PETER BEAGLE

ultima licornă

EDITURA univers

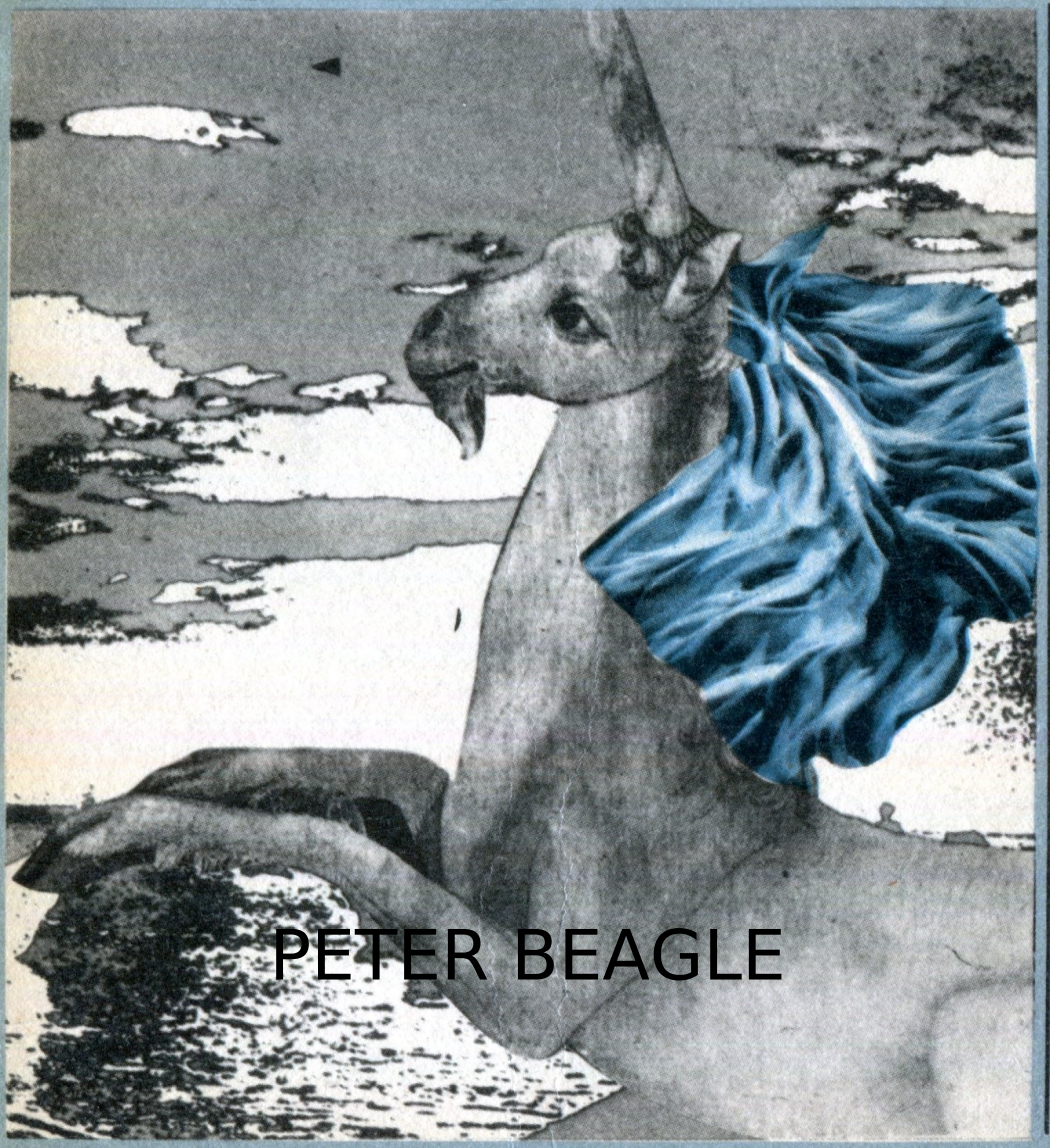

Ultima licornă

În româneşte de Mircea Ivănescu
Coperta de Emilia Boboia

EDITURA UNIVERS
Bucureşti
1977

I

Licorna trăia, singuratecă, într-o pădure de liliac. Era foarte bătrînă, deşi ea nu ştia asta – trupul nu-i mai era de culoarea nestatornică a spumei de mare, ci părea mai mult ca zăpada ningînd noaptea în bătaia lunii. Însă avea ochii limpezi, netulburaţi de oboseală, şi se mişca precum umbrele alunecînd peste mare.

Nu arăta cîtuşi de puţin ca un cal cu corn, cum sînt adesea zugrăviţi unicornii; era mai mică, şi avea copitele despicate, şi în toate mişcările ei se simţea o graţie străveche şi sălbatecă, aşa cum n-au avut niciodată caii, graţia din care căprioarele arată doar o asemuire timidă, subţiratecă, şi pe care o maimuţăresc în dansurile lor ţapii. Gîtul îi era prelung şi zvelt, şi de aceea capul părea mai mic decît era în realitate, iar coama îi cădea pînă aproape pe mijlocul spinării, moale ca puful de păpădie şi spumoasă ca un nor în destrămare. Urechile le avea ascuţite, şi picioarele subţiri, la glesne cu smocuri de blana albă; cornul cel lung de deasupra ochilor îi scînteia tremurător într-o luminiscenţă de scoică de mare, chiar şi la cel mai adînc miez de noapte. Cu el omorîse odinioară dragoni, şi vindecase un rege a cărui plagă otrăvită nu vroia să se închidă, şi scuturase din pomi castane coapte pentru puii de urs.

Licornele sînt nemuritoare. E în firea lor să trăiască singuratece, de obicei în cîte o pădure unde e şi un iaz de ajuns de limpede să-şi poată vedea răsfrîngerea – căci puţin tot sînt vanitoase, ştiindu-se făpturile cele mai frumoase din lume, şi pe lîngă asta şi vrăjite. Se împerechează foarte rar, şi nu există loc mai fermecat pe faţa pămîntului decît cel în care s-a născut un unicorn sau o licornă. Ultima dată cînd mai fusese pe acolo o altă făptură din neamul ei, fecioarele – cum erau cele care mai veneau şi acum s-o caute din cînd în cînd – o strigaseră în altă limbă; adevărul este însă că ea n-avea deloc idee de trecerea lunilor, şi anilor, şi veacurilor, nici chiar a anotimpurilor. În pădurea ei era primăvară veşnică, pentru că trăia ea acolo, şi ziua întreagă rătăcea printre mestecenii uriaşi, veghind făpturile care vieţuiau prin iarbă şi prin desişuri, în cuiburi şi prin peşteri, în vizuinile din pămînt sau prin vîrfurile copacilor. Generaţii după generaţii, făpturile acestea, lupi şi iepuri deopotrivă, vînau, se

iubeau, făceau pui – şi mureau – şi cum licorna nu făcea nici unul din lucrurile acestea, nu obosea niciodată să le privească.

Într-o zi s-a întîmplat că doi bărbaţi cu arcuri înalte au intrat călări în pădure, la vînătoare de căprioare. Licorna îi urmărea, mişcîndu-se atît de uşoară încît nici caii nu o simţeau pe aproape. Vederea oamenilor îi stîrnea un simţămînt vechi, ciudat, lent, de tandreţe şi spaimă. Pe cît îi era cu putinţă, nu-i lăsa niciodată pe oameni s-o vadă, însă îi plăcea să-i privească trecînd călări prin faţa sa şi să-i asculte vorbind între ei.

— Nu mi-e deloc la îndemînă în pădurea asta, mormăi cel mai în vîrstă dintre cei doi vînători. Vieţuitoarele care trăiesc într-o pădure unde e o licornă învaţă şi ele cu vremea cîte o vrajă şi mai ales vraja cum să se facă nevăzute. N-o să găsim nimic de vînat pe aici.

— Licornele, unicornii s-au dus demult, spuse celălalt. Adică, dac-or fi fost vreodată, cu adevărat. Asta nu-i decît o pădure ca oricare alta.

— Atunci, de ce pe aici nu cad niciodată frunzele, sau nu ninge? Îţi spun eu, a mai rămas o licornă pe lume – şi n-are decît; din partea mea, cu atît mai bine pentru ea, săraca, în singurătatea ei – dar cît mai trăieşte aici în pădure, nici un vînător n-are să găsească măcar un şoarece de cîmp să ducă spre casă la oblînc. Nu-i nimic; să mergem mai departe – o să vezi tu pînă la urmă. Mă pricep şi eu, cît de cît, cînd e vorba de unicorni.

— Din cărţi, spuse celălalt. Numai din cărţi, şi din poveşti şi cîntece. Dar de trei domnii de rege încoace nu s-a mai auzit nici măcar vorbindu-se de licorne – pe-aici sau pe oriunde în altă parte. Nu te pricepi nici tu la de-alde astea mai bine ca mine, că şi eu doar am citit tot aceleaşi cărţi, şi am ascultat aceleaşi basme, şi nici eu nu pot să spun c-aş fi văzut vreuna.

Primul vînător rămase tăcut un timp; în vremea aceasta celălalt fluiera mohorît printre dinţi, numai pentru sine. Pe urmă, primul spuse:

— Străbunica mea a văzut odată o licornă. Îmi tot povestea despre ea cînd eram mic.

— Zău? Şi a prins-o cu un căpăstru de aur?

— Nu. N-avea ea căpăstru de aur. Dar nici nu-ţi trebuie aşa ceva ca să prinzi o licornă; astea-s poveşti. Trebuie numai să fii cu inima curată.

— Da, da. Cel mai tînăr chicotea acum. Şi atunci, ce-a făcut? A umblat călare pe ea? Aşa, fără şa, pe sub copaci, ca o nimfă de pe vremurile cînd lumea noastră era tînără şi nevinovată?

— Străbunicii mele îi era frică de jivinele astea mai mari, spuse primul vînător. N-a încălecat, a stat doar nemişcată, şi licorna a venit şi şi-a lăsat capul în poala ei, şi-a adormit liniştită acolo. Străbunica mea nici nu s-a clintit pînă nu s-a trezit.

— Şi cum era? Pliniu zice că unicornii sînt ca nişte fiare sălbatece – la trup ca un cal, cu capul de cerb, cu picioare de elefant, cu coadă de urs; au, cică, glasul adînc, răsunător, şi un singur corn, negru, lung de doi coţi. Şi chinezii...

— Străbunică-mea mi-a spus numai că licorna mirosea frumos. Ea n-a putut niciodată să sufere cum miros animalele, nici chiar pisica, sau vaca – şi cu atît mai puţin răbda mirosul de sălbătăciune. Dar cum mirosea licorna, i-a plăcut. O dată, a şi început să plîngă, aşa, cum îmi povestea despre ea. Sigur, era o femeie foarte bătrînă la vremea aceea, şi plîngea la tot ce-i aducea aminte de tinereţile ei.

— Hai să facem cale întoarsă, şi să căutăm altceva de vînat, spuse deodată cel de al doilea vînător.

Licorna se strecură încetişor într-un tufiş cînd ei îşi întoarseră caii, şi reveni pe urmele lor doar după ce-i văzu că se îndepărtează bine. Bărbaţii călăreau tăcuţi, dar cînd se apropiară de marginea pădurii, cel de al doilea vînător întrebă cu glasul scăzut:

— Şi de ce crezi c-au plecat de-aici? Asta, dacă crezi c-au existat, vreodată.

— Cine ştie? Se schimbă vremurile. Tu crezi că vremurile noastre, de acuma, mai sînt bune pentru licorne?

— Nu, dar nu ştiu zău dacă cineva pînă la noi s-a gîndit vreodată că vremurile în care trăia el ar fi potrivite pentru licorne. Acuma, dacă stau şi mă gîndesc, parcă-mi aduc aminte c-am auzit şi eu poveşti de-astea – numai că eram somnoros, de prea multă băutură, sau poate mă gîndeam şi eu la altceva. În sfîrşit, să lăsăm asta. Mai e destulă lumină să vînăm ceva dacă ne grăbim. Haide.

Ieşiră din pădure, îşi îmboldiră caii în galop, şi se îndepărtară grăbiţi. Însă înainte de a se pierde în zare, primul vînător mai aruncă o privire peste umăr, şi strigă, ca şi cum ar fi văzut-o pe licornă, oprită locului, colo, în umbră:

— Rămii unde eşti, făptură sărmană. Lumea asta largă nu mai e pentru tine. Rămîi în pădurea ta, ţine-ţi mai departe copacii mereu verzi, dă-le viaţă lungă la cei care-ţi sînt prieteni. Şi fetelor tinere nu le mai da nici o atenţie – tot n-au s-ajungă niciodată nimic mai de soi decît nişte babe proaste. Şi mult noroc.

Licorna, nemişcată la marginea pădurii, spuse cu voce tare: „Sînt singura care mai există din neamul unicornilor.” Erau primele cuvinte pe care le spusese tare, chiar şi numai pentru urechile ei, de mai bine de o sută de ani.

Dar nu se poate, gîndi. Pînă atunci nu suferise la gîndul că ar fi rămas singură pe lume, sau că nu vedea niciodată în preajma ei vreo altă licornă, căci ştiuse dintotdeauna că mai erau şi altele asemenea ei pe lume, şi unei licorne îi ajunge atît ca să nu se simtă însinguratã. „Dar aş simţi dacă toate celelalte ar fi pierit cu adevărat. Nici eu n-aş mai fi atunci aici. Nu li se poate întîmpla nimic lor, să nu mi se întîmple şi mie.“

Însă sunetul glasului ei o sperie, şi dintr-o dată se trezi fugind, înspăimîntată. Aluneca pe potecile întunecoase ale pădurii, grabnică şi strălucitoare, străbătînd luminişuri neaşteptate, cu iarba nefiresc de luminoasă, cu umbrele adînci, simţind cum totul în jurul ei e viu – ierburile care-i mîngîiau în fugă gleznele, sclipetele care-i tremurau neliniştite în faţă, albastre şi argintii, cînd vîntul făcea să tremure frunzele. „O, dar eu n-aş putea să le părăsesc niciodată, toate acestea, – nici chiar dacă aş fi singura licornă care a mai rămas pe lume. Asta, aici, e viaţa mea – ştiu ce gust au toate aici în jur – ştiu cum miros toate – cum sînt toate – ce-aş mai avea de căutat în lumea largă, ce-aş mai găsi – decît tot ce am aici?“

Dar cînd în sfîrşit se opri şi rămase nemişcată, ascultînd ciorile şi veveriţele certîndu-se undeva deasupra capului ei, începu să se întrebe. Dar dacă au plecat, cu toatele, undeva departe, departe? Dacă-s ascunse undeva, şi mă aşteaptă şi pe mine?

Din acea primă clipă de îndoială nu-şi mai găsi liniştea; din clipa cînd îi trecuse prin minte c-ar fi putut să-şi părăsească pădurea, nu-şi mai găsea nicăieri locul; mereu îşi dorea să fie altundeva. Tropăia în sus şi în jos pe lîngă iazul ei, neliniştită, nefericită. Căci licomele nu sînt făcute să aleagă. Îşi spunea – nu, pe urmă – da, şi iarăşi – nu, zi şi noapte, şi pentru întîia dată

începu să simtă clipele tîrîndu-i-se pe trup, ca nişte viermi. „N-am să plec. Dacă oamenii n-au mai văzut unicorni de la o vreme, asta nu înseamnă că au pierit toţi. Şi chiar dac-ar fi adevărat, tot n-aş pleca. Aici e locul meu.“

Însă în cele din urmă se deşteptă dintr-o dată la miezul unei nopţi calde, şi spuse: „Da, acum.” Porni în grabă prin pădure, încercînd să nu mai simtă atingerea pămîntului sub copitele ei despicate. Vieţuitoarele care se mişcă în întuneric, bufniţele, vulpile şi căprioarele, îşi ridicau capetele cînd trecea, însă ea nu mai voia să le arunce nici măcar o privire. Trebuie să plec cît mai repede de aici, se gîndea, şi să mă întorc cît am să pot mai curînd. Poate nici n-are să fie nevoie să merg prea departe. Dar fie că le găsesc pe celelalte, fie că nu, am să mă întorc foarte curînd, cît mai curînd.

În lumina lunii, drumul care pornea de la marginea pădurii sclipea ca o apă; dar cînd păşi pe el, îndepărtîndu-se de copaci, simţi cît era de aspru sub picioare, şi cît de lung. Aproape că-i venea să se întoarcă din cale; însă trase adînc în piept aerul pădurii, care i se mai agăţa de nări, şi-l mai păstră apoi în gură, ca pe o floare, cît putu mai multă vreme.

Drumul acesta lung nu se grăbea nicăieri, şi nu avea nici un capăt. Trecea prin sate şi orăşele, peste şesuri şi munţi, prin ţinuturi sterpe şi pietroase, şi peste pajiştile care răsăreau dintre stînci, dar nu s-ar fi spus că îndrăgea vreun loc sau altul, şi nu se odihnea nicăieri. O purta pe licornă tot mai departe, prinzîndu-i picioarele ca înaintarea fluxului, mereu neliniştind-o, nedîndu-i pace să se oprească sau să asculte adierile, aşa cum fusese ea deprinsă pînă atunci. Ochii îi erau mereu înecaţi în praf, şi coama îi ajunsese aspră şi grea de noroaie.

Cîtă vreme fusese în pădurea ei, timpul îi trecuse mereu prin faţă, acum însă ea era cea care trecea prin timp în drumeţia-i nesfîrşită. Straiele colorate ale copacilor se primeneau mereu, vieţuitoarele de pe lîngă drum îşi îmbrăcau blănurile grele, şi apoi le lepădau iarăşi; norii se tîrau sau alunecau grăbiţi duşi de vînturile schimbătoare – erau trandafirii sau de aur în bătaia soarelui, ori livizi în furtună. Oriunde ajungea, ea le căuta pe cele din neamul ei, însă nu găsea nici urmă de ele, şi în nici unul din graiurile pe care le auzea vorbindu-se în drum nu mai existau cuvinte pentru făpturi de felul ei.

Devreme, într-o dimineaţă, cînd tocmai se gîndea să se abată

din drum ca să doarmă, văzu un om care-şi săpa grădina. Deşi ştia bine că ar fi trebuit să se ascundă, rămase locului şi-l privi cum lucrează, pînă cînd el îşi îndreptă şalele şi o zări deodată. Era un bărbat gras, şi obrajii-i săltau la fiecare pas pe care-l făcea spre ea.

— Oho! spuse. Ce frumoasă eşti!

Cînd îl văzu că-şi scoate cingătoarea, îi face un laţ la capăt şi o porneşte stîngaci şi greoi spre ea, licorna fu mai degrabă încîntată decît speriată. Omul acesta ştia aşadar ce fel de făptură era ea, şi ştia şi ce se cuvenea să facă un om ca el: să sape napi şi să fugă după ceva care strălucea şi era în stare să alerge mai repede decît el. Se trase în lături la prima lui încercare de a-şi arunca laţul către ea, la fel de uşoară, ca şi cum numai suflul mişcării lui grăbite ar fi împins-o departe.

— Pe mine m-au vînat cu clopoţei şi stindarde, îi spuse. Oamenii ştiau că singurul fel în care m-ar putea prinde era să facă vînătoarea atît de minunată, încît să mă apropii şi eu s-o văd. Şi nici măcar aşa nu m-au prins niciodată.

— Cred că mi-a alunecat piciorul, spuse omul. Stai tu niţel, frumoaso!

„N-am înţeles niciodată”, se gîndea cu glas tare licorna, pe cînd omul se ridica greoi de pe jos, „ce vă închipuiţi voi c-aţi putea să faceţi cu mine, dac-ar fi s-ajungeţi să mă prindeţi vreodată.” Omul făcu iarăşi un salt, şi ea îi alunecă prin faţă, uşoară ca o pală de ploaie. „Cred că nici voi nu ştiţi ce vreţi”, mai spuse.

— Ha, uşor, uşor! Stai aşa acuma. Faţa asudată a omului era brăzdată de murdărie, şi de-abia mai apuca să-şi tragă răsuflarea. Frumuşico, gîfîi el. Ce frumuseţe de iapă.

— Iapă? Licorna trîmbiţă vorba cu o voce atît de ascuţită, încît omul se opri din fugă şi-şi lipi palmele de urechi. Iapă? întrebă ea. Eu, cal? Drept aşa ceva mă iei? Asta vezi tu aici în faţa ta?

— Căluţule, gîfîia grăsunul. Se sprijinise de gard şi-şi ştergea mereu faţa. Am să te îngrijesc, am să te ţesăl; ai să fii iapa cea mai frumoasă, să se ducă vestea. Se strădui să-şi mai arunce o dată laţul. Am să te duc şi la bîlci, spuse. Haide încoace, căluţule.

— Cal, spuse licorna. Asta voiai să prinzi. O iapă albă cu coama plină de scaieţi. Şi cînd omul se mai apropie iarăşi, îşi

petrecu cornul prin laţul cingătoarei, i-o smulse din mîini şi i-o azvîrli peste drum într-un răsad de margarete. Cal – asta-s eu? pufni ea. Ţi-arăt eu, cal.

O clipă omul fu foarte aproape de ea, şi ochii ei mari priviră într-ai lui, care erau mici, şi obosiţi, şi buimaci. Pe urmă, ea se întoarse şi fugi în sus pe drum, alergînd atît de repede încît cei care-apucară s-o zărească exclamau: „Ia te uită, ce cal. Asta mai zic şi eu cal!“ Un bătrîn îi spuse sfătos neveste-si: „Asta-i cal harap. Am fost o dată pe o corabie pe care era un cal harap”.

De atunci licorna se feri să mai treacă prin aşezări omeneşti, chiar şi noaptea; doar cînd într-adevăr n-avea cum să le ocolească. Chiar şi aşa se mai găsiră unii s-o fugărească, dar căutau întotdeauna să prindă o iapă albă rătăcitoare, şi niciodată cu evlavie şi bucurie, cum s-ap fi cuvenit să urmărească o licornă. Veneau cu frînghii şi plase şi momeli de căpăţîni de zahăr, o fluierau sau o strigau pe tot felul de nume. Uneori ea încetinea de ajuns de mult ca să-i lase să se apropie pe caii lor, să-i adulmece bine urma, şi pe urmă rămînea să privească animalele speriate cum se cabrează şi se smucesc, luînd-o la fugă deodată, cu călăreţii lor îngroziţi în spinare. Caii o recunoşteau întotdeauna.

„Cum se poate una ca asta?“ se minuna ea. „Aş înţelege ca oamenii să fi uitat pur şi simplu c-au existat vreodată unicorni, sau că s-ar fi schimbat pînă-ntr-atîta încît să-i urască acuma, şi să caute să-i ucidă cînd îi întîlnesc. Dar să nu-i vadă, să se uite la ei şi să vadă altceva în loc... atunci cum se mai văd între ei? Cum de mai văd copacii, sau casele, sau caii adevăraţi, sau cum îşi mai văd pînă şi copiii?“

Uneori se gîndea: „Dacă oamenii nu mai ştiu nici la ce se uită cu ochii lor, s-ar mai putea să fie încă unicorni pe lume, neştiuţi, şi mai bucuroşi că nu-i ştie nimeni." Însă, dincolo de speranţă şi de orgoliul ei, ştia bine că oamenii se schimbaseră, şi lumea odată cu ei – pentru că unicornii dispăruseră din lume. Şi cu toate acestea mergea mai departe, pe drumul anevoios, deşi cu fiecare zi care trecea dorea tot mai mult să nu fi ajuns niciodată să-şi fi părăsit pădurea.

Pe urmă, într-o după amiază, un fluture se arătă tremurător, purtat de-o adiere, şi-i poposi în vîrful cornului. Era tot numai catifea, cu trupul întunecat acoperit de praf, cu pete aurii pe aripi, şi subţire ca o petală de floare. Dansînd de-a lungul

cornului, o salută cu antenele încîrligate. „Eu sînt un hoinar şi-un pierde-vară. Ce mai faci?“

Licorna rîse atunci, pentru prima dată de cînd pornise la drum.

— Fluture, de ce-ai ieşit afară pe o zi vîntoasă ca asta? îl întrebă. Ai să răceşti şi-ai să mori cu zile.

— Moartea ia ce-ar vrea omul să ţină, spuse fluturele, şi lasă ce-ar vrea omul să piardă. Suflă tu vînt, să-ţi crape obrajii. Îmi încălzesc mîinile la focul vieţii, şi-mi iau odihna din cele patru vînturi ale dimineţii. Scînteia ca o fîşie de lumină-de-bufniţă pe cornul ei.

— Tu ştii ce sînt eu, fluture? întrebă licorna plină de speranţă, şi el îi răspunse:

— Ştiu, te ştiu. Eşti o negustorească de peşte. Tu eşti totul pentru mine, eşti raza mea de soare cu spulberări line, eşti bătrînă, şi-ncărunţită, şi apăsată de somn, ai faţa înăcrită, şi trasă, şi ofticoasă. Tăcu o clipă, fluturîndu-şi aripile în vînt, şi adăugă, numai aşa, să facă şi el conversaţie: Numele tău e-un clopot de aur, legănîndu-se-n inima mea. Mi-aş sfărîma trupul în mici fărîme, să-ţi spun doar o dată pe nume.

— Spune-mi pe nume, atunci, îl rugă licorna. Dacă-mi ştii numele, spune-l acum.

— Spiriduş, spiriduş, răspunse cu voioşie fluturele. Gocia! N-ai să capeţi însemnele. Zvîcnea şi sclipea pe cornul ei, cîntînd. Nu mai vii acasă, Bill Bailey, nu mai vii acasă, unde nici el nu s-a mai întors. Taci acuma, Winsocki, du-te şi prinde steaua căzătoare. Trupul e nemişcător, dar sîngele-i rătăcitor, şi aşa mi-a fost norocul – au să spună prin tot locul. Ochii îi sticleau stacojii în lucirea cornului licornei.

Ea suspină, şi pomi mai departe, şi puţin înveselită, şi dezamăgită. Aşa-ţi trebuie, îşi spuse. Dacă te-ai aşteptat ca un fluture să ştie cu adevărat cine eşti şi cum te cheamă. Tot ce ştiu de-alde el sînt cîntece, şi poezii, şi ce se mai întâmplă să le-ajungă la ureche. Au cele mai bune intenţii, dar nu-s în stare să-şi ducă nici un gînd la capăt. Şi de ce-ar face-o? Mor atît de tineri...

Fluturele dansa prin aer prin faţa ochilor ei, cîntînd. „Unu, doi, trei, la-la“, pe cînd se rotea prin aer; şi apoi murmurînd: „Nu, nu vreau, nu-i treaba mea, însinguratã-i calea mea. Şi-ncă, o, ce mai spun clipele trecînd, cu-ndoială petrecînd. Şi acum cu

bucurie, să ne strîngem gîndurile, bucuroase, furioase, doar eu să le stăpînesc, frumoase, şi-au să fie de vînzare, vreme de trei zile şi de-o seară, la preţuri de tîrg de vară. Te iubesc, te iubesc, o, şi spaima, spaima, şi piei, vrăjitoareo, piei, lipseşti, adevăr îţi spun, nu ţi-ai ales bine locul să te iveşti, aşa, şchioapă de picioare, salcie, salcie, salcie plîngătoare.“ Vocea îi suna cu clinchet în auzul licornei, ca nişte bani de argint, ningînd unii peste alţii.

Merse astfel, împreună cu ea, pe măsură ce amurgul cobora spre noapte, însă cînd soarele alunecă de tot spre apus şi cerul se umplu cu peşti trandafirii, zbură de pe cornul ei şi începu să-i danseze iarăşi prin aer, în faţă. „Acuma trebuie să iau cortegiul spre apus“, îi spuse cuviincios. Aşa cum se profila pe lumina norilor, aripile –vedea licorna – îi erau catifelate, străbătute de vinişoare negre.

— Rămîi cu bine, îi spuse ea. Îţi doresc să mai auzi încă multe cîntece, – era lucrul cel mai frumos pe care se gîndea că i-l putea ura unui fluture. Însă în loc s-o părăsească, el zburătăcea mai departe pe deasupra capului ei, şi în aerul noptatec păru deodată mai puţin vioi, şi parcă înfiorat. Hai, zboară, îl rugă ea. E prea rece pentru tine la vremea asta pe-afară. Însă fluturele şovăia încă, îngînîndu-şi un cîntec numai pentru sine.

— Vin călare pe mîndrii lor cai, care le zice Macedonai, intonă el cu gîndul aiurea; şi apoi, cu glas deodată foarte limpede: Licornă. Unicorn. Franceză veche – *unicorne*; latină – *unicornis*. Literalmente – cu un corn; *unus*, un şi *cornu*, corn. Animal fabulos asemenea unui cal cu corn în frunte. Ha, dar eu sînt bucătar vestit, şi căpitan îndrăcit, şi matelot pe vasul *Nancy* numit. L-aţi văzut cineva pe-aici pe Kelly? Se fălea voios prin aer, şi cei dintîi licurici clipeau în jurul lui, minunîndu-se cu o îndoială solemnă.

Licorna fu atît de uimită şi de fericită să-şi audă numele rostit în cele din urmă cu glas tare, încît îi trecu cu vederea cuvintele de la sfîrşit despre cal. „O, aşadar mă cunoşti!“ şi suflul ei, cînd îşi spuse încîntarea, îl împinse pe fluture pînă la douăzeci de picioare depărtare. Cînd el se întoarse, şovăind, prin aer înapoi, licorna îl rugă:

— Fluture, dacă ştii cu adevărat cine sînt, spune-mi dacă ai mai văzut vreodată altele ca mine, spune-mi încotro să mă îndrept ca să dau de ele. Unde s-au dus?

„Fluture, fluture, să m-ascund unde?“ cînta el în lumina care murea încet. „Nebunii cei dulci, nebunii mari, în curînd ai să-i vezi cum răsar. O, Doamne, dac-aş fi cu iubita mea-n braţe, în culcuş cu perna pe faţă.“ Se mai odihni încă o dată pe cornul licornei, şi ea îl simţea cum tremură.

— Te rog, îi spuse. Tot ce-aş vrea să ştiu e dacă mai sînt şi alte licorne pe undeva prin lume. Fluture, spune-mi dacă mai sînt şi altele ca mine, şi am să te cred; atunci, am să mă întorc în pădurea mea, acasă. Am plecat de atîta, atîta vreme, şi cînd am pornit la drum mi-am spus c-am să mă întorc cît mai curînd.

— Departe, peste munţii din lună, începu fluturele, departe prin Valea de Umbră, să călăreşti, să călăreşti cu îndrăzneală nebună. Pe urmă se opri dintr-o dată, şi spuse cu glas ciudat: Nu, nu, ascultă-mă, nu m-asculta, ascultă-mă. Poţi să le găseşti, pe cele din neamul tău, dacă ai curaj. Au trecut pe drumurile astea, de mult, de mult, şi Taurul Stacojiu le-alerga din urmă, de foarte de-aproape, şi le-a acoperit urmele. De nimic să nu te-nfricoşezi, nici prea mult să nu te-ncrezi. Aripile îi mîngîiară iarăşi crupa licornei.

— Taurul Stacojiu? întrebă ea. Ce-nseamnă asta, un Taur Stacojiu?

Fluturele începu să cînte: „Urmează-mă. Urmează-mă. Urmează-mă. Urmează-mă.“ Însă apoi îşi scuturã agitat capul, şi recită:

— Luminăţia sa taurească are multă măreţie, coarnele lui sînt coarne de taur sălbatec. Cu ele are să-i împingă pe oameni, pe toţi, pînă la capătul pămîntului. Ascultă, ascultă, ascultă repede.

— Te ascult, strigă licorna. Unde sînt cele din neamul meu, şi cine e Taurul Stacojiu?

Însă fluturele i se legăna acum pe aproape de ureche, rîzînd. „Visez urît, o, ce urît, că mă tîrăsc greoi pe pămînt“, cînta. „Cîinii cei mici, Tray, Bianca, Suzana, latră la mine, puii de şerpi mă şuieră, şi cerşetorii se-ndreaptă acum spre cetate. Şi atunci, la urmă, în cele din urmă, năpădesc scoicile.”

Încă o clipă îi mai dansă prin amurg în faţă; apoi se îndepărtă tremurînd prin umbrele liliachii de la marginea drumului, cîntînd cu un fel de sfidare: „Acuma, între noi doi, molie! Mînă-n mînă, mînă-n-mînă-n-mînă...“ Ultima oară cînd îl mai văzu licorna, mai era doar o pîlpîire măruntă printre copaci, dar poate că o înşelaseră ochii, căci noaptea întreagă zvîcnea de aripi.

Cel puţin m-a recunoscut, se gîndi cu tristeţe. Tot înseamnă ceva. Dar, îşi răspunse: Nu, nu înseamnă chiar nimic, decît că cineva a făcut odată, de mult, un cîntec despre licorne, sau o poezie. Însă Taurul Stacojiu... Ce-o fi vrut să spună cu vorbele astea? Vreun alt cîntec, mi-nchipui.

Merse încet mai departe, şi noaptea o învăluia din toate părţile. Cerul coborîse, şi era acum aproape pe de-a-ntregul negru, în afară de o singură pată de argint îngălbenit, pe unde trecea luna în spatele norilor deşi. Licorna îşi cînta încetişor un cîntec, pe care-l auzise cîntat demult de o fată în pădurea ei:

„Vrăbii-au să-mi sară-n botfori, pisici în botine,
Pînă s-ajung să mă nuntesc iar cu tine;
Peşti au să iasă din mare – şi scoici –
Tu n-ai să te mai întorci.”

Cuvintele nu le înţelegea, cîntecul însă o făcea să se gîndească plină de nostalgie la pădurea ei. Acum îi venea să creadă că în clipa cînd ieşise din pădure, la drum, auzise toamna cum începea să scuture mestecenii.

În cele din urmă, se întinse pe iarba rece şi adormi. Licornele sînt cele mai sperioase dintre sălbătăciuni, dar atunci cînd dorm, dorm adînc. Cu toate acestea, dacă n-ar fi visat pădurea ei, sigur e c-ar fi trezit-o zgomotul şi scîrţîitul roţilor care se apropiau prin noapte, deşi roţile erau înfăşurate în zdrenţe şi clopoţeii prinşi în cîlţi. Însă ea era foarte departe, mai departe decît ar fi putut ajunge clinchetul clopoţeilor, şi nu se trezi.

Erau nouă căruţe, toate drapate în negru, fiecare trasă de cîte un cal negru slăbănog, şi fiecare din ele desgolindu-şi cercuri de scîndură de-o parte şi de alta, ca nişte colţi, cînd sufla vîntul printre zdrenţele întunecate. Căruţa din frunte era mînată de o bătrînă grasă, îndesată, şi avea semne vopsite pe zdrenţele coviltirului, spunînd cu litere mari: BABA FORTUNA – BÎLCIU-N MIEZ DE NOAPTE. Şi dedesubt, cu litere mici: *Făpturi ale nopţii, redate luminii vieţii.*

Cînd prima căruţă ajunse în dreptul locului unde era întinsă licorna adormită, bătrîna trase deodată de hăţuri, oprindu-şi mîrţoaga neagră. Toate celelalte căruţe se opriră şi ele, aşteptînd tăcute pe cînd bătrîna se lăsa să alunece la pămînt cu mişcări de o graţie urîcioasă. Tîrîndu-se pînă aproape de licornă,

se aplecă şi o privi multă vreme; apoi spuse:

— Mda. Mda, uite că inima asta uscată şi bătrînă a mea mai are şi ea o bucurie. Şi eu care credeam că nu mai există nici una din ele. Vocea îi lăsa în văzduh o mireasmă de miere şi praf de puşcă. Dac-ar şti el, mai spuse, şi-şi arătă dinţii ca nişte pietricele cînd surîse. Da' eu zic că mai bine să nu-i spun.

Se întoarse să privească îndărăt spre căruţe şi pocni de două ori din degete. Cei care ţineau hăţurile în cea de a doua şi a treia căruţă coborîră şi se apropiară de ea. Unul era scund şi întunecat la faţă, cu chip împietrit ca şi ea; celălalt era un bărbat înalt, subţire, cu privirile visătoare dar nu nehotărîte. Era înfăşurat într-o mantie veche, neagră, şi avea ochii verzi.

— Tu ce vezi? îl întrebă bătrîna pe cel scund. Rukh, ce vezi aici în iarbă?

— Un cal mort, răspunse acesta. Nu, nu-i mort. Dă-i-l manticorului, sau dragonului. Chicoti uscat şi chicoteala-i sună ca nişte chibrituri trosnind să se aprindă.

— Eşti un prost, spuse Baba Fortuna. Apoi, către celălalt: Ia să te vedem şi pe tine, vrăjitorule, clarvăzătorule, taumaturgule? Ce vezi tu, cu vederea ta vrăjitorească? Rîse împreună cu Rukh, cu hohot gălăgios şi uscat, dar tăcu atunci cînd văzu că cel înalt sta nemişcat să privească licorna. Răspunde-mi, saltimbancule! mîrîi, însă bărbatul cel înalt nu-şi întoarse capul. Bătrîna i-l întoarse ea atunci, întinzîndu-şi mîna ca o cange de crab să-i sucească bărbia într-o parte. El îşi plecă ochii în faţa privirii ei galbene.

— Un cal, murmură. O iapă albă.

Baba Fortuna îl privi îndelung.

— Şi tu tot prost eşti, magicianule, pufni ea în cele din urmă, numai că un prost mai mare decît Rukh, şi mai primejdios. El minte doar din lăcomie, dar tu minţi şi de frică. Sau poate din prea multă blîndeţe? Bărbatul cel înalt nu-i răspunse nimic, şi Baba Fortuna rîse doar pentru gîn- durile ei.

— Foarte bine, spuse. E o iapă albă. Am nevoie de ea pentru bîlciul ăsta al meu. Tot e goală cuşca a noua.

— Îmi trebuie o frînghie, spuse Rukh. Voia să se întoarcă pe călcîie s-o pornească înapoi spre căruţe, dar bătrîna îl opri.

— Singura frînghie care s-o lege pe asta, îi spuse ea, ar fi funia cu care demult l-au legat zeii pe lupul Fenris. Aia de-atunci era împletită din suflare de peşte, scuipat de pasăre, barbă de

femeie, mieunat de pisică, zgîrciuri de urs, şi din încă ceva. Stai că mi-am adus aminte – rădăcină de munte. Şi cum n-avem nici una din astea, şi nici pitici care să ne-o împletească, o să facem şi noi ce putem cu nişte gratii de fier. Întîi să aşez somnul peste ea, uite aşa, şi mîinile Babei Fortuna începură să înnoade în şuviţe aerul nopţii în vreme ce mormăia din gîtlej nişte vorbe care sunau neplăcut. În jurul licornei se lăsă un miros de fulger cînd bătrîna îşi încheie descîntecul.

— Acuma, în cuşcă cu ea, le spuse celor doi bărbaţi. Are să doarmă pînă la răsăritul soarelui, oricît zgomot aţi face – decît dacă, proşti cum sînteţi, o s-o atingeţi cu mîinile. Desfaceţi cuşca a noua şi făceţi-o la loc aici, de jur împrejurul ei, numai că, ţineţi minte! Mîna care o atinge, cît de uşor, pe coamă, pe loc se preschimbă-n copită de măgar, aşa cum şi merită. Şi iarăşi îl privi batjocoritoare pe bărbatul cel înalt şi subţire. Are să-ţi fie şi mai greu decît pînă acum să-ţi faci vrăjitoriile tale de Doamne-ajută, magicianule, adăugă, strănutînd. La treabă acuma. Nu mai ţine cine ştie cît întunericul.

Cînd ea se depărtase de ajuns să nu-i mai audă, alu- necînd iarăşi în umbra căruţei ca şi cum n-ar fi ieşit de acolo decît să măsoare o clipă trecerea timpului, bărbatul numit Rukh scuipă, şi spuse plin de curiozitate:

— Stau şi mă minunez, ce-o mai fi rîcîind-o pe hoaşca asta bătrînă. La urma urmei, ce dacă-am atinge-o pe gloaba asta?

Magicianul îi răspunse, cu glas atît de liniştit încît de abia-l auzeai:

— Atingerea mîinii omeneşti ar trezi-o şi din somnul cel mai adînc pe care diavolul însuşi l-ar lăsa peste ea. Şi Baba Fortuna nu-i diavol.

— Ar vrea ea s-o credem noi diavol, rînji cel cu faţa smolită. Copită de măgar! Ha, ha! Însă îşi înfundase mîinile adînc în buzunare. Şi de ce s-ar rupe vraja, adică? Nu-i decît o iapă albă şi bătrînă.

Dar magicianul se îndepărta încet, păşind spre ultima dintre căruţele cele negre.

— Grăbeşte-te, îi mai spuse peste umăr. Acuşi se face ziuă.

Le trebui tot restul nopţii să farme cea de a noua cuşcă, cu gratii, duşumea şi acoperiş cu tot, şi apoi să le aşeze pe toate la locul lor în jurul licornei adormite. Rukh tocmai încerca uşa să se convingă dacă-i bine zăvorîtă, cînd copacii cenuşii dinspre

răsărit începură să fiarbă în lumină şi licorna îşi deschise ochii. Cei doi se îndepărtară grăbiţi, însă magicianul mai aruncă o privire în urmă, la timp s-o vadă pe licornă ridicîndu-se în picioare şi privind cu ochii mari gratiile de fier, legănîndu-şi capul plecat, ca un cal alb, bătrîn.

II

La lumina zilei, cele nouă căruţe ale Bîlciului din Miez de Noapte păreau mai mici şi deloc ameninţătoare, ci doar şubrede şi şleampete, ca nişte frunze uscate. Draperiile le pieriseră acum, şi erau împodobite doar cu nişte prapuri triste şi negre, croite din pături vechi, şi cu panglici negre şi ciuntite care zvîcneau în vînt. Erau aşezate într-un desen ciudat pe o mirişte ţepoasă: un grup de cinci cuşti închizînd între ele un triunghi, şi căruţa Babei Fortuna iscîndu-se ca un ciot strîmb la mijloc. Doar căruţa aceasta din urmă îşi mai păstrase vălul negru, ascunzîndu-i ce-o fi fost înăuntru. Baba Fortuna nu se vedea nicăieri.

Bărbatul numit Rukh conducea un grup cam sărăcăcios de ţărani, ducîndu-i încet de la o cuşcă la alta, povestindu-le posomorît despre fiarele dinăuntru.

— Asta de-aici e manticorul. Cap de om, trup de leu, coadă de scorpion. Prins în miez de noapte, cînd mînca vîrcolaci, să-i miroasă gura frumos. Făpturi ale nopţii, aduse la lumina vieţii. Uite şi dragonul. Scoate foc pe nări, cînd şi cînd – mai ales la ăia care-l împung cu băţul, aşa să ştii, mă băiatule. Pe dinăuntru, măruntaiele lui sînt fierbinţi ca iadul, da' pielea o are aşa de îngheţată că te arde dacă pui mîna. Dragonul vorbeşte şaptesprezece limbi, da' toate stricat, şi suferă şi de podagră. Aicişa, satirul. Cucoanele mai la o parte. Ăsta poate să ne dea bine de furcă. Pe-ăsta l-am prins în împrejurări mai curioase, da' nu le povestim decît la domni, pe o taxă mică, după spectacol. Făpturi ale nopţii. Oprit în picioare lîngă cuşca licornei, una dintre cele trei dinăuntrul bîlciului, magicianul cel înalt urmărea cu privirea procesiunea celor care se perindau prin faţa cuştilor din afară. Eu nici n-ar trebui să fiu aici, îi spuse licornei. Bătrîna m-a sfătuit să mă ţin cît mai departe de tine. Chicoti înveselit. Şi-a cam bătut ea joc de mine încă din ziua cînd am venit la Bîlciul ăsta al ei, dar şi eu am făcut-o să nu se prea simtă în largul ei toată vremea asta.

Licorna aproape că nici nu-l auzea. Se învîrtea fără încetare prin cuşcă, şi trupul tot i se crispa cînd se atingea de gratiile de fier care o înconjurau. Nici o făptură a nopţilor – aşa cum le cunosc oamenii – nu iubeşte fierul rece, şi chiar dacă licorna ar fi putut totuşi să-i îndure prezenţa, miasma ucigaşă care se desprindea dintre gratii o făcea să-şi simtă oasele moi ca nisipul

şi sîngele ca apa de ploaie. Iar gratiile cuştii ei erau fără îndoială prinse într-o vrajă, căci nu conteneau să tot şuşotească răutăcios între ele, cu şoapte uscate, tăioase ca nişte ghiare. Lacătul greu chicotea şi el, şi se tînguia ca o maimuţă turbată.

— Spune-mi ce vezi, îi vorbea acum magicianul, întocmai aşa cum îl întrebase şi pe el Baba Fortuna. Uită-te bine la făpturile astea de basm, ca şi tine, şi spune-mi şi mie ce vezi.

Glasul cenuşiu al lui Rukh suna hodorogit prin aerul ofilit al după-amiezii.

— Străjerul de la poarta lumii infernale. Trei capete şi piele sănătoasă, de viperă, după cum vedeţi. Ultima dată s-a mai văzut aici pe pămînt pe vremea lui Hercule, care l-a înşfăcat şi l-a tras în sus pe pămînt, la subsuoară. L-am mai momit o dată la lumina zilei cu promisiuni c-o să dea şi el de o viaţă mai bună. Cerberul. Ia priviţi la ăşti şase ochi roşii, mincinoşi. S-ar putea să mai daţi ochii cu el odată, într-o zi. Şi acuma, pe-aici, spre şarpele cel mare. Pe-aici.

Licorna privea printre gratii la vietatea din cuşca de alături. Făcuse ochii mari şi rotunzi de neîncredere.

— Dar ăsta nu-i decît un cîine, şopti. E-un cîine nenorocit, nemîncat, cu un singur cap, şi de-abia mai are blană pe el, săracul. Cum ar putea crede cineva că-i Cerberul? Ce, sînt orbi cu toţii?

— Mai uită-te o dată, spuse magicianul.

— Şi satirul, continuă licorna. Satirul ăsta-i o maimuţă bătrînă cu un picior sucit. Dragonu-i un crocodil, şi mai degrabă ţi-ar veni să crezi c-o să sufle peşti pe nări decît foc. Iar marele manticor e un leu – leu adevărat, dar nici el nu-i mai de spaimă decît ceilalţi. Nu mai înţeleg nimic.

— Dar în inelele trupului său închide lumea toată, mormăia înainte, monoton, Rukh. Şi, încă o dată, magicianul spuse: Mai uită-te odată.

Şi atunci, ca şi cum i s-ar fi deprins ochii cu întunericul, licorna începu să desluşească, în fiecare dintre cuşti, încă o făptură. Se iscau, uriaşe, pe deasupra trupurilor captive, fiecare prinsă de trupul închis acolo: vise furtunatece născute din cîte un sîmbure de adevăr. Astfel că era acolo şi un manticor – cu ochii înfometaţi, cu gura năclăită de spumă, urlînd, încovoindu-şi coada ucigătoare pe deasupra spinării pînă cînd spinul cu otravă i se bălăngănea tocmai deasupra urechii – şi un leu, mărunt şi

nefiresc pe lîngă cealaltă jivină. Şi totuşi erau aceeaşi creatură. Licorna îşi zvîcni picioarele, cuprinsă de mirare.

Tot astfel, şi în celelalte cuşti. Dragonul de umbră îşi căsca imensa gură şi sufla un foc fără putere, cît să-i facă pe privitori să se tragă înapoi minunîndu-se, iar paznicul porţilor iadului, cu blană de şarpe, zbiera blesteme şi pustiiri întreite înspre cei care-l înşelaseră, şi satirul şchiopăta rînjind pînă la gratiile cuştii şi le făcea fetelor tinere semn să vină la plăceri nemaipomenite, acolo chiar, în văzul lumii. Iar crocodilul, maimuţa şi cîinele cel jalnic, toţi se risipeau în faţa acestor fantasme minunate, pînă cînd ei înşişi ajunseră să fie doar umbre – chiar şi pentru ochii neîncrezători ai licornei.

— E o vrăjitorie ciudată, spuse ea încet. E aici un înţeles mai adînc decît al vrăjitoriei.

Magicianul rîse, şi cu încîntare, şi cu o mare uşurare.

— Bine spus, bine spus – într-adevăr. Ştiam eu că hoaşca asta n-are să te ameţească şi pe tine cu farmecele ei de două parale. Vocea i se făcu aspră şi tainică. Acuma ea a făcut cea de a treia greşeală, spuse, şi asta înseamnă cel puţin două mai mult decît i se iartă unei saltimbance bătrîne şi obosite, cum e ea. Se apropie vremea.

— Se apropie vremea, le spunea Rukh privitorilor, ca şi cum l-ar fi auzit. Ragnarok. Cînd vine ziua să se prăvălească zeii, şarpele cel mare are să scuipe o pală de venin spre însuşi marele Thor, pînă cînd şi el are să se rostogolească în hău, ca o muscă otrăvită. Şi aşa, uite-l că stă şi-aşteaptă ziua Judecăţii de Apoi, şi visează cum are să fie el atunci. S-ar putea să fie chiar aşa – eu nu ştiu să spun mai departe. Făpturi ale nopţii, scoase la lumina vieţii.

Cuşca se umpluse acum cu o fiinţă şerpească. Nu era acolo nici cap, nici coadă de şarpe – doar un val de întuneric, beteag, rostogolindu-se dintr-un colţ într-altul, nemailăsînd loc pentru altceva decît pentru gîfîitul lui uriaş. Doar că licorna mai vedea, încolăcit într-un ungher, un şarpe boa îmbăloşat; gîndindu-se întunecat poate la Judecata pe care el însuşi ar fi vrut s-o rostească asupra Bîlciului de Miez de Noapte. Însă era împuţinat şi ceţos, asemenea stafiei unui vierme în umbra Şarpelui.

Unul dintre cei care căscau gura, cuprins de mirare, îşi întinse degetul şi-l întrebă pe Rukh:

— Dacă şarpele ăsta mare se încolăceşte în jurul lumii întregi,

aşa cum zici, cum se face că ai o bucată din el, chiar aicea, în căruţa ta? Şi dacă el poate să cutremure marea toată, numai cînd se întinde, ce-l opreşte să n-o ia din loc de-aicişa, cu bîlciul vostru cu tot în spinare, agăţat acolo, de gîtul lui? Se auziră murmure de încîntare, şi unii din cei care dăduseră glas acum începură să se tragă îndărăt, înfricoşaţi.

— Ce bine-mi pare că m-ai întrebat tocmai asta, prietene, spuse Rukh rînjindu-i în nas. Vezi că se-ntîmplă că şarpele ăsta mare există într-o altă întindere, în ce e în jurul nostru, decît noi, într-o altă dimensiune. Aşa că, fireşte, ar trebui să fie nevăzut, dar dacă-l tragem aicea, în lumea noastră – aşa cum a izbutit să-l tragă odată Thor – ni se arată limpede ca fulgerul, care şi el vine de undeva din altă parte, unde s-ar putea să arate cu totul altfel. Şi fireşte că s-ar putea să se înfurie dacă şi-ar da seama că o parte din rotogoalele astea din pîntecele lui sînt puse la vedere zi de zi, şi duminica, la Bîlciul Babei Fortuna. Numai că, vezi, nu ştie. Are el altele cu care să-şi bată capul decît ce se mai întîmplă cu buricul lui, şi mergem şi noi la noroc – ca şi ’mneavoastră cu toţii – şi tragem nădejde că rămîne mai departe liniştit, la locul lui. Rotunji, şi întinse rostindu-le, ultimele cuvinte, ca pe o bucată de aluat, iar ascultătorii rîseră cu băgare de seamă.

— Dar astea-s numai farmece părelnice, spuse licorna. Ea nu e cu adevărat în stare să creeze ceva.

— Şi nici să schimbe ceva cu adevărat, adăugă magicianul. Priceperea asta a ei, puţintică aşa cum e, stă numai în potriveli de aparenţe. Şi chiar şi atîta lucru ar fi mai presus de puterile ei, dacă n-ar fi curiozitatea pofticioasă a nenorociţilor ăstora, a proştilor, să audă şi ei cu urechile lor tocmai ce le vine mai uşor să creadă. Nu poate să facă unt din smîntînă, dar unui leu poate să-i dea asemănarea manticorului, asta pentru ochii celor care vor cu tot dinadinsul să vadă un manticor acolo – ochii gata să ia un manticor adevărat drept leu, balaurul drept şopîrlă, şarpele ăsta mare drept cutremur de pămînt. Şi o licornă în loc de o iapă albă.

Licorna îşi opri rotocoalele încete, deznădăjduite prin cuşcă, căci acum băgase de seamă pentru întîia dată că magicianul îi înţelegea spusele. El îi surîse; văzu atunci că avea un chip nefiresc de tînăr pentru un bărbat în toată firea – necutreierat de timp, nebîntuit de suferinţă sau de înţelepciune.

— Eu te cunosc pe tine, spuse el.

Gratiile cuştii şopteau între ele cu răutate. Rukh îi mîna pe spectatori către cuştile dinlăuntrul bîlciului. Licorna îl întrebă pe bărbatul cel înalt:

— Tu cine eşti?

— Mie mi se spune Schmendrick, magicianul, îi răspunse. N-ai de unde să ştii ceva despre mine.

Licornei îi stătea pe limbă să-i explice că, oricum, i-ar fi fost cu neputinţă să fi auzit despre vreun vrăjitor sau altul, însă ceva, şi trist şi curajos, în glasul lui, îi stinse vorbele pe buze. Magicianul spuse:

— Îi mai distrez şi eu pe gură-cască ăştia cînd se strîng la spectacol. Vrăji mărunte, scamatorii – flori preschimbate-n steaguri, steagurile-n peşti, toată vremea dîndu-i cu gura, să-i las să creadă c-aş putea să fac minunăţii şi mai adînci, numai dacă-aş vrea. Nu-i cine ştie ce treabă, dar pe vremuri era şi mai rău, şi într-o zi am să fac altceva mai bine. N-am ajuns eu la capătul puterilor.

Dar sunetul glasului său o făcea pe licornă să se simtă ca şi cum ar fi fost prinsă aici ca-ntr-o cursă, pe vecie, şi atunci începu să se rotească iarăşi în cuşcă, mişcîndu-se încolo şi-ncoace, să nu i se frîngă inima de spaimă că are să rămînă captivă pentru totdeauna. Rukh se oprise în faţa unei cuşti unde era numai un păianjen mic, cafeniu, ţesîndu-şi printre gratii o plasă subţiratecă.

— Arachnea din Lydia, le spunea oamenilor. Garantată ca cea mai de soi ţesătoare din lumea-ntreagă – chiar şi soarta care-a ajuns-o aici ne-o dovedeşte. A avut ghinionul s-o întreacă pe zeiţa Athena la un concurs de ţesătorie. Decît că Athenei nu i-a convenit să piardă, şi-acuma Arachnea e un păianjen, care ţese exclusiv pentru Bîlciul de Miez de Noapte al Babei Fortuna, asta prin înţelegere specială. Fire de foc împletite-n zăpadă, alta ca ea n-o să se mai vadă. Arachnea.

Întinsă ca pe război, între gratiile cuştii, pînza era simplă de tot, şi aproape fără culoare, doar din cînd în cînd tremurînd într-un fior asemenea curcubeului, cînd se mişca într-o parte păianjenul să îndrepte vreun fir. Însă atrăgea ochii privitorului, şi chiar şi pe cei ai licornei, încolo şi-ncoace, mereu mai adînc, pînă cînd ţi se părea că ameţeşti, şi ţi se rostogolesc privirile în jos spre marile hăuri ale lumii, prin crăpături negre, căscate fără

remuşcare în lume, dar care, poate, n-aveau să se mai lăţească atîta vreme cît pînza Arachneei ţinea lumea laolaltă. Licorna se scuturã cu un suspin, şi atunci în faţa ochilor ei se ivi pînza cea adevărată. Era simplă de tot, şi aproape fără culoare.

— Asta nu e ca celelalte, spuse.

— Nu, încuviinţă morocănos Schmendrick. Dar nici nu-i vreun merit pentru Baba Fortuna în asta. Vezi tu, păianjenul crede. Vede toate împletiturile astea, şi crede că-s urzeala lui. Credinţa e ce dă putere unor vrăji ca astea ale Babii Fortuna. Păi, dacă toată adunătura de prostănaci de aici nu s-ar mai minuna atîta, n-ar mai rămîne nimic din toate vrăjitoriile ei, decît cel mult scîncetul păianjenului plîngînd. Şi nici nu l-ar auzi nimeni.

Licorna nu mai vroia să-şi coboare privirile în pînza păianjenului. Îşi întoarse ochii spre cuşca cea mai apropiată, şi deodată simţi cum suflarea i se schimbă într-un fior îngheţat alunecîndu-i prin tot trupul. Acolo, cocoţată pe o stinghie de stejar, era o făptură la trup ca o pasăre mare de bronz, şi cu faţa ca o zgripţuroaică, încleştată şi moartă ca şi ghiarele pe care şi le încrustase în lemn. Avea urechi rotunde, blănoase, ca de urs, însă pe umerii-i solzoşi şi amestecîndu-se în pumnalele lucitoare ale penajului cădea un păr de culoarea clarului de lună, des şi tineresc, înconjurîndu-i chipul omenesc plin de ură. Sticlea, însă dacă o priveai mai mult simţeai cum se stinge lumina pe cer. Zărind-o pe licornă scoase un sunet straniu, şuierat şi chicotit totodată.

Licorna spuse liniştită:

— Asta este adevărată. E harpia Celaeno.

Chipul lui Schmendrick se făcuse alb ca o fiertură de ovăz.

— Bătrîna a prins-o din întîmplare, şopti el, pe cînd era adormită, cum s-a întîmplat şi cu tine. Dar a fost de fapt un ghinion, şi amîndouă ştiu. Vrăjile Babei Fortuna sînt tocmai de ajuns de puternice s-o ţină aici pe fiara asta, dar însăşi prezenţa ei îi tot subţiază farmecele, aşa că în curînd n-au să mai aibă destulă putere nici să prăjeşti ouă cu ele. N-ar fi trebuit să se apuce de aşa ceva, n-ar fi trebuit să se-ncurce cu o harpie adevărată, sau cu o licornă adevărată. Adevărul îi destramă întotdeauna vrăjile, dar ea tot nu se poate stăpîni să şi le încerce mereu. De data asta însă...

— Soră cu curcubeul, fie c-o credeţi voi, fie că nu, îl auzeau pe Rukh urlînd la privitorii înspăimîntaţi. Numele ei înseamnă

„întunecata”, cea ale cărei aripi întunecă cerul înaintea furtunii. Ea şi cu cele două surori ale ei aproape că l-au făcut să moară de foame pe regele Phinaeus, că-i tot smulgeau mîncarea din faţă şi i-o scîrnăveau pînă s-apuce să şi-o îmbuce. Însă fiii vîntului de miază-noapte le-au venit de hac; nu-i aşa, frumoaso? Harpia nu scoase nici un sunet şi Rukh rînji, glasul lui însuşi sunînd asemenea gratiilor unei cuşti.

— Făptura asta s-a luptat cu noi mai tare decît toate celelalte la un loc pîn-am prins-o, continuă el. Era ca şi cum ai fi încercat să stăvileşti iadul întreg numai c-un fir de păr, dar puterile Babei Fortuna sînt de ajuns de mari şi pentru asta. Făpturi ale nopţii scoase la lumina vieţii. N-ai vrea o bucăţică, mititico? – Prea puţini din cei din mulţimea de privitori rîseră. Ghiarele harpiei se încleştară pe craca ei pînă cînd lemnul scînci.

— Va trebui să fii liberă cînd o ajunge şi ea să-şi cîştige libertatea, spuse magicianul. Nu trebuie să te prindă închisă în cuşcă.

— Nu îndrăznesc să mă ating de fierul ăsta, spuse licorna. Aş putea să deschid lacătul cu cornul, dar n-ajung pînă la el. Nu pot să ies de aici. Tremura toată de silă în faţa harpiei, însă glasul îi era liniştit.

Schmendrick magicianul îşi îndreptă trupul şi deveni mai înalt cu cîteva degete decît ar fi crezut licorna că ar fi fost cu putinţă.

— Nu te teme de nimic, începu el dîndu-şi aere. Cu tot felul ăsta al meu de a fi, aşa tainic, eu am o inimă simţitoare. Dar fu întrerupt de apropierea lui Rukh şi a celor care-l urmau, acum mai tăcuţi decît se arătaseră cu cîteva clipe mai înainte, cînd sporovăiau în faţa manticorului. Vrăjitorul se retrase din faţa lor, adăugînd doar încet peste umăr: Să nu-ţi fie frică. E Schmendrick cu tine. Să nu-ncerci nimic pînă nu-ţi dau eu de ştire! Vocea îi pluti pînă la licornă, atît de slabă şi de singuratecă încît nici nu mai era sigură dacă o auzise cu adevărat sau o simţise abia atingînd-o, ca suflarea vîntului.

Se făcea întuneric. Lumea se oprise în faţa cuştii ei, privind-o cu sfială. Rukh spuse: „Licorna“, şi se trase în lături.

Ea le auzi inimile bătîndu-le mai grăbite în piepturi, lacrimile izvorînd, şi respiraţia suptă îndărăt de pe buze, însă nimeni nu spuse nici o vorbă. După suferinţa, rătăcirea, blîndeţea care li se lăsaseră pe chipuri, îşi dădu seama că o recunoscuseră, şi primi înfometarea care li se citi deodată pe feţe ca un prinos adus ei.

Se gîndi la stră-străbunica vînătorului, şi se întrebă ce putea să însemne să îmbătrîneşti, şi să plîngi.

— Cele mai multe bîlciuri, vorbi Rukh după o vreme, s-ar termina cu asta; căci ce am mai putea arăta după o licornă adevărată? Dar Bîlciul din Miez de Noapte al Babei Fortuna tot mai are o taină – un demon mai distrugător decît dragonul, mai monstruos decît manticorul, mai hidos decît harpia, mai universal decît licorna. Îşi flutură mîna spre cea din urmă căruţă, şi acolo vălurile negre începură să tremure întredeschizîndu-se, deşi nu trăgea nimeni de ele. Priviţi-o! strigă Rukh. Priviţi-o pe Elli!

Înăuntrul cuştii era mai întuneric decît în înserarea din jur şi frigul se cutremura în spatele gratiilor, asemenea unei fiinţe vii. Ceva se mişca prin răceala de ghiaţă de acolo, şi licorna o văzu pe Elli – o femeie bătrînă, osoasă, învestmîntntă în zdrenţe; sta ghemuită în cuşcă legănîndu-se pe călcîie şi încălzindu-se la un foc care nu-i ardea în faţă. Părea atît de firavă, încît ai fi zis că apăsarea întunecimii are s-o strivească, şi atît de neajutorată şi de singură încît toţi privitorii ar fi trebuit să se repeadă cuprinşi de milă s-o elibereze. În schimb, însă, începură să se tragă înapoi tăcuţi, ca şi cum Elli ar fi fost cea care să se năpustească spre ei. Dar ea nu-i lua în seamă. Şedea în întuneric, şi-şi îngîna cu voce spartă un cîntec numai pentru ea, iar glasul îi suna ca un ferăstrău străbătînd trunchiul unui copac, şi ca un copac gata să se prăvălească:

„Ce-i cules va creşte iarăşi,
Mai trăieşte ce-i răpus,
Ce-i furat va mai rămîne –
Ce s-a dus, s-a dus.“

— Nu prea pare cine ştie ce, nu? întrebă Rukh. Dar nici un erou nu-i poate sta împotrivă, nici un zeu n-o poate doborî, nici o vrajă n-o poate ţine departe – sau între gratiile unei cuşti, căci ea nu e captiva noastră. Chiar şi acuma cînd vi-o arătăm aici se mişcă liberă printre voi, vă atinge, şi vă vorbeşte. Căci Elli este Bătrîneţea.

Frigul din cuşcă se întinse afară către licornă, şi ori de cîte ori o atingeau palele lui, ea simţea cum se înfioară şi tremură. Se simţea ofilindu-se, pierzîndu-se, îşi simţea frumuseţea părăsind-

o cu fiecare suflare. Urîţenia îi zvîcnea în coamă, îi apăsa în jos capul, îi jumulea coada, îi usca trupul, îi mînca blana şi-i bîntuia mintea cu aducerea aminte a ceea ce fusese odinioară. Undeva, aproape, harpia îşi scotea sunetul ascuţit, înfometat, însă licorna s-ar fi strîns bucuroasă în umbra aripilor ei de bronz, să se ascundă de acest demon din urmă. Cîntecul lui Elli îi ferăstruia mai departe inima:

„Ce-i născut din mare seacă,
Frumuseţea a apus.
Şi ce dai îţi arde palma –
Ce s-a dus, s-a dus.”

Spectacolul se terminase. Privitorii se risipeau, nu cîte unul, ci perechi, sau în grupuri mai mici ori mai mari, străinii agăţîndu-se de mîinile străinilor, privind adesea peste umăr să vadă dacă Elli nu se furişează pe urmele lor. Rukh mai striga plîngător:

— Nu mai vor domnii să întîrzie puţin, să audă povestea satirului? şi aruncă un chicot, acru, de rîs, împingîndu-i în fuga lor înceată. Făpturi ale nopţii, scoase la lumina vieţii! Ei se străduiau să răzbată prin aerul deodată înăbuşitor, pe lîngă cuşca licornei, tot mai departe, rîsul lui Rukh lătrîndu-le pe urme, împingîndu-i spre case, şi Elli mai cîntînd încă în spatele lor.

E totul o iluzie, îşi spuse licorna. Este o iluzie – şi, cu greu, îşi înălţă capul apăsat de îngreunarea morţii, să mai privească adînc în întunericul celei din urmă cuşti, şi acolo văzu nu Bătrîneţea, ci pe însăşi Baba Fortuna, întinzîndu-se, pufnind şi lăsîndu-se să alunece la pămînt cu liniştea ei nefirească, străveche. Şi licorna ştiu că nu ajunsese cu adevărat muritoare şi urîtă, dar nici nu se simţea iarăşi frumoasă. Poate şi asta este o iluzie, se gîndi, obosită.

— Mi-a plăcut, îi spunea Baba Fortuna lui Rukh. Partea asta-mi place totdeauna. Cred că, în adîncul inimii, sînt actriţă.

— Mai bine ai mai controla-o pe harpia aia blestemată, o îndemnă Rukh. O simţeam de data asta cum se desface din lanţuri. Ca şi cum aş fi fost eu frînghia cu care e legată, şi ea m-ar fi desfăcut la noduri. Se cutremură, coborîndu-şi vocea. Descotoroseşte-te de ea, spuse răguşit. Pînă nu ne destramă ea

pe noi pe bolta cerului, ca pe nişte nori sîngerii. La asta se gîndeşte toată vremea. O simt cum stă şi se gîndeşte la asta.

— Taci din gură, prostule! Glasul vrăjitoarei se înverşunase de spaimă. Pot s-o destram eu pe ea în vînt, dacă fuge, sau în zăpadă, sau în şapte sunete de muzică. Dar eu vreau s-o ţin aici. Nici o altă vrăjitoare pe lumea asta n-are o harpie captivă, şi nici n-are să existe vreuna să aibă vreodată. Aş ţine-o aici, să ştiu bine c-ar trebui s-o hrănesc doar cu cîte o bucăţică din ficatul tău în fiecare zi.

— Da? Ce drăguţ din partea ta, spuse Rukh. Se trase mai departe de ea. Dar dacă ea pofteşte de fapt la ficatul tău? întrebă. Ce te faci atunci?

— Tot pe-al tău i l-aş da să-l mănînce, răspunse Baba Fortuna. Nu şi-ar da ea seama de deosebire. Harpiile nu strălucesc în deşteptăciune.

Singură în clarul de lună, bătrîna aluneca de la o cuşcă la alta, zdrăngănind lacătele şi împungînd cu toiagul animalele ei fermecate, aşa cum precupeţele îşi încearcă pepenii la tîrg. Cînd ajunse la cuşca harpiei, monstrul scoase un sunet ascuţit ca o suliţă şi-şi desfăcu larg slava urîcioasă a aripilor. O clipă licornei i se păru că gratiile cuştii încep să tremure şi să se prelingă asemenea ploii; dar Baba Fortuna pocni doar o dată din degetele ei rămuroase, şi gratiile se făcură la loc de fier, iar harpia se aşează iarăşi pe craca ei, aşteptînd.

— Nu încă, spuse vrăjitoarea. Nu încă. Se priveau una pe alta cu aceiaşi ochi. Baba Fortuna spuse: Eşti a mea. Chiar dacă mă omori, tot a mea eşti. Harpia rămase nemişcată, însă un nor lunecător stinse luna.

— Nu încă, repetă Baba Fortuna, şi se întoarse apoi spre cuşca licornei. Mda, mai spuse, cu vocea ei dulce, fumegoasă. Te-am cam speriat un pic, ce zici? Rîse, cu sunetul pe care-l fac şerpii grăbindu-se prin noroaie, şi se trase şi mai aproape.

— Orice-ar spune prietenul tău, magicianul, continuă, tot s-ar zice că-mi stăpînesc şi eu arta, cît de cît. Să înşeli o licornă, s-o faci să se creadă bătrînă şi urîtă – pentru aşa ceva tot îţi trebuie ceva talent, zic eu. Şi să fie numai farmece de două parale astea care o ţin captivă pe întunecata? Nimeni pînă la mine...

Licorna răspunse:

— Nu te mai lăuda atîta, bătrîno. Moartea ta e-acolo, în cuşca ceea, şi te aude.

— Da, spuse liniştită Baba Fortuna. Dar eu cel puţin o ştiu unde e. Tu baţi drumurile să ţi-o cauţi pe-a ta. Rîse iarăşi. Şi eu o ştiu şi pe-asta unde e. Decît că, vezi că ţi-am cruţat osteneala s-o mai găseşti, şi-ar trebui să-mi fii recunoscătoare.

Uitînd cu totul unde se află, licorna se apropie de gratiile cuştii Îi răniră trupul, dar ea nu se dădu îndărăt.

— Taurul Stacojiu, spuse. Unde-l găsesc pe Taurul Stacojiu?

Baba Fortuna venise acum foarte aproape de cuşcă.

— Taurul Stacojiu al regelui Haggard, murmură ea. Aşadar, ştii de Taur. Îşi arătă doi dintre dinţii ei galbeni. Oricum, nu pune el mîna pe tine, spuse. Tu-mi aparţii mie.

Licorna clătină din cap.

— Nu te mai preface, îi răspunse blîndă. Dă-i drumul harpiei, cît mai ai vreme; şi dă-mi şi mie drumul. Ţine-ţi umbrele astea nenorocite, dacă vrei cu tot dinadinsul, dar nouă dă-ne drumul.

Ochii stătători ai vrăjitoarei suflară ca o flacără atît de sălbatec de luminoasă, încît un grup zdrenţăros de molii de lună, ieşite să-şi facă şi ele de cap o noapte, zburătăciră de-a dreptul în ei şi se sleiră fîsîind într-o cenuşă zăpădoasă.

— Mai degrabă m-aş lăsa de tot Bîlciul ăsta, mîrîi ea. Să orbecăi aşa prin veşnicie, să trag după mine nişte orori din astea prefăcute, aranjate de mine – ăsta crezi tu că a fost visul meu cînd eram tînără şi rea? Crezi tu că mi-am ales vraja asta sărăcăcioasă, care se hrăneşte doar din prostia altora, pentru că n-aş fi ştiut care e adevărata vrăjitorie? Fac închipuiri cu cîinii şi maimuţele pentru că nu pot să ating cu mîinile mele iarba, dar deosebirea o ştiu foarte bine. Şi acuma vii tu şi-mi ceri să renunţ la vederea ta, la prezenţa puterii tale? I-am spus lui Rukh că mai degrabă i-aş tăia lui în bucăţi ficatul pentru harpie, dacă numai în felul ăsta aş mai putea-o ţine aici, şi chiar aşa aş face. Şi ca să te am mai departe pe tine, aş fi gata să-l iau pe prietenul ăsta al tău, Schmendrick, şi să-l... Se înecă de furie într-un şuvoi de vorbe fără noimă, şi în cele din urmă îşi stinse glasul în tăcere.

— Pentru c-a venit vorba despre ficat, spuse licorna. Un farmec adevărat n-ai să-l poţi face niciodată tîrguindu-te cu ficatul altuia. Trebuie să ţi-l smulgi din tine chiar pe al tău, şi să nu te mai aştepţi să-l mai vezi îndărăt. Vrăjitoarele adevărate ştiu asta.

Cîteva fire de nisip foşniră uscat pe obrazul Babei Fortuna pe

cînd o privea neclintită pe licornă. Aşa plîng vrăjitoarele. Se întoarse şi se îndreptă grăbită spre căruţa ei, dar deodată se întoarse iarăşi spre licornă şi-şi rînji rînjetul bolovănos.

— Dar de două ori tot te-am păcălit; asta rămîne, spuse. Ţi-ai închipuit vreo singură clipă că găgăuţii ăia te-ar fi recunoscut drept ceea ce eşti, dacă nu le-aş fi dat dinainte o mînă de ajutor? Nu, a trebuit să-ţi dau eu o înfăţişare pe care să poată s-o înţeleagă şi ei, şi chiar şi un corn pe care să fie şi ei în stare să-l vadă. În zilele noastre tot mai e nevoie de o vrăjitorie ieftină, de bîlci, să-i facă pe oamenii din popor să recunoască o licornă adevărată. Ai face mai bine să rămîi aici, cu mine, şi să fii o licornă falsă, căci în toată lumea asta numai Taurul Stacojiu poate să te cunoască ce eşti cu adevărat, cînd are să dea ochii cu tine. Se făcu nevăzută în căruţa ei, şi harpia lăsă luna să se arate iarăşi.

III

Schmendrick se înapoie puţin înainte de ivirea zorilor, furişîndu-se printre cuşti, tăcut ca firul de apă. Doar harpia scoase un sunet cînd trecu pe dinaintea-i.

— N-am putut să scap mai devreme, îi spuse el licornei. Baba l-a pus pe Rukh să mă păzească, şi ăla nu doarme aproape niciodată. Dar eu i-am spus o ghicitoare, şi îi trebuie întotdeauna o noapte întreagă să dezlege o ghicitoare. Data viitoare am să-i spun o glumă, şi-atunci îi dau de furcă pentru o săptămînă.

Licorna era cenuşie şi nemişcată.

— E-un farmec pus asupra mea, spuse. De ce nu mi-ai spus?

— Mi-am închipuit că ştii, răspunse magicianul încetişor. La urma urmei, chiar nu te-ai întrebat cum s-a făcut că te-au recunoscut? Pe urmă surîse, ceea ce-l făcu să pară ceva mai bătrîn. Nu, bineînţeles că nu. Nu ţi-ar fi trecut niciodată prin minte să te întrebi una ca asta.

— Pînă acuma n-au mai fost niciodată puse farmece asupra mea, spuse licorna. O străbătu un fior prelung şi adînc. N-a fost pînă acuma lume în care eu să nu fiu cunoscută.

— Ştiu întocmai ce simţi, spuse Schmendrick din toată inima. Licorna îl privi cu ochii ei întunecaţi, nesfîrşiţi, şi el surîse nervos şi-şi privi mîinile. Rareori e luat omul drept ceea ce şi e în realitate, spuse. Multe sînt judecate greşit pe lume. Adevărul e însă că eu am ştiut că eşti licornă de cum te-am văzut, de la început, şi mai ştiu şi că sînt prietenul tău. Şi totuşi mă crezi un bufon, un păcătos, sau unul care de-abia aşteaptă să te trădeze, şi asta ar şi trebui să fiu, dacă aşa mă vezi tu. Vraja asupra ta e doar o vrajă, şi se va risipi de îndată ce vei fi liberă, dar farmecul sau eroarea pe care ai aruncat-o asupra mea, are s-o trebuiască s-o port pentru totdeauna în ochii tăi. Nu sîntem întotdeauna ce părem, şi aproape niciodată nu sîntem ceea ce visăm. Şi cu toate acestea am citit, sau am auzit un cîntec, spunînd că licornele, pe cînd timpul era tînăr, ştiau să facă deosebirea între falsa strălucire şi cea adevărată, între rîsul buzelor şi focul inimii. Vocea sa calmă creştea pe măsură oe se lumina cerul, şi o clipă licorna nu mai auzi nici geamătul gratiilor, nici sunetul înăbuşit, metalic al aripilor harpiei.

— Cred că eşti prietenul meu, spuse ea. Ai să mă ajuţi?

— Dacă nici pe tine, atunci pe nimeni, răspunse magicianul.

Tu eşti ultima mea şansă.

Una cîte una, fiarele triste ale Bîlciului din Miez de Noapte se deşteptau din somn, gemînd, strănutînd, cutremurîndu-se. Una visase stînci, şi cărăbuşi, şi frunze fragede; alta că se zbenguia prin ierburi înalte, calde; a treia – noroi şi sînge. Şi una visase o mînă care să-i scarpine locul singuratec de după ureche. Numai harpia nu dormise, şi acum sta privind cu ochii mari soarele, fără să clipească. Schmendrick spuse:

— Dacă asta-şi capătă libertatea întîi, sîntem pierduţi.

Auziră glasul lui Rukh pe undeva pe aproape – glasul acesta părea totdeauna să vină de undeva de aproape – strigînd: „Schmendrick! Hei, Schmendrick, am găsit! E-un samovar, nu-i aşa?“ Magicianul începu să se îndepărteze. furişîndu-se.

— La noapte, îi murmură licornei. Mai ai încredere în mine pînă-n zori. Şi dispăru într-un pocnet şi un foşnet de pînză, părînd, la fel ca şi mai înainte, că-şi părăseşte în urmă o parte din sine.

Rukh sosi şchiopătînd în faţa cuştii, o clipă mai tîrziu, cumpănit şi solemn. Nevăzută în căruţa ei, Baba Fortuna mormăia mai departe, numai pentru ea singură, cîntecul lui Elli:

„Ce-a fost ’nalt cade-n ruină,
Ce-a fost spus este nespus,
Ce e drept nu ştie nimeni –
Ce s-a dus, s-a dus.”

Curând un alt grup de privitori se strînse alene să vadă bâlciul. Rukh îi îndemnă să intre, strigînd: „Făpturi ale nopţii!“ – ca un papagal de tinichea, iar Schmendrick se cocoţă în picioare pe o ladă şi începu să facă scamatorii. Licorna îl urmărea cu mult interes şi cu o nesiguranţă crescîndă, nu faţă de inima lui ci faţă de arta vrăjitoriei lui. Făcea, de pildă, o scroafă întreagă dintr-o ureche de porc; preschimba o predică într-o piatră, un pahar de apă într-un pumn de apă, un cinci de pică într-un doisprezece de pică, şi un iepure într-un peştişor auriu, care se îneca însă. De fiecare dată cînd se iscau încurcături, îi arunca licornei o privire care spunea: „Da, dar tu ştii ce-am făcut, de fapt.“ O dată preschimbă un trandafir uscat într-o sămînţă. Licornei îi plăcu mult partea aceasta, chiar dacă se vădi mai tîrziu că era o sămînţă de ridiche.

Totul porni iarăşi de la capăt. Încă o dată Rukh îşi conduse grupul de la una din poveştile sărăcăcioase ale Babei Fortuna la cealaltă. Dragonul scoase flăcări, cerberul urla de zor să vină iadul să-l scape, şi satirul ispitea femeile pînă le făcea să plîngă. Oamenii priveau chiorîş şi arătau cu degetul la smocurile de blană gălbuie ale manticorului şi la ghimpele lui umflat; îşi stinseră glasurile gîndindu-se la ce putea face marele şarpe; şi se minunau de pînza nouă a Arachneei, care era asemenea unei pînze de pescari cu lumină de lună picurîndu-i prin ochiuri. Cu toţii o credeau o plasă de păianjen adevărată, însă paingul însuşi credea cu toată tăria că în ea se prinsese luna adevărată.

De data asta, Rukh nu mai spuse povestea regelui Phinaeus şi a argonauţilor; la drept vorbind, îi grăbi pe spectatori cît îi stătu în putinţă prin faţa harpiei, bolboro- sindu-i doar numele şi înţelesul acestui nume. Harpia surîse. Nimeni n-o văzu surîzînd în afară de licornă, şi chiar şi ea ar fi vrut să se fi întîmplat să privească în altă parte în clipa aceea.

Cînd se opriră în faţa cuştii ei, privind-o tăcuţi, cu ochii mari, licorna se gîndi plină de amărăciune: Ce trişti sînt ochii lor. Şi, mă întreb, cu cît mai trişti ar fi încă dacă farmecul acesta care mă travesteşte s-ar risipi şi ar rămîne să caşte ochii la o iapă albă, obişnuită? Vrăjitoarea are dreptate – nimeni n-ar fi în stare să mă recunoască. Însă atunci o voce blîndă, de fapt mai asemănătoare cu vocea lui Schmendrick magicianul, spuse înăuntrul ei: Dar ce trişti le sînt ochii.

Şi cînd Rukh începu să ţipe: „Ia priviţi aici spaima cea de pe urmă!“, şi draperiile negre alunecară la o parte s-o arate pe Elli, murmurătoare în frig şi în întuneric, licorna se simţi năpădită de aceeaşi spaimă deznădăjduită că are să îmbătrînească întocmai ca oamenii care începură să se risipească, deşi ştia bine că în cuşcă era doar Baba Fortuna. Se gîndi: Vrăjitoarea asta ştie mai multe decît ştie ea că ştie.

Noaptea veni repede, poate şi pentru că o zori harpia. Soarele căzu prin norii murdari ca o piatră în mare şi, tot ca o piatră, s-ar fi zis că n-avea să mai iasă niciodată de acolo; nu era lună, şi nici stele. Baba Fortuna trecu iarăşi cu pasul ei lunecat să facă ocolul cuştilor. Harpia rămase nemişcată la apropierea ei, şi aceasta o făcu pe bătrînă să se oprească locului şi să o privească lung, multă vreme.

„Nu încă“, murmură ea în cele din urmă, „nu încă”, însă

acum glasul îi era obosit şi plin de îndoială. O privi scurt pe licornă, cu ochii ca o zvîcnire molatecă, gălbuie, în întunericul unsuros. „Mda, încă o zi“, spuse cu un oftat cîrîitor, şi se îndepărtă iarăşi.

După ce ea se făcu nevăzută, în tot Bîlciul nu se mai auzi nici un zgomot. Toate fiarele adormiseră, în afară de paing – şi acesta ţesea, şi în afară de harpie – şi aceasta aştepta. Şi toată vremea, noaptea se strîngea în sine pîrîind, pînă cînd licornei i se părea că va pocni deodată, deschizîndu-se uriaşă, sfîşiind prelung cerul, ca să dea la iveală – Tot alte gratii, se gîndi ea. Unde e magicianul?

În sfîrşit, el veni străbătînd grăbit tăcerea, rotindu-se şi dansînd ca o pisică în frig, împleticindu-se prin umbre. Cînd ajunse la cuşca licornei, făcu o plecăciune plină de bucurie, şi spuse mîndru: „Schmendrick e alături de tine.“ În cuşca cea mai apropiată, licorna auzi înfiorarea ascuţită a bronzului.

— Cred că avem foarte puţină vreme, spuse ea. Poţi cu adevărat să mă scoţi de-aici?

Bărbatul surîse, şi chiar şi degetele lui palide, solemne, se înveseliră deodată.

— Ţi-am spus că vrăjitoarea a făcut trei greşeli mari. Cînd te-a prins pe tine a făcut-o pe cea de a treia, şi cînd a prins-o pe harpie pe cea de a doua, pentru că voi amîndouă sînteţi adevărate, şi Baba Fortuna nu poate să vă facă pe nici una din voi două numai ale ei, tot aşa cum n-ar putea face iarna cu nici măcar o zi mai lungă. Dar atunci cînd m-a luat pe mine drept un simplu saltimbanc, aşa cum e ea însăşi – atunci a fost prostia ei dintîi, şi fatală. Pentru că şi eu sînt adevărat. Eu sînt Schmendrick magicianul, ultimul dintre cei pecetluiţi cu pecetea vrăjitoriei, şi sînt mai bătrîn decît par.

— Unde-i celălalt? întrebă licorna.

Schmendrick îşi trăgea în sus mînecile mantiei.

— Nu-ţi face griji cu Rukh. I-am spus o altă ghicitoare, una care nici n-are dezlegare. S-ar putea chiar să nu se mai clintească din loc niciodată.

Rosti trei cuvinte colţuroase şi pocni o dată din degete. Cuşca dispăru. Licorna se regăsi în picioare într-un crîng – cu portocali şi lămîi, peri şi rodii, migdali şi salcîmi, cu pămîntul moale şi primăvăratec sub picioare, şi cerul crescînd înalt asupră-i. Inima i se făcuse uşoară ca fumul, şi-şi strînse toată puterea pe care o

avea în trup pentru un zvîcnet uriaş în noaptea cea dulce. Dar lăsă saltul să i se risipească, neîncercat, căci ştia, chiar dacă nu le vedea acum, că gratiile erau mai departe în jurul ei. Era prea bătrînă ca să nu ştie asta.

— Iartă-mă, spuse Schmendrick, undeva în întuneric. Aş fi vrut mult ca acesta să fie farmecul care să-ţi redea libertatea.

Acum cînta ceva îngheţat şi murmurător, şi copacii cei stranii se risipiră în vînt ca puful de păpădie.

— Acesta-i un farmec mai sigur, spuse. Gratiile s-au uscat acum ca brînza învechită, pe care pot s-o fărimiţez şi s-o spulber, uite aşa. Pe urmă scoase un icnet şi-şi zvîcni repede mîinile îndărăt. De pe fiecare din degetele lui prelungi picura sînge.

— Trebuie să fi folosit un accent greşit, spuse cu vocea spartă. Îşi ascunse mîinile sub mantie, şi încerca să-şi facă vocea nepăsătoare. Se întîmplă.

De data aceasta, urmă o scrijelitură de vorbe aspre ca cremenea, şi mîinile însîngerate ale lui Schmendrick pîlpîiră pe fondul întunecat al nopţii. Ceva cenuşiu şi cu rînjet pe faţă, o făptură asemenea unui urs, însă mai mare, o formă care chicotea noroioasă, se apropie şchiopătînd, venind de niciunde, gata-gata să sfărîme cuşca întreagă ca pe o nucă şi să smulgă cu ghiarele fîşii din trupul licornei. Schmendrick îi porunci să se retragă înapoi în noapte, dar făptura nu voia.

Licorna se ascunse într-un colţ şi-şi plecă încet capul, însă harpia se opinti încetişor în cuşca ei, sunîndu-şi trupul de bronz, şi forma cea cenuşie îşi întoarse ceea ce trebuie să-i fi fost capul şi o văzu. Scoase un sunet înceţoşat, năclăit de spaimă, şi dispăru.

Magicianul blestemă în barbă şi se cutremură din toată fiinţa. Spuse:

— Am mai chemat unul ca ăştia o dată, de mult. Şi nici pe-acela n-am fost în stare să-l ţin în frîu. Acuma îi sîntem harpiei datori pentru vieţile noastre, şi s-ar putea ca pînă răsare soarele să vină să-şi ceară datoria înapoi. Rămase o clipă tăcut, frămîntîndu-şi degetele rănite, aşteptînd-o pe licornă să spună ceva. Am să mai încerc o dată, spuse în cele din urmă. Să mai încerc o dată?

Licornei i se părea că mai vede încă noaptea fierbînd, acolo unde fusese forma cenuşie.

— Da, spuse.

Schmendrick respiră o dată adînc, scuipă de trei ori, şi spuse nişte cuvinte asemenea unor clopote răsunînd de sub mare. Presără un pumn de pulbere peste locul unde scuipase, şi surîse triumfător cînd praful acela zvîcni în sus într-un fulger verde, tăcut şi singuratec. Cînd lumina lui se stinse, mai spuse încă trei cuvinte. Erau ca zumzetul pe care-l fac albinele bîzîind în clarul de lună.

Cuşca începu deodată să se facă mai mică. Licorna nu văzuse gratiile clintindu-se, însă de fiecare dată cînd Schmendrick spunea, „Ha, nu!“, ea avea tot mai puţin loc. Acum nu se mai putea nici roti pe loc. Gratiile veneau una spre alta, nemiloase ca fluxul mării sau ca zorile, şi aveau s-o sfîrtece, să-i împresoare cu totul inima, să o cuprindă, să o ţină captivă pentru veşnicie. Nu ţipase cînd făptura pe care o invocase Schmendrick se iscase rînjind să se apropie de ea, însă de data aceasta scoase un sunet. Era un scîncet mic, de spaimă, dar nu şi de înfrîngere.

Schmendrick oprise în loc gratiile, deşi ea n-avea să ştie niciodată cum izbutise. Nu auzise dacă apucase să rostească vreo formulă magică; oricum, gratiile se opriră din alunecarea lor una într-alta cu o clipă înainte de a-i atinge trupul. Însă le simţea, pe fiecare, asemenea unei boare îngheţate, mieunînd înfometate. Dar nu izbutiseră să-i atingă trupul.

Braţele magicianului căzură obosite.

— Nu mai îndrăznesc, spuse greoi. Data viitoare s-ar putea să nu mai fiu în stare... Glasul i se stinse năpăstuit, şi ochii îi erau la fel de înfrînţi ca şi mîinile. În ce mă priveşte, vrăjitoarea nu s-a înşelat, mai spuse.

— Mai încearcă o dată, îl rugă licorna. Tu eşti prietenul meu. Mai încearcă.

Însă Schmendrick, surîzînd amar, îşi pipăia buzunarele în căutarea unui obiect care clinchenea încetişor.

— Ştiam c-am să ajung la asta, murmură. Visasem c-are să fie altminteri, dar, de fapt, ştiam. Scoase un inel de pe care atîmau cîteva chei ruginite. Tu meriţi serviciile unui vrăjitor mare, îi spuse licornei, însă mi-e teamă c-are să trebuiască să te mulţumeşti şi cu ajutorul unui nenorocit de hoţ de bîlci de mîna a doua. Licornele nu ştiu ce-i aceea nevoia, sau ruşinea, sau îndoiala, sau datoria faţă de altul – însă muritorii, aşa cum poate

că ai observat, se mulţumesc cu ce le cade în mînă. Şi Rukh nu se poate concentra decît asupra unui singur lucru deodată.

Licorna îşi dădu deodată seama că toate animalele din Bîlciul Miezului de Noapte erau treze, fără să scoată nici unul vreun sunet, însă pîndind-o, toate, pe ea. În cuşca de alături harpia începu să tropăie încet, trecîndu-şi greutatea trupului de pe un picior pe altul.

— Grăbeşte-te, spuse licorna. Grăbeşte-te.

Schmendrick începuse să încerce o cheie la lacătul scîrţîitor al cuştii. La prima încercare, care nu izbuti, lacătul rămase tăcut, însă atunci cînd încercă o altă cheie, ţipă deodată cu glas mare: „Ho-ho, un magician! Ce mai magician!“ Avea glasul Babei Fortuna.

„O, face-te-ai albastru la faţă!“ mormăi magicianul, însă licorna îl simţea cum se roşeşte. Învîrti cheia, şi lacătul se căscă cu un ultim grohăit de împotrivire dispreţuitoare. Schmendrick smuci larg în lături uşa şi spuse cu glas scăzut:

— Haide jos de acolo, doamnă. Eşti liberă.

Licorna păşi uşoară la pămînt, şi Schmendrick magicianul se trase înapoi, covîrşit de mirare.

— O, şopti el. Altfel era cînd stăteau gratiile-ntre noi. Erai mai mică, şi nu aşa de ...o! O, Doamne!

Ea era acum iarăşi acasă, în pădurea ei, care i se ridica înnegrită, şi umedă, şi veştejită înainte-i, pentru că o părăsise de atît de multă vreme. De undeva, de departe, o striga cineva, dar ea se reîntorsese acasă, şi încălzea iarăşi copacii cu căldura trupului ei, şi trezea din nou iarba la viaţă.

Pe urmă auzi glasul lui Rukh, şi suna ca fundul unei luntre scrîşnind peste pietrişul de pe ţărm.

— Gata, Schmendrick, mă dau bătut. De ce e un corb asemenea unui cort sub care stai să scrii? Licorna păşi sub cortul cel mai întunecos al umbrei din faţa cuştii ei deschise, iar Rukh nu îl mai văzu decît pe magician, în faţa cuştii goale, care se micşora văzînd cu ochii. Mîna îi zvîcni spre buzunar şi ieşi de acolo iarăşi la lumină. Oho, hoţ nenorocit, de două parale, spuse, rînjind îngheţat ca un drug de fier. Uite-acuşi vine ea să te-nşire pe sîrma cu ghimpi, să facă din tine colan pentru harpie. Şi îndată ce spuse acestea, se întoarse pe călcîie şi ţîşni spre căruţa Babei Fortuna.

— Fugi, spuse magicianul. El însuşi făcu o săritură disperată,

nebunească, într-adevăr ca un zbor prin văzduh, şi se prăvăli în spinarea lui Rukh, îmbrăţişîndu-i făptura întunecoasă, asurzindu-l şi orbindu-l cu braţele lui lungi. Se rostogoliră la pămînt încleştaţi unul într-altul, şi Schmendrick se ridică primul, ţintuind la pămînt cu genunchii umerii lui Rukh. Sîrmă cu ghimpi, icnea. Mă, îngrămădire de moloz, maidan nenorocit, pustietate. Am să te-nec chiar în murdăria asta a ta scîrboasă, pînă-ţi ies ochii din cap. Am să fac din inima asta a ta un loc cu iarbă hirsută, şi din tot ce iubeşti tu mai mult am să fac o oaie. Am să te prefac într-un poet ratat, şi care mai şi visează pe deasupra. Am să pun unghiile de la degetele de la picioare să-ţi crească înapoi în carne. Să te-nveţi minte să te mai bagi în treburile mele.

Rukh scutură din cap şi se ridică în capul oaselor az- vîrlindu-l pe Schmendrick la trei coţi departe de el.

— Ce tot trăncăneşti acolo? chicoti. Nu-i nimic de capul tău. Magicianul se străduia să se ridice în picioare, dar Rukh îl răsturnă la loc dintr-un brînci, şi se aşează călare pe el. Să ştii, mie nu mi-ai plăcut niciodată, îi spuse, prietenos. Îţi dai aere şi în fond eşti un slăbănog. Grele ca noaptea, mîinile i se uniră pe gîtul magicianului.

Licorna nu vedea nimic din toate acestea. Era acum în faţa celei mai depărtate cuşti, unde mîrîia, şi scheuna, şi se tîra pe burtă manticorul. Atinse lacătul cu vîrful cornului, şi apoi fără să mai privească în urmă se îndreptă spre cuşca dragonului. Unul după altul, îi eliberă pe toţi – pe satir, pe Cerber, şarpele cel mare. Farmecele care îi apărau pieriră de cum îşi simţiră libertatea, şi începură să salte, să se tîrască, să alunece în noapte, fiecare regăsindu-se deodată în făptura adevărată – leu, maimuţă, şarpe, crocodil, cîine înveselit. Nici unul nu-i mulţumi licornei şi nici ea nu-i privi pe nici unul din ei cum se îndepărtează.

Numai paingul nu-i dădu nici o atenţie cînd licorna îl strigă cu glas încet din uşa deschisă a cuştii. Arachneea era preocupată de o pînză, care – i se părea ei – era asemenea Căii Laptelui în clipa cînd s-ar fi scămoşat deodată să cadă în ninsoare. Licorna îi şopti: „Ţesătoareo, libertatea-i mai bună, libertatea-i mai bună“, însă păianjenul se grăbea la treaba lui fără să-i răspundă, mişcîndu-se în sus şi în jos pe războiul de fier. Nu se opri nici o clipă, nici chiar cînd licorna îi strigă: „E cu adevărat ceva de farmec, însă nu e artă.“ Pînza cea nouă se rotea încet jos pe

gratii asemenea ninsorii.

Atunci începu vîntul. Scame de pînză de păianjen i se spulberară licornei în ochi, şi pieriră. Harpia începuse să bată din aripi, chemîndu-şi puterile în trup, aşa cum un val, chircindu-se pe vine, atrage nisipurile şi apele cînd se rostogoleşte foşnind pe ţărm. Luna, injectată de sînge, sparse norii, şi licorna o văzu atunci – toată de aur, umflată să plesnească, cu părul revărsat aprinzîndu-i-se, şi cu aripile-i reci, încete, scuturînd din temelii cuşca. Harpia rîdea.

În umbra cuştii licornei, Rukh şi Schmendrick se ridicaseră în genunchi acum. Magicianul îşi încleştase mîi- nile de lanţul cel greu cu cheile, şi Rukh se freca la ochi şi clipea mereu. Chipurile le erau oarbe de spaimă cum se întorseseră să privească harpia care se trezise; se sprijineau unul de altul în bătaia vîntului. Şi vîntul îi izbea unul de altul, iar oasele le sunau dogit.

Licorna începu să păşească spre cuşca harpiei. Schmendrick magicianul, acum mărunt şi livid, îşi tot căsca şi închidea gura spre ea, şi ea înţelegea că îi striga ceva, deşi nu auzea ce. „Are să te omoare, are să te omoare! Fugi, nebuno! Cît mai e încă în cuşcă! Te omoară dac-o scoţi de acolo!“ însă licorna înainta mereu, urmînd lumina pe care o iradia propriul ei corn, pînă cînd se opri în faţa întunecatei Celaeno.

O clipă, aripile îngheţate încremeniră tăcute în văzduh, ca nişte nori, şi ochii bătrîni şi galbeni ai harpiei se cufundară în inima licornei, şi o traseră încă mai aproape de ea. „Am să te omor dacă-mi dai libertatea”, spuneau ochii aceştia. „Dă-mi drumul în libertate.”

Licorna îşi coborî capul pînă cînd cornul atinse lacătul de la cuşca harpiei. Uşa nu zvîcni să se deschidă, şi nici gratiile de fier nu se topiră în luminiscenţa stelară, însă harpia îşi ridică aripile, şi cele patru laturi ale cuştii se năruiră încet, risipindu-se, ca petalele unei flori mari trezindu-se noaptea. Şi din această ruină, harpia înflori, înspăimântătoare şi liberă, ţipînd, şi părul i se clătina ca o sabie. Luna se ofili şi pieri în fugă.

Licorna se auzi ţipînd, nu de spaimă, ci de uimire. „O, dar tu eşti asemenea mie!“ Se aruncă plină de bucurie întru întîmpinarea harpiei, oprită cu capul plecat, şi cornul ei ţîşni deodată în bătaia vîntului rău iscat de acolo. Harpia îşi icni prima lovitură, n-o atinse, şi zvîcni apoi într-o parte, cu aripile zăngănindu-i, şi suflarea îi era fierbinte şi urît mirositoare. Ardea

acum prin aer deasupra capetelor lor, şi licorna se văzu pe sine însăşi răsfrîntă în pieptul de bronz al harpiei şi simţi că monstrul îşi lua strălucirea din chiar trupul ei zvîcnitor de jos. Îşi dădură astfel un timp ocol, ca o stea dublă, şi sub cerul năruit nu mai era nimic altceva adevărat decît cele două făpturi ale lor. Harpia rîse de bucurie, şi ochii i se făcură de culoarea mierii. Şi licorna ştiu atunci că avea să încerce s-o lovească iarăşi.

Harpia îşi strînse aripile şi se prăvăli ca o stea – nu peste licornă, ci dincolo de ea, trecîndu-i atît de aproape încît o singură pană de-a ei făcu să ţîşnească sînge din umărul licornei; ghiarele ei scînteietoare se întindeau către inima Babei Fortuna, care şi ea îşi iscase unghiile ascuţite, ca şi cum ar fi vrut s-o primească pe harpie la sînul ei. „N-aţi fost singure!“ urlă vrăjitoarea triumfătoare spre ele amîndouă. „Singure n-aţi fi fost în stare să scăpaţi niciodată! Aţi fost ale mele!“ Pe urmă harpia o izbi, şi vrăjitoarea se frînse ca un vreasc uscat, năruindu-se. Harpia se chirci peste trupul ei întunecos, ascunzîndu-l vederii, şi aripile ei de bronz se înroşiră.

Licorna îşi întoarse faţa de acolo. Foarte aproape, auzea vocea unui copil spunîndu-i că trebuie să fugă, că trebuie să fugă de-acolo. Era magicianul. Ochii lui erau imenşi şi goi, iar chipul – care întotdeauna fusese prea tînăr – i se prăvălise într-o uimire copilărească atunci cînd îl privi licorna.

— Nu, spuse ea. Vino cu mine.

Harpia scoase un sunet gros, de satisfacţie, care-i muie genunchii magicianului. Însă licorna spuse iarăşi: „Vino cu mine“, şi împreună se îndepărtară încet de Bîlciul Miezului de Noapte. Luna pierise, însă atunci cînd magicianul o privi, licorna era ea însăşi luna, rece şi albă şi foarte bătrînă, luminîndu-i calea către salvare, sau poate către nebunia din urmă. Şi el o urmă, fără să mai arunce nici o singură privire îndărăt, nici chiar cînd auzi tropăitul şi lunecarea unor picioare îngreunate, vuietul unor aripi de bronz şi ţipătul sugrumat al lui Rukh.

— El a luat-o la fugă, spuse licorna. Nu trebuie să fugi niciodată din faţa unei fiinţe nemuritoare. Îi atrage atenţia. Vocea ei era blîndă, şi nemiloasă. Să nu fugi, spuse. Păşeşte încet, şi prefă-te că te gîndeşti la altceva. Cîntă un cîntec, spune pe dinafară o poezie, fă-ţi scamatoriile tale, numai ai grijă să mergi încet, şi atunci ea n-are să te poată urma. Mergi încet de tot, magicianule.

Şi astfel se îndepărtară împreună, în noapte, pas cu pas, bărbatul cel înalt învestmîntat în negru şi făptura albă încununată cu un singur corn. Magicianul se strecurase cît îndrăznise mai aproape de lumina licornei, căci dincolo de cercul ei de lumină se furişau umbre înfometate, umbrele zgomotelor pe care le făcea harpia pe cînd nimicea puţinul care mai rămăsese de nimicit din Bîlciul Miezului de Noapte. Însă un alt sunet îi mai urmări multă vreme după ce acestea toate se stinseseră; îi urmărea încă, în lumina dimineţii pe drumul străin – scîncetul mărunt, uscat, al unui paing plîngînd.

IV

Ca un copil nou-născut, magicianul plînse multă vreme pînă să fie iarăşi în stare să vorbească desluşit. „Sărmana bătrînă“, şopti în cele din urmă. Licorna nu spuse nimic, şi Schmendrick îşi ridică ochii şi o privi în chip ciudat. Începuse să cadă o ploaie cenuşie de dimineaţă, şi prin ea licorna strălucea ca un delfin.

— Nu, spuse ea, răspunzînd privirilor lui. Eu nu pot sâ regret nimic niciodată.

El rămase tăcut, ghemuit la marginea drumului, în ploaie, strîngîndu-şi mantia năpădită de apă în jurul trupului, pînă ajunse să semene cu o umbrelă neagră, frîntă. Licorna aştepta, simţindu-şi zilele vieţii cum îi alunecă la picioare, odată cu ploaia.

— Pot să sufăr pentru ceva, începu iarăşi, cu blîndeţe, dar nu-i acelaşi lucru.

Cînd Schmendrick îşi ridică iarăşi ochii spre ea, izbutise să-şi strîngă laolaltă trăsăturile feţei, dar chipul său tot se mai lupta să-i scape.

— Şi acum unde ai să te duci? întrebă. Încotro te îndreptai cînd te-a prins ea?

— Le căutam pe cele din neamul meu, spuse licorna. Tu nu le-ai văzut, magicianule? Sînt nestăpînite, şi albe ca marea, cum sînt şi eu.

Schmendrick clătină grav din cap.

— N-am văzut niciodată o fiinţă ca tine, niciodată treaz fiind. Se spunea că ar mai fi rămas cîteva licorne

— asta cînd eram eu copil – însă n-am întîlnit decît un singur om care să fi văzut vreodată vreuna. Acum e sigur că s-au dus cu toatele, doamnă, toate în afară de tine. Pe unde mai mergi tu, şi-ţi aşezi picioarele pe pămînt, stîrneşti un ecou pe unde-au fost ele odinioară.

— Nu, spuse ea, pentru că le-au văzut alţii. Se bucura să audă că mai fuseseră văzute licorne chiar de curînd, în copilăria magicianului. Spuse: Mi-a povestit un fluture despre Taurul Stacojiu, şi vrăjitoarea vorbea şi ea despre regele Haggard. Aşa că mă duc acolo, oriunde-or fi ei, să văd dacă ştiu ei ceva. Tu nu ştii să-mi spui unde e regele Haggard?

Chipul magicianului aproape că-i scăpase cu totul, însă mai reuşi să-l prindă totuşi şi începu să surîdă foarte încet, ca şi cum

gura i-ar fi fost deodată prinsă în fiare. Izbuti s-o aşeze la vreme în forma cuvenită, însă era un surîs prins în fiare.

— Pot să-ţi spun un poem, spuse el.

„Acolo unde dealurile sînt sterpe ca nişte pumnale,
Şi unde nici frunza nici iarba de mult n-au mişcat,
Unde inimile-s acrite ca berea stătută,
Haggard e regele, însingurat”

— Atunci am să ştiu cînd ajung acolo, spuse ea, gîn- dindu-se că o lua peste picior. Ştii cumva poezii şi despre Taurul Stacojiu?

— Despre el nu sînt poezii, răspunse Schmendrick. Se ridicase în picioare, palid şi surîzător. Despre regele Haggard ştiu numai ce-am auzit, spuse. Este un bătrîn, ţepos ca vremea lui noiembrie tîrziu, care stăpîneşte peste o ţară pustie la marginea mării. Unii povestesc că ţara aceasta a fost odinioară înverzită şi blîndă, înainte să fi venit Haggard, însă el a pălit peste ea şi totul s+a ofilit. E şi acum o zicală printre ţărani, cînd se opresc să privească o ţarină pîrjolită de foc sau de lăcuste, sau de vînt: Pustiită ca inima lui Haggard. Se mai spune şi că nu se văd lumini în castelul său, şi nici focuri în vatră, şi că-şi trimite oamenii să fure găini, şi cearşafuri, şi turtele pe care le aşează ţăranii pe pervazul ferestrelor. Şi mai spune povestea că ultima dată cînd a mai rîs regele Haggard...

Licorna bătu din picior. Schmendrick spuse:

— Cît despre Taurul Stacojiu, ştiu chiar şi mai puţine decît am auzit, pentru că am auzit prea multe poveşti despre el şi nici una nu se împacă deloc cu cealaltă. Taurul Stacojiu există cu adevărat, Taurul Stacojiu este o fantasmă, Taurul Stacojiu este însuşi Haggard cînd apune soarele. Taurul bîntuia ţara dinainte de sosirea lui Haggard, sau a venit odată cu el, sau a venit chemat de el. Îl apără de năvăliri şi răscoale, îl scuteşte de cheltuiala de a-şi ridica singur armată. Îl ţine captiv în castelul lui. Este diavolul, căruia Haggard i-a vîndut sufletul lui nemuritor. Este lucrul pentru care, ca să ajungă să-l stăpînească, şi-a vîndut sufletul diavolului. Taurul îi aparţine lui Haggard. Haggard este posedat de Taur.

Licorna simţea un fior dc încredere în sine cum i se răspîndeşte prin trup, pornind de la mijloc şi lărgindu-se, asemenea unui cerc pe apă. În mintea ei cînta iarăşi fluturele:

„Au trecut pe drumurile acestea de mult, de mult, şi Taurul Stacojiu le-alerga din urmă, foarte de-aproape, şi le-a acoperit urmele.“ Vedea siluete albe împinse tot mai departe de vîntul răsunător, şi coarne gălbui cutremurîndu-se.

— Eu într-acolo mă duc, spuse. Magicianule, îţi sînt datoare un dar, pentru că mi-ai redat libertatea. Ce ţi-ai dori de la mine, înainte să te părăsesc?

Ochii prelungi ai lui Schmendrick sticleau ca frunzele în soare.

— Ia-mă cu tine.

Ea se îndepărtă, rece, zvîcnindu-şi trupul ca într-un dans, şi nu-i răspunse. Magicianul spuse:

— Ţi-aş putea fi de folos. Eu ştiu drumul către ţara lui Haggard, şi limbile care se vorbesc în ţările dintre locul unde sîntem şi pînă acolo. Licorna părea că se risipeşte dintr-o clipă într-alta în ceaţa lipicioasă, şi Schmendrick se grăbi să spună ce mai avea de spus. Pe lîngă asta, întotdeauna călătorii au avut de profitat dacă era cu ei şi cîte un vrăjitor, chiar şi licornele. Adu-ţi aminte ce se povesteşte despre marele vrăjitor Nikos. Odată, într-o pădure, a zărit un unicorn dormind cu capul în poala unei fecioare care chicotea viclean, în vreme ce trei vînători se trăgeau aproape cu arcurile pregătite, să-l omoare să-i ia cornul. Nikos ştia că n-are decît o singură clipă să încerce să facă ceva. Dintr-o singură vorbă şi cu un singur semn din mînă, l-a preschimbat pe unicorn într-un bărbat tînăr, frumos, care s-a deşteptat din somn, şi cînd i-a văzut pe arcaşii încremeniţi de uimire cum cască gura la el, s-a năpustit asupra lor şi i-a omorît pe toţi. Avea o sabie întortocheată ca o flacără, şi după ce i-a ucis, le-a călcat trupurile în picioare.

— Şi fata? întrebă licorna. A omorît-o şi pe fată?

— Nu, s-a căsătorit cu ea. Spunea că ea nu fusese decît un copil fără minte, care se certase cu ai ei, şi că în realitate n-avea nevoie de altceva decît de un bărbat ca lumea. Cum şi era el în clipa aceea, şi cum a şi rămas pentru totdeauna, pentru că nici chiar Nikos n-a mai reuşit să-i redea chipul dintîi. A murit bătrîn şi respectat de toţi – pentru că ar fi mirosit prea multe violete, spun unii – nu se sătura niciodată de violete. Copii n-au avut.

Povestea aceasta se cuibări undeva în suflarea licornei.

— Magicianul de care spui tu nu i-a făcut un bine, ci dimpotrivă un mare rău, vorbi ea cu voce înceată. Ce groaznic

ar fi dacă toate din neamul meu ar fi fost preschimbate în fiinţe omeneşti de vrăjitori din aceştia, care-şi tot închipuie că le fac vreun bine – să ajungă surghiunite, prinse în case căzute pradă flăcărilor. Mai degrabă aş vrea să ajung să aflu că Taurul Stacojiu le-a ucis pe toate.

— Acolo unde te duci tu acum, îi răspunse Schmen- drick, puţini au să-ţi dorească altceva decît răul, şi o inimă prietenoasă – oricît de prostănac ar fi cel căruia-i bate în piept – ar putea să-ţi fie la fel de binevenită ca şi o gură de apă într-o zi de arşiţă. Ia-mă cu tine – să rîdem, să ne purtăm noroc unul altuia, să trecem împreună prin ceea ce-i necunoscut în faţa noastră. Ia-mă cu tine.

Pe cînd îi vorbea, ploaia începu să se risipească, cerul se lumina treptat şi iarba udă lucea ca înlăuntrul unei scoici. Licorna privea înspre depărtări, căutînd prin vălurile de ceaţă regeşti un anume rege, şi prin zăpădoasa licărire a castelelor şi palatelor unul anume, clădit pe umerii unui taur.

— Niciodată n-a mai călătorit cineva împreună cu mine, spuse, dar, la urma urmei, nici nu m-a mai închis nimeni vreodată într-o cuşcă, şi nici nu m-a mai luat vreodată cineva drept o iapă albă, nici nu m-a făcut să mă preschimb singură în ceea ce sînt cu adevărat. S-ar părea că s-au hotărît multe să mi se-ntîmple pentru întâia dată şi, sigur, nu tovărăşia ta ar fi cel mai ciudat lucru din toate astea, şi nici cel din urmă. Aşa că, n-ai decît să vii cu mine, dacă ţii, deşi aş fi vrut mai degrabă să-mi fi cerut altă răsplată.

Schmendrick surîse cu tristeţe.

— M-am gîndit şi eu la asta. Îşi privi degetele, şi licorna văzu cicatricele ca nişte semiluni acolo unde-l muşcaseră gratiile. Dar tu nu mi-ai fi împlinit niciodată adevărata mea dorinţă.

Iată, asta este, se gîndi licorna, simţind cum îi tremură sub piele prima înfiorare împăienjenită a suferinţei. Aşa are să fie mereu, să mergi împreună cu un muritor, toată vremea.

— Nu, îi răspunse. Eu nu te pot preschimba în ceva ce nu eşti cu adevărat, aşa cum n-a izbutit s-o facă nici vrăjitoarea. Nu te pot face un vrăjitor adevărat.

— Nici eu n-am crezut, spuse Schmendrick. Dar nu-i nimic. Nu te necăji pentru atîta lucru.

— Nu mă necăjesc de asta, răspunse licorna.

În acea primă zi a drumului lor mai departe, un coţofan

albăstrui coborî în zbor asupră-le, şi spuse: „Ei, ia te uită ce mai minunăţie”, şi flutură grăbit din aripi către casă, să-i povestească neveste-si despre ce văzuse. Ea şedea în cuib, cîntîndu-le puilor cu voce tărăgănată, mohorîtă:

„Păianjeni, gîndaci, greieri prin rouă,
Limacşi pe sub roze, căpuşe cînd plouă,
Lăcuste sau melci, un ou de potîrniche sau două –
Toate din cioc să vi le dăm vouă –
Noi vi le-aducem, voi dormiţi cu folos;
Să zbori, nu-i chiar atît de frumos.”

— Am văzut astăzi o licornă, spuse coţofanul coborîndu-se în cuib.

— Dar ceva de mîncare n-ai văzut, bag de seamă, îi răspunse cu răceală nevastă-sa. Nu pot să-i sufăr pe bărbaţii ăştia care ştiu să vorbească cu gura goală.

— Dar, draga mea, gîndeşte-te! O licornă! Coţofanul îşi lăsase la o parte nepăsarea şi ţopăia în sus şi-n jos pe cracă. N-am mai văzut din astea încă din...

— N-ai mai văzut niciodată din astea, îi răspunse ea. Stai acuma de vorbă cu mine, nu uita. Ştiu eu destul de bine ce-ai văzut tu în viaţa ta, şi ce nu.

Bărbatul nu dădea atenţie la ce-i spunea ea.

— Era o făptură mai ciudată, îmbrăcată în negru, cu ea, croncăni el. Urcaseră tocmai pe Muntele Pisicii. Mă întreb dacă nu cumva se îndreptau spre ţara regelui Haggard. Îşi lăsase capul pe o parte, cu aerul de artist cu care ştia că o cucerise pe vremuri pe nevastă-sa. Ia-nchipuie-ţi, ce mai surpriză, la vremea prînzului de dimineaţă pentru Haggard bătrînul, se minuna el acum. Să-i vină o licornă în vizită, ca şi cum nici usturoi n-a mîncat, nici gura nu-i miroase; toc-toc-toc, la uşă. Ce n-aş da să văd şi eu...

— Mi-nchipui că n-aţi stat *amîndoi* chiar toată ziua să căscaţi gura la o licornă, îl întrerupse nevastă-sa clămpănind tare din cioc. Cel puţin ea, ţin eu minte c-avea mai multă imaginaţie cînd era vorba să toarne la gogoşi despre ce făceaţi în timpul vostru liber. Înaintă spre el, şi penele de pe gît începură să i se zburlească.

— Dar, iubito, nici n-am mai văzut-o de... Începu coţofanul, şi

nevastă-sa ştia foarte bine că n-o mai văzuse, că nici n-ar fi îndrăznit s-o mai vadă, dar, oricum, tot îi arse una cu ciocul. Era o femeie care se pricepea să ia iniţiative în chestiuni morale mai delicate.

Licorna şi magicianul mergeau înainte prin aerul primăvăratec, străbătînd blîndul Munte al Pisicii, coborînd acum într-o vale liliachie unde erau mulţi meri. Dincolo de această vale unduiau nişte dealuri nu prea înalte, greoaie şi prietenoase ca nişte oi, care-şi plecau încet capetele s-o amuşine, plini de uimire, pe licornă cînd trecea printre ele. După acestea urmară culmile şi mai încete ale verii, şi podişurile coapte de soare peste care aerul plutea sticlos ca zahărul candel. Împreună, ea şi Schmendrick trecură rîuri prin vaduri, se căţărară în sus şi în jos pe maluri mărăcinoase şi prin rîpe, şi rătăciră prin păduri care îi aminteau licornei de locurile ei de acasă, deşi pe aici ţinuturile n-ar fi ajuns niciodată să le semene cu adevărat celor de dincolo, căci acestea cunoscuseră timpul. Dar şi pădurea mea a ajuns să-l cunoască, se gîndea ea, însă apoi îşi spuse că asta n-avea importanţă că atunci cînd se va fi întors, totul avea să fie iarăşi ca mai înainte.

Noaptea, pe cînd Schmendrick dormea somnul unui magician înfometat cu picioarele rănite de drum îndelung, licorna rămînea trează, ghemuită la pămînt, şi aşteptînd să vadă silueta uriaşă a Taurului Stacojiu cum se năpusteşte asupra ei, coborînd din lună. Uneori simţea ceva, şi era sigură că e mirosul lui – o duhoare întunecoasă, vicleană, furişîndu-se prin noapte, întinzîndu-se să ajungă pînă la ea. Atunci sărea în picioare cu un ţipăt îngheţat, care arăta că este pregătită, şi nu vedea decît două-trei căprioare care o priveau de la o depărtare respectuoasă. Căprioarele le iubesc şi le invidiază pe licorne. Şi odată, un ţap care-şi trăia a doua vară, împins de la spate de nişte prieteni chicotitori, veni aproape de tot de ea şi-i mormăi fără să-şi ridice capul s-o privească în ochi: „Eşti foarte frumoasă. Eşti întocmai aşa de frumoasă cum ne povesteau mamele noastre.”

Licorna îl privi şi ea, tăcută, ştiind că nu aştepta nici un răspuns din partea ei. Ceilalţi ţapi rînjeau şi şuşoteau: „Dă-i-nainte, dă-i-nainte.“ Atunci ţapul îşi înălţă fruntea şi strigă plin de bucurie: „Dar eu ştiu pe cineva care-i mai frumoasă decît

tine!“ Se roti pe copite şi ţîşni de acolo, scăldat tot în lumina lunii, iar prietenii săi îl urmară. Licorna se aşeză iarăşi, strîngîndu-şi picioarele sub ea.

Din cînd în cînd, în drumul lor, ajungeau la cîte un sat, şi acolo Schmendrick se prezenta drept un vrăjitor rătăcitor, gata oricînd, cum striga pe uliţe, „să vă împung niţel pentru un codru de pîine, să vă necăjesc, aşa puţin, să vă tulbur somnul cît de cît, că pe urmă plec eu mai departe.“ Puţine erau satele în care nu era poftit să-şi găzduiască frumoasa iapă albă în vreun grajd şi să petreacă noaptea cu ei şi, înainte să se ducă la culcare copiii, dădea şi el cîte o reprezentaţie în piaţa tîrgului, la lumina felinarelor. În realitate, nu încerca niciodată vreo vrajă mai ambiţioasă decît să facă păpuşile să vorbească şi să preschimbe bucăţile de săpun în zaharicale, şi chiar şi farmecele acestea neînsemnate îi scăpau uneori printre degete. Însă copiii îl iubeau, şi părinţii îl îmbiau cu bunătate cu de-ale gurii, iar serile de vară erau blînde şi senine. Veacuri după aceea, licorna avea să-şi mai amintească încă de mirosurile ciudate, ca de ciocolată, ale grajdurilor, şi de umbra lui Schmendrick care dansa pe pereţi, pe uşi şi pe hornuri în luminile pîlpîitoare.

Dimineţile, îşi continuau drumul, şi buzunarele lui Schmendrick erau pline de pîine şi brînză şi portocale, iar licorna înainta încet alături de el: era albă ca marea cînd trecea în bătaia soarelui, verde ca marea cînd intra în întunericul de sub copaci. Scamatoriile lui erau uitate înainte chiar ca el să fi apucat să se îndepărteze, însă iapa lui albă tulbura nopţile multor săteni, şi erau femei care se trezeau plîngînd din visele despre ea.

Într-o seară se opriră într-un tîrg înstărit, rotofei, unde, chiar şi cerşetorii aveau guşă, iar şoarecii se legănau pe picioare de graşi ce erau. Schmendrick fu de îndată poftit la masă de primar şi de cîţiva dintre sfetnicii săi mai rotunjori; iar licorna, care ca de obicei nu fusese recunoscută drept ce era cu adevărat, fu lăsată în libertate pe o pajişte unde iarba creştea dulce ca laptele. Masa era întinsă afară, în piaţă, pentru că noaptea era caldă şi primarului îi plăcea să se fălească atunci cînd avea oaspeţi de soi. A fost o cină fără seamăn.

La masă, Schmendrick istorisi întîmplări din viaţa lui de vraci rătăcitor, umplînd golurile cu regi, şi dragoni, şi nobile doamne. Nu minţea, aşeza doar întîmplările într-un fel mai cuvenit, şi

astfel poveştile lui păstrau un gust de adevăr chiar şi pentru şireţii dregători din sfatul primarului. Nu numai ei, ci şi tot felul de oameni care treceau pe uliţă se opreau sprijinindu-ise în coate pe garduri, să audă cum se fac farmecele care deschid toate lacătele, dacă le spui cum trebuie. Şi nu era nici unul care să nu rămînă impresionat privind cicatricele de pe degetele magicianului.

— Suvenir de la întîlnirea mea cu o harpie, le explica liniştit Schmendrick. Harpiile muşcă.

— Şi nu ţi-a fost frică niciodată? se minună cu vocea întretăiată o fată tînără. Primarul sîsîi spre ea, însă Schmendrick îşi aprinse o ţigară şi-i surîse prin fum.

— Frica şi foamea mă ţin mereu tînăr, îi răspunse. Privi în jur peste cercul de sfătuitori aţipiţi, amorţiţi, şi, plin de îndrăzneală îi făcu cu ochiul fetei.

Primarul nu se supără.

— E-adevărat, oftă, mîngîindu-şi farfuria cu degetele încîrligate. Noi aici ducem o viaţă frumoasă, sau dac-am spune că nu, ar însemna că nu ştim ce vorbim. Mă gîndesc şi eu cîteodată că puţină frică ne-ar prinde bine – ne-ar mai întări sufletele, ca să zic aşa. Din cauza asta sîntem întotdeauna bucuroşi de străinii care sosesc cu poveşti şi cîntece. Ne mai deschid şi nouă ochii... ne mai îndeamnă să privim şi înlăuntrul nostru... Căscă, şi se întinse, scoţînd un sunet de mulţumire din gîtlej.

Unul dintre dregătorii lui spuse deodată:

— Pe cuvîntul meu, ia uitaţi-vă pe pajiştea aia!

Capete îngreunate se întoarseră pe gîturi apăsate de aţipeală, şi cu toţii văzură vacile şi oile şi caii din sat îmbulzindu-se la capătul pajiştii, cu ochii ţintă la iapa cea albă a magicianului, care păştea liniştită iarba proaspătă.. Nici unul din animale nu scotea vreun sunet. Chiar şi porcii şi gîştele erau tăcuţi ca stafiile. O cioară croncăni o singură dată, undeva departe, şi ţipătul ei brăzdă cerul amurgit, ca o scînteie singuratecă.

— Să te miri, nu alta, murmură primarul. Să nu-ţi vină să crezi.

— Da, nu-i aşa? încuviinţă magicianul. Dacă v-aş spune numai unele din lucrurile de preţ care mi s-au oferit în schimbul ei...

— Partea cea mai interesantă, spuse dregătorul care vorbise primul, este că s-ar zice că nici nu se sperie de ea. Au doar aşa, o înfăţişarea smerită, de parc-ar face o reverenţă în faţa ei.

— Văd acolo, la ea, ceva – şi voi aţi uitat cum să vedeţi şi voi acelaşi lucru. Schmendrick îşi băuse tainul de vin roşu, iar fata îl sorbea cu ochii ei mai dulci dar mai puţin adînci decît ai licornei. Îşi trînti paharul pe masă şi-i spuse primarului, care-l asculta surîzînd: Ea este o făptură mai de preţ decît aţi îndrăzni voi să vă închipuiţi chiar în visele voastre. E un mit, o amintire, o-izvorîre-a-dorinţei. O-jeluire-a-dorinţei. Dacă v-aţi mai aduce aminte vreodată, dacă s-ar întîmpla vreodată să vă mai fie foame de...

Vorbele i se pierdură însă într-o zbucnire ropotitoare de copite şi în vuietul stîrnit de ţipetele copiilor. Vreo duzină de călăreţi, învestmîntaţi în zdrenţele toamnei, năvăliră în galop în piaţă, urlînd şi hohotind, împrăştiindu-i pe tîrgoveţi ca pe nişte bile într-un joc de copii. Se strînseră cu toţii în şir şi apoi tropăiră zgomotos dînd ocol pieţei, răsturnînd tot ce le ieşea în cale şi zbierînd laude înfumurate şi chemări la luptă care nu se îndreptau către nimeni anume. Unul din călăreţi se ridică în picioare pe scările şeii, îşi încordă arcul şi săgetă cocoşul de tablă care se rotea după vînt în vîrful săgeţii de pe turla bisericii; un altul îi smulse lui Schmendrick pălăria din cap, şi-o înfundă pe propria sa căpăţînă, şi tropăi mai departe hohotind. Alţii săltau pe şeile lor copii înspăimîntaţi, iar alţii se mulţumeau cu burdufurile de vin şi hălcile de pîine şi carne de pe masă. Ochii le scînteiau sălbateci pe feţele supte şi ţepoase, iar rîsetele le răsunau ca tunetul tobelor.

Primarul cel rotofei rămase nemişcat pînă cînd prinse privirea celui care-i conducea pe călăreţi. Atunci îşi ridică o sprînceană; omul pocni din degete şi de îndată caii încremeniră locului, iar bărbaţii cei zdrenţăroşi se făcură tăcuţi ca şi vitele satului în faţa licornei. Îi lăsară binişor pe copii la pămînt, şi aproape cu toţii dădură înapoi burdufurile de vin smulse de pe masă.

— Jack Jingly, dacă eşti bun, spuse liniştit primarul.

Conducătorul călăreţilor descălecă şi se apropie cu paşi înceţi de masa unde se ospătau dregătorii şi oaspetele lor. Era un bărbat uriaş, înalt de peste doi metri, şi cu fiecare pas scotea cîte un sunet de zurgălăi şi de clopoţei din pricina inelelor şi clopoţeilor şi brăţărilor cusute în vestmintele-i de piele peticită.

— ’Seara, Luminăţia Voastră, spuse cu un chicotit răguşit.

— Să terminăm cu treaba asta, vorbi primarul. Şi nu-nţeleg de ce nu puteţi veni liniştiţi, călare, ca oamenii civilizaţi.

— Păi, băieţii n-au vrut să facă nici un rău, ’Nălţimea Voas’, mormăi uriaşul fără să-şi piardă buna dispoziţie. Stau pitiţi toată ziulica-n codru’ verde, şi mai simt şi ei nevoia să se întindă puţin, ca un fel de catarsă, cum ar veni. E, în sfîrşit, să trecem la treaba noastră, aşa-i? Oftînd, scoase de la brîu o pungă bătucită bine şi-o aşeză în palma întinsă a primarului. Uite-aicişa, ’Nălţimea Voas', spuse Jack Jingly. N-o fi cine ştie ce – da’ mai mult – n-avem dă unde.

Primarul deşertă băncuţele în palmă, şi le împinse cu degetul lui cel gros, grohăind.

— Te cred că nu-i cine ştie ce, se plînse. Nu-i nici măcar cît s-a strîns luna trecută, şi-aia a fost şi ea ca vai de lume. Hoţi de drumul mare sînteţi voi, prăpădiţilor?

— Vremuri grele, răspunse posomorît Jack Jingly. Ce sîntem noi de vină că nici călătorii n-au gologani la ei, mai mult ca noi? Oricît ai stoarce napu’ tot nu curge sînge din el.

— Ba eu pot să-l storc mai tare, spuse primarul. Se strîmba fioros acum şi-şi scutura pumnul pe sub nasul tîlharului. Şi dacă te prind că mă tragi pe sfoară, zbieră, dacă-ţi căptuşeşti tu buzunarele pe spinarea mea, am să te storc eu pe tine, prietene, am să te storc pînă nu-ţi mai rămîne decît uscătura de sub coajă, şi te las să te bată vîntul unde-o şti el. Cară-te acuma, şi spune-i asta şi trenţărosului ăluia de căpetenie a voastră. Valea, ţărănoilor.

Pe cînd Jack Jingly se întorcea bombănind pe călcîie, Schmendrick îşi drese glasul şi spuse şovăind:

— Pălăria mi-ar mai trebui, dacă nu te superi.

Uriaşul se holbă la el cu ochi injectaţi ca de bivol, fără să spună nimic.

— Pălăria mea, ceru Schmendrick cu voce mai fermă. Unul din oamenii matale mi-a luat pălăria, şi ar fi mai înţelept din partea lui să mi-o dea îndărăt.

— Înţelept, ă? grohăi Jack Jingly în cele din urmă. Şi cine-ăi fi, tu, rogu-te, aşa de grozav ca să ştii ce-i înţelepciunea?

Vinul mai tresălta încă în ochii lui Schmendrick.

— Eu sînt Schmendrick, magicianul, şi pot să fiu un duşman de temut, declară el. Sînt mai bătrîn decît par cînd te uiţi la

mine, şi mai puţin prietenos. Pălăria mea.

Jack Jingly îl mai privi cîteva clipe; pe urmă se îndreptă spre calul lui, păşi pur şi simplu peste el şi se aşează în şa. Veni astfel călare spre masă, pînă cînd ajunse la un fir de barbă de Schmendrick, care stătea acolo în picioare, aşteptîndu-l.

— Na, atunci, bubui glasul lui. Dacă eşti magician, fă şi tu ceva mai vrăjitoreşte. Fă-mi trandafiru' ăsta-al meu să fie verde, umple-mi coburii cu zăpadă, suflă-mi barba să se facă nevăzută. Mie, sau să-mi arăţi ceva magie, sau, dacă nu – călcîiele. Scoase un pumnal ruginit de la brîu şi-l legănă prin aer ţinîndu-l de vîrf, toată vremea asta şuierînd răutăcios.

— Magicianul e oaspetele meu, îl avertiză primarul, însă Schmendrick vorbi mai departe, plin de solemnitate:

— Foarte bine. De cap să-ţi fie.

Încredinţîndu-se cu coada ochiului că fata îl privea cu gura căscată, el arătă cu degetul spre ceata de momîi care rînjeau în spatele şefului lor şi spuse nişte cuvinte care sunau din coadă. De îndată, pălăria lui neagră se smulse din degetele omului care o furase şi pluti încet prin aerul înserării, tăcută ca o bufniţă. Două femei leşinară, şi primarul se aşeză deodată în jilţul lui. Tîlharii ţipară cu glasuri de copii.

Pălăria cea neagră pluti încetişor de-a lungul pieţei, pînă ajunse la o troacă de adăpat caii, unde se aplecă şi se strînse căuş umplîndu-se cu apă. Apoi, invizibilă aproape prin umbră, se roti încet prin aer, întorcîndu-se, după toate aparenţele ţintind către capul nespălat al lui Jack Jingly. Acesta şi-l acoperi cu amîndouă mîinile, horcăind: „Nu, nu, cheam-o îndărăt", şi chiar şi oamenii lui pufniră în aşteptarea spectacolului care li se pregătea. Schmendrick surîse triumfător şi pocni din degete să grăbească pălăria în zborul ei.

Dar, pe cînd se apropia de şeful tîlharilor, zborul pălăriei începu să-şi schimbe direcţia, arcuindu-se, la început treptat, apoi tot mai hotărît pe măsură ce se apropia de masa dregătorilor. Primarul de-abia mai avu timp să sară în picioare înainte ca pălăria să se cuibărească alene pe capul lui. Schmendrick se feri într-o parte la vreme, dar vreo doi dregători tot se aleseră cu o burniţă împroşcată spre ei.

În hohote de rîs care creşteau şi se stingeau după plac, Jack Jingly se aplecă în şa şi-l smulse cu iuţeală de fulger pe Schmendrick magicianul, care încă mai încerca să-l şteargă pe

primar cu faţa de masă.

— N-aş crede c-o să-ţi mai ceară să repeţi chestia asta, îi zbieră uriaşul la ureche. Mai bine să vii cu noi.

Îl aruncă pe Schmendrick cu faţa în jos peste oblînc, şi se îndepărtă în galop, urmat de cohorta lui soioasă. Pufniturile, icniturile, hohotele lor mai dăinuiră prin piaţă multă vreme după ce ropotul copitelor se stinsese.

O droaie de oameni se îmbulziră în grabă să-l întrebe pe primar dacă să-l urmărească sau să-l salveze pe magician, dar el îşi clătină capul murat, spunînd:

— Nu cred c-ar mai fi nevoie. Dacă oaspetele nostru e-ntr-adevăr omul care pretinde el c-ar fi, atunci ar putea să se descurce singur. Şi dacă nu-i – atunci un prăpădit de şarlatan care s-a bucurat prin înşelăciune de ospitalitatea noastră n-are nici un drept să ne ceară nouă ajutorul. Nu, nu, nu ne mai batem capul cu el.

Firişoare de apă îi alunecau în jos, pe fălci, să se unească apoi cu şiroaiele de pe gît şi cu şuvoiul care-i năpădise acum plastronul cămăşii, însă el îşi întoarse privirea placidă spre pajiştea unde iapa cea albă a magicianului licărea încet prin întuneric. Tropăia în sus şi în jos de partea cealaltă a gardului, fără să facă nici un zgomot. Primarul spuse încet:

— Cred c-ar fi bine s-avem noi grijă de iapa prietenului nostru care s-a despărţit tocmai de noi, din moment ce e limpede că o preţuia atît de mult.

Trimise pe pajişte doi oameni cu poruncă să prindă iapa într-un laţ şi să o închidă în ieslea cea mai bine păzită din grajdurile lui.

Însă oamenii nici n-apucaseră să ajungă pînă la portiţa care da în pajişte, cînd iapa cea albă sări peste gard şi se pierdu în noapte ca o stea căzătoare. Cei doi rămaseră locului o vreme, fără să le pese de poruncile primarului care le cerea să se întoarcă; şi nici unul din ei nu mai spuse vreodată mai tîrziu, nici măcar celuilalt, de ce rămăsese astfel cu ochii pierduţi, atîta vreme, după iapa magicianului. Însă din cînd în cînd după aceea, se trezeau rîzînd, cu un fel de bucurie uimită chiar şi în toiul cine ştie cărei împrejurări foarte grave, şi astfel ajunseră să fie socotiţi nişte pierde-vară, nişte oameni cu gîndul mereu aiurea.

V

Tot ce-şi mai aducea aminte mai tîrziu Schmendrick despre furtunoasa călărire cu tîlharii era vîntul, marginea şeii, şi rîsul hohotitor al uriaşului cu zurgălăii. Fusese dealtfel tot timpul prea preocupat de felul în care se sfîrşise vrăjitoria lui cu pălăria ca să mai bage în seamă ce era în jur. Prea multe cuvinte în limba vulgară, îşi spunea încercînd să găsească explicaţia. S-a dus dracului echilibrul. Însă apoi clătină din cap, ceea ce îi era greu, dată fiind poziţia în care se afla. Puterea magiei, ea ştie ce trebuie şi ce vrea să facă, se gîndea, hurducîndu-se din tot trupul pe cînd calul traversa un pîrîu rîpos. Doar că eu nu ştiu niciodată ce ştie ea. În orice caz, nu ştiu cînd ar trebui. I-aş scrie o scrisoare duhului magiei, dacă aş şti unde se ascunde.

Frunzişul şi rămurişul îi scrijeleau faţa, şi bufniţele îi ţipau în urechi. Caii încetiniră în trap, apoi la pas. Un glas înalt, tremurător, cîntă în faţa lor: „Stai şi dă parola!“

— La dracu’! Iar o luăm de la capăt, mormăi Jack Jingly. Se scărpină în cap scoţînd un sunet ca de ferăstrău, îşi ridică vocea şi răspunse: Viaţa-i scurtă, da-i plină de bucurie, aici în pădurea cea verde; tovarăşii toţi, ca unul uniţi, întru victorie dăruiţi...

— Libertate, îl corectă glasul din faţă. Întru libertate dăruiţi. E ritmul săltăreţ.

— Mulţumesc. Întru libertate dăruiţi. Tovarăşi uniţi – nu, asta am mai spus-o. Viaţa-i scurtă, dar plină de bucurie, tovarăşii uniţi – nu, nu-i aşa. Jack Jingly se scărpină iarăşi în cap gemînd. Întru libertate dăruiţi – da’ mai dă-mi şi tu o mînă de ajutor, ce dracu’!

— Toţi pentru unul, unul pentru toţi, spuse glasul, îndatoritor. Găseşti singur restul?

— Toţi pentru unul, unul pentru toţi – gata, am găsit! zbieră uriaşul. Toţi pentru unul, unul pentru toţi, uniţi rezistăm, despărţiţi sîntem morţi. Îşi îmboldi calul şi trecu mai departe.

O săgeată schelălăi prin întuneric, îi ciupi o bucăţică de carne din ureche, împunse calul celui care-i mergea alături şi se pierdu în noapte vîjîind ca un liliac. Tîlharii se risipiră la adăpostul copacilor, şi Jack Jingly aproape că plînse de necaz:

— Sări-ţi-ar ochii, ţi-am mai spus parola asta de zece ori! Las’ că pun eu mîna pe tine!

— Am schimbat parola în lipsa ta, Jack, se auzi glasul plantonului. Era prea grea ca s-o ţii minte uşor.

— A, aţi schimbat parola, aşa? Jack Jingly se freca la urechea rănită cu o pulpană a mantiei lui Schmendrick. Şi de unde era să ştiu eu, mă nătăfleaţă fără cap, fără maţe, cu rînza scoasă?

— Nu te mai înfuria aşa, Jack, îl potoli plantonul. La urma urmelor, nici n-are vreo importanţă dacă ştii sau nu parola nouă, pentru că e foarte simplă. Ţipi şi tu o dată ca girafa. Căpitanul s-a gîndit chiar el la asta.

— Să ţip ca girafa! Uriaşul înjură atît de murdar, încît pînă şi caii începură să se frămînte pe picioare stînjeniţi. Mă, prostălăule, girafa nu ţipă în nici un fel. Căpitanul ar fi putut la fel de bine să ne spună să facem ca peştele, sau ca fluturele.

— Ştiu. Da' vezi că acum nimeni nu mai poate să mai uite parola, nici chiar tu. Nu-i deştept, căpitanul?

— Deştept, foc, spuse Jack plin de mirare. Da' ia ascultă aici, ce poate să-l oprească pe un poteraş sau pe vreunul din oamenii regelui să ţipe şi ei ca girafa cînd le ceri tu parola?

— Aşa, vezi, chicoti mulţumit plantonul. Tocmai în asta stă deşteptăciunea. Trebuie să dai parola de trei ori. De două ori lung, şi o dată scurt.

Jack Jingly şedea tăcut pe calul lui, frecîndu-se la ureche.

— De două ori lung, şi o dată scurt, oftă el curînd după aceea. Mda, la urma urmei nu-i chiar o prostie mai mare decît pe vremea cînd n-aveam nici o parolă, şi punea să-l omoare pe oricine răspundea cînd ţipai tu. De două ori lung, şi o dată scurt – bine. Călări mai departe printre copaci şi oamenii lui îl urmară încet.

Glasuri murmurau undeva în faţa lor, mohorîte ca zumzetul unor albine ce se ştiu jefuite. Pe măsură ce se apropiau, lui Schmendrick i se părea că distinge printre ele şi vocea unei femei. Pe urmă simţi pe obraz căldura focului, şi îşi ridică privirile. Se opriseră intr-un mic luminiş, unde alţi zece sau doisprezece oameni şedeau în jurul focului, boscorodind sau certîndu-se între ei. Mirosea a fasole arsă.

Un bărbat cu părul roşu, pistruiat tare, îmbrăcat în nişte zdrenţe mai acătării decît ceilalţi, făcu cîţiva paşi în întîmpinarea lor.

— Şi-aşa, Jack! strigă. Pe cine-aduci acolo: tovarăş sau captiv? Şi peste umăr strigă către altcineva: Mai toarnă nişte apă în supă, iubito; avem oaspeţi.

— Păi, nici eu nu ştiu bine ce e, şovăi Jack Jingly. Începu să

spună povestea cu pălăria şi primarul, însă de-abia ajunsese la partea cînd se năpustiseră urlînd în sat, că fu întrerupt de o femeie uscată ca un ghimpe, care-şi făcu loc împingîndu-se prin cercul de bărbaţi strînşi în jurul lui şi începu să strige: Ba de loc, Cully; supa şi-aşa nu-i decît un fel de năduşeală, de lungă ce-i! Avea faţa osoasă, palidă, cu ochi ca tăciunele, acum aprinşi de mînie, şi părul îi era de culoarea ierburilor moarte.

— Şi lunganu-ăsta, cine-o mai fi? întrebă, cercetîndu-l pe Schmendrick ca şi cum ar fi fost cine ştie ce murdărie pe care-ar fi găsit-o agăţată de talpa încălţării. Orăşean nu-i. Nu-mi place deloc cum arată. Taie-i vruta.

Voise să spună sau „burta“ sau „mutra“, şi chiar şi spusese aceste amîndouă vorbe, însă sunetul care ieşise îl străbătu pe Schmendrick prin şira spinării ca un fir de iarbă de mare. Alunecă din şaua lui Jack Jingly şi se opri în faţa căpeteniei tîlharilor.

— Eu sînt Schmendrick magicianul, anunţă, rotindu-şi mantia cu amîndouă mîinile pînă cînd, de bine de rău, se înfoie niţel. Şi tu eşti într-adevăr faimosul căpitan Cully din pădurea verde, cel mai îndrăzneţ dintre cei îndrăzneţi şi cel mai liber dintre cei liberi?

Cîţiva dintre tîlhari pufniră, iar femeia scoase un geamăt.

— Ştiam eu, spuse. Taie-l, Cully, scoate-i maţele să le mănînce raţele, pînă cînd nu te duce el pe tine, cum a mai făcut şi ăla dinainte.

Însă căpetenia se înclină cu mîndrie, arătîndu-şi o insulă de chelie pe creştet, şi răspunse:

— Acesta-s eu. Cine mă urmăreşte să-mi taie capul are să găsească în mine un duşman de spaimă, dară cine mă caută ca pe un prieten, are să găsească un prieten de seamă. Cum de-ai ajuns aici, domnul meu?

— Am ajuns pe burtă, răspunse Schmendrick, şi fără voia mea, dar cu toate acestea cu prietenie. Deşi frumoasa asta a matale se cam îndoieşte că spun drept, adăugă, înclinîndu-şi capul către femeia cea slabă, care scuipă pe pămînt în faţa lui.

Căpitanul Cully rînji şi-şi petrecu cu prudenţă braţul pe după umerii ascuţiţi ai femeii.

— A, aşa se poartă Molly Grue de obicei, explică el. Ea mă păzeşte mai bine decît aş putea să mă păzesc singur. Eu sînt un om generos, darnic; poate chiar în mai mare măsură decît ar

trebui – mîna-ntinsă şi punga deschisă pentru toţi cei care fug de tiranie – asta-i deviza mea. E şi firesc ca Molly să ajungă bănuitoare, supărăcioasă, îmbătrînită înainte de vreme, chiar şi puţin cam cicălitoare. Oricît ar fi cineva de desăvîrşit, tot mai are şi-un cusur, nu, Molly? Dar are inimă bună, inimă bună. Femeia îşi scutură umerii de sub braţul lui, însă căpitanul nu-şi mai întoarse capul spre ea. Eşti binevenit printre noi, seniorule vrăjitor, îi spuse lui Schmendrick. Trage-te aici lîngă foc, şi spune-ne povestea ta. Cum se vorbeşte despre mine pe-acolo, prin părţile voastre? Ce-aţi mai auzit despre viteazul căpitan Cully şi despre ceata lui de oameni liberi? Ţine-aici o halcă de carne.

Schmendrick primi locul lîngă foc, refuză cuviincios bucata de carne cam rece, şi răspunse:

— Am auzit că eşti prietenul celor neajutoraţi şi duşmanul celor puternici, şi că tu şi oamenii tăi duceţi o viaţă plină de bucurii prin păduri, luînd de la bogaţi şi dăruindu-le săracilor. Ştiu povestea cum tu şi cu Jack Jingly v-aţi spart capetele cu doage de butoaie mari şi pe urmă aţi ajuns fraţi de cruce; şi cum ai scăpat-o pe Molly de la nuntirea cu boşorogul pe care i-l alesese taică-su. De fapt, Schmendrick nu auzise niciodată de căpitanul Cully pînă în seara aceea, însă cunoştea îndeajuns de bine legendele populare şi mai cunoştea şi genul căpitanului. Şi, bineînţeles, riscă el încă o remarcă, mai e şi povestea aia cu regele cel rău...

— Haggard, blestem şi pacoste pe capul lui! strigă Cully. Da, da, nu-i om pe-aici prin partea locului care să nu fi fost nedreptăţit la vremea lui de porcul ăsta bătrîn de Haggard – gonit de pe pămînturile lui legiuite, lipsit de rangul şi de averile lui, jupuit de tot ce-avea. Cu toţii, ăştia, nu mai trăiesc decît ca să se răzbune, ascultă ce-ţi spun eu, magicianule, şi-ntr-o bună zi Haggard are să trebuiască să plătească toate socotelile...

Sumedenie de umbre trenţăroase şuierară de la locurile lor de pe lîngă foc întărindu-i spusele, însă rîsul lui Molly Grue se abătu peste ei ca o grindină, certîndu-i, pişcîndu-le feţele.

— Poate c-o să plătească, de, îi batjocori ea. Da’ numai că n-o să plătească nimic la o droaie de sărăntoci încrezuţi ca ăştia. Castelul lui putrezeşte pe picioare şi se clatină din temelii pe zi ce trece, şi oamenii lui au îmbătrînit că nici nu-şi mai pot ţine armurile în spinare, însă dac-ar fi pe ce-o să îndrăznească

vreodată căpitanul Cully, Haggard ăsta are să domnească de-a pururi.

Schmendrick îşi ridică o sprînceană, şi Cully se făcu roşu ca ridichea la faţă.

— Trebuie să înţelegi şi tu, mormăi el. Regele Haggard are pe lîngă el Taurul ăsta...

— Ho, Taurul Stacojiu, Taurul Stacojiu! hohoti Molly. Să-ţi spun eu ceva, Cully, după toţi anii ăştia pe care mi i-am pierdut prin pădure pe-aici cu tine, am ajuns să cred că Taurul ăsta nu-i nimic altceva decît o scornire de-a ta, să-ţi ascunzi laşitatea. Dacă mai aud o singură dată povestea asta, mă duc eu singură şi-l găsesc pe boşorogul de Haggard, şi-ţi arăt eu atunci cît eşti de...

— Destul! zbieră Cully. Nu de faţă cu străinii! Se chinuia să-şi tragă spada, şi Molly îşi deschisese larg braţele s-o primească rîzînd mai departe. În jurul focului mîini unsuroase făceau să sticlească pumnalele, şi arcurile păreau să se încordeze singure, însă atunci Schmendrick îşi ridică şi el glasul, încercînd să salveze vanitatea ameninţată a lui Cully. Nu putea să sufere scenele de familie.

— În ţara mea se cîntă chiar o baladă despre tine, începu el. Nu-mi aduc aminte bine cum vine...

Căpitanul Cully se întoarse spre el, rotindu-se pe călcîie ca o pisică vînîndu-şi coada.

— Care din ele? întrebă.

— Nu ştiu. răspunse Schmendrick luat pe nepregătite. Ce, sînt mai multe?

— Mai multe? Te cred! strigă Cully, strălucind la faţă şi părînd deodată să crească în faţa ochilor celuilalt, ca şi cum şi-ar fi purtat în pîntece propria mîndrie. Willie Gentle! Willie Gentle! Unde-o fi băiatu' ăla? Un tinerel buburos, cu părul lung şi soios, care avea în mînă o lăută, înaintă domol spre foc. Ia zi tu una din isprăvile mele, pentru seniorul de-aici, îi porunci căpitanul Cully. Cînt-o pe-aia despre cum ai intrat tu în ceata mea. N-am mai auzit-o de marţea trecută.

Menestrelul oftă, ciupi o coardă şi începu să cînte cu o voce tremurată, piţigăiată, de tenor:

„Oho, căpitanul Cully, cum venea el călare
După ce hăituise cerbii regelui, în veselă vînătoare,

Cînd pe cine vedea? Un tinerel palid la faţă
Cum îi ieşea înainte pe landă, prin ceaţă.

— Ho, viteazule! Au corăbiile toate ţi s-au necat?
Sau de ce-ţi frînge pieptul mereu un oftat?
Au poate plîngi după frumoasa inimii tale?
Au ţi-au luat piuitul cumva pe sub zale?

— Nu mi-au luat piuitul, ce-o mai fi fiind asta,
Şi mi-este chiar în largul meu în zalele astea.
Dar plîng şi oftez după frumoasa inimii mele,
Care-ăi trei fraţi ai mei mi-au furat-o cu toate cele.

— Eu sînt căpitanul Cully din pădurea cea verde,
Şi oamenii mei sînt mai viteji chiar decît ai putea crede.
Dacă-ţi aduc iubita îndărăt, neatinsă, curată.
Ce-mi dai tu în schimb ca răsplată?

— Dacă mi-o aduci pe iubita mea îndărăt,
Am să-ţi turtesc cu pumnii nasul ăsta urît.
Dar ea avea la gît un smarald minunat
Pe care, odată cu ea, ăi trei fraţi l-au furat.

Atunci căpitanul spre cei trei tâlhari călărea,
Spada sa prin văzduh tremura, strălucea.
— Fata ţineţi-vi-o sănătoşi, smaraldul să mi-l dădeţi.
Care decît o coroană de rigă e mai de preţ.”

— Acuma vine partea cea mai frumoasă, îi şopti Cully lui Schmendrick. Se legăna plin de încîntare pe vîrful picioarelor, strîngîndu-se singur în braţe.

„Atunci trei mantii se-nfoaie, trei săbii cu şopot
Sînt trase din teci, şuierînd ca ceaiul în clocot.

— Pe crucea mea de voinic, spuse Cully înfuriindu-se deodată,
Acuma v-aţi şters pe bot şi de smarald şi de fată.
Îi împunge cu spada, îi îmboldeşte, îi tot bate,
Îi goneşte-ncoace şi-ncolo ca pe nişte oi căpiate...“

— Ca pe nişte oi căpiate, suflă Cully. Continuă să se salte, să fredoneze, să-nvîrtă prin aer trei săbii nevăzute, parîndu-le fandările cu antebraţele, toată vremea cît mai ţinură următoarele şaptesprezece stanţe ale cîntecului; era ca dus pe altă lume de încîntare şi nu mai lua deloc în seamă batjocurile pe care le revărsa asupră-i Molly şi nici nerăbdarea oamenilor săi. Balada se termină în cele din urmă şi Schmendrick bătu din palme cu toată seriozitatea şi cît mai puternic, lăudîndu-l pe Willie Gentle pentru tehnica mîinii drepte.

— Asta-i ceea ce se cheamă un pizzicato de din vale, răspunse menestrelul.

I-ar fi explicat mai departe, dar Cully îl întrerupse spunînd:

— Bravo Willie, ai fost grozav; da' acuma cîntă-le şi pe-ălelalte. Surîse radios către Schmendrick, care nădăjduia că reuşise să-şi compună o expresie de surpriză plăcută. Ţi-am spus că sînt mai multe cîntece despre mine. Sînt treizeci şi unu, ca să fiu exact, deşi nici unul n-a fost încă transcris în antologiile astea care se tot fac acum... Ochii i se făcură deodată mari şi rotunzi, şi-l prinse cu un gest impulsiv pe magician de umeri. Nu cumva ăi fi matale unu' din ăştia care umblă să strîngă cîntecele pentru cărţi de antologie? îl întrebă. D-alde ăştia tot umblă să strîngă balade, aşa am auzit, travestiţi în oameni simpli...

Schmendrick clătină din cap.

— Nu sînt, şi-mi pare rău, îţi spun drept.

Căpitanul oftă şi-şi coborî braţele de pe umerii celuilalt.

— Nu-i nimic, murmură. Mai trage omul nădejde, înţelegi, chiar şi în vremurile noastre – ai vrea să te vezi strîns într-o carte, controlat, adnotat, cu versiuni şi variante, poate chiar să ţi se pună la îndoială autenticitatea... ei, da: în sfîrşit, nu-i nimic. Cîntă şi cîntecele ălelalte, Willie băiatule. Ai nevoie de exerciţiu, că, odată, într-o zi au să vină să te transcrie.

Tîlharii mormăiră foindu-se şi unii începură să dea cu piciorul în pietrele de lîngă foc. O voce răguşită se făcu auzită din umbra unde i se ascundea posesorul:

— Ce dracu', Willie, cîntă-ne un cîntec adevărat. Cîntă-ne unu' despre Robin Hood.

— Cine-i ăla care-a zis asta? Spada lui Cully zvîcni zăngănind din teacă, iar el îşi întoarse capul cercetător de la unul la altul. Chipul îi păru deodată palid şi istovit ca o bucată stoarsă de

lămîie.

— Eu am spus asta, zise Molly Grue, care de fapt nu vorbise. Oamenii s-au săturat de balade şi de vitejiile tale, căpitane dragă. Chiar dacă ţi le-ai scris tu singur.

Cully tresări şi-i aruncă o privire dintr-o parte lui Schmendrick.

— Dar tot pot să fie socotite cîntece populare, nu-i aşa, învăţatule? întrebă cu voce scăzută, nesigură. La urma urmelor...

— Dar eu nu sînt un învăţat dintre aceia, spuse Schmendrick. Îţi spun drept că nu.

— Adică, nu te poţi încrede în oamenii din popor să laşi pe mîna lor chestii de-astea importante, epice. Aştia le-ncurcă pe toate.

Un tîlhar mai vîrstnic, înfăşurat în vestminte de catifea uzată, păşi înainte, dintre ceilalţi.

— Căpitane, dacă e vorba de cîntece populare, şi văd că n-avem încotro şi trebuie să fie vorba, atunci eu zic c-ar trebui să fie cîntece adevărate despre haiduci adevăraţi, nu despre viaţa asta de minciună pe care-o ducem noi. Nu te supăra, căpitane, da' la drept vorbind nu prea ducem noi o viaţă veselă, dacă stăm să ne gîndim...

— Ba eu sînt vesel douăzeci şi patru de ore pe zi, Dick Fancy, spuse Cully cu răceală. Adevărul ăsta e.

— Şi nici nu furăm de la bogaţi ca să le dăm săracilor, se grăbi să spună mai departe Dick Fancy. Furăm de la săraci, pentru că ăştia nu ni se pot împotrivi – cei mai mulţi – şi bogaţii iau ei de la noi, pentru că ne-ar stîrpi cît ai bate din palme dacă şi-ar pune mintea cu noi. Nu stăm să-l jefuim pe porcul ăla gras şi lacom de primar la drumul mare; îi plătim tribut la fiecare lună ca să ne lase el în pace. N-am răpit de cînd sîntem vreun episcop mai fudul, să-l ducem să-l ţinem ostatec în pădure, şi aici să mai şi benchetuim cu el şi să-l omenim, pentru că Molly nici n-are oale ca lumea să facă mîncare, şi pe urmă nici noi n-am fi o tovărăşie prea nobilă pentru vreun episcop. Cînd ne ducem travestiţi prin tîrguri, nu cîştigăm niciodată la trasul cu arcul sau la aruncarea inelelor. Auzim uneori vorbe frumoase despre cum ne-am mai schimbat cînd ne punem alte haine, dar asta e tot.

— Am trimis şi eu odată o tapiserie la un concurs, îşi aminti

Molly. A ieşit a patra. A cincea. Era un cavaler stînd de veghe – dar în anul ăla toată lumea făcuse tapiserii cu cavaleri stînd de veghe. Dintr-o dată începuse să se frece la ochi cu pumnii ei noduroşi. O, dracu' să te ia, Cully!

— Ce? Ce vrei? zbieră acesta exasperat. E vina mea că nu te ţii de tapiserii? Odată ce-ai pus şi tu mîna pe-un bărbat, ai lăsat dracului să ţi se risipească toate talentele. Nu mai coşi, nu mai cînţi, n-ai mai făcut şi tu vreo înluminură pe cîte-un manuscris de ani de zile – şi ce-ai făcut cu viola aia da gamba pe care ţi-o găsisem? Se întoarse către Schmendrick: Parc-am fi însuraţi de-a binelea, cînd o vezi cum se lasă pe tînjeală. Magicianul apucă să schiţeze din cap un semn de aprobare, dar se întoarse să se uite în altă parte.

— Cît despre dregerea nedreptăţilor, despre lupta pentru libertăţile cetăţeneşti, şi alte chestii de-astea, spuse Dick Fancy, asta n-ar fi partea cea mai rea – vreau să spun că-n ce mă priveşte, eu nu sînt din ăia care se dau în vînt după campanii şi cruciade; unii sînt şi alţii nu-s, de unde nu e nici Dumnezeu nu cere – da' uite că ne pui şi pe noi să dăm cu gura cu cîntecele astea, că noi facem codru' verde, şi-i ajutăm pe cei năpăstuiţi. Şi tu ştii, Cully, că n-o facem, noi îi dăm pe năpăstuiţi pe mîna legii ca să luăm banii de răsplată, şi cîntecele astea nu-s decît o mare plictiseală, şi ăsta-i adevărul.

Căpitanul Cully îşi încrucişă braţele pe piept, ignorînd rînjetele prin care oamenii lui îl aprobau pe Dick.

— Tu zi-i cu cîntecele alea, Willie.

— Ba n-am să le zic de loc. Menestrelul sta ţeapăn şi părea că n-avea de gînd să-şi mai ridice niciodată mîna spre coardele lăutei. Şi adevărul e că nici nu te-ai bătut vreodată cu fraţii mei pentru vreun smarald, Cully. Le-ai scris pur şi simplu o scrisoare, pe care nici n-ai vrut s-o semnezi...

Cully îşi trase braţul îndărăt, şi ascuţişurile pumnalelor sclipiră printre cei din jurul focului, ca şi cum cineva ar fi aruncat deodată un pumn de cărbuni pe jăratec. Atunci Schmendrick făcu iarăşi un pas înainte, surîzînd grăbit.

— Dacă-mi daţi voie să vă propun un alt fel de a ne trece timpul, sugeră el, de ce nu l-aţi lăsa pe oaspetele vostru să-şi cîştige odihna în noaptea asta, printre voi, arătînd şi el cu ce poate să vă distreze? Eu nu ştiu nici să cînt din gură, nici din lăută, însă cîte ceva tot ştiu şi eu să fac, şi s-ar putea ca unii

dintre voi să nu mai fi văzut aşa ceva pînă acum.

Jack Jingly se învoi numaidecît:

— Zău aşa, Cully, ’mnealui e magician! Să se mai distreze şi băieţii. Molly Grue mormăi şi ea, e drept nişte generalizări pripite despre vrăjitorii luaţi în bloc, însă oamenii îşi ieşiseră din fire de bucurie, ţipînd şi aruncîndu-se în sus unii pe alţii. Singura împotrivire o arătă căpitanul Cully însuşi, care protestă cu tristeţe:

— Da, da' ce facem cu cîntecele? Învăţatul nostru trebuie să asculte cîntecele pentru cartea lui.

— Şi am să le şi ascult, îl încredinţă Schmendrick. Dar mai tîrziu. Cully se lumină atunci la faţă şi le strigă oamenilor să se dea la o parte, să-i facă loc. Ei se aşezară sau se lungiră în umbră, privind cu rînjete largi pe faţă cum Schmendrick începu să-şi depene scamatoriile cele vechi cu care-i distra şi pe ţăranii ce veneau la Bîlciul Miezului de Noapte. Ca magie, totul şchiopăta, însă el îşi spunea că sînt şi aşa lucruri destul de bune pentru o adunătură cum erau cei care alcătuiau ceata lui Cully.

Îi judecase greşit însă. Bătură din palme la inelele şi basmalele lui nesfîrşite, la peştişorii aurii şi la aşii de cupă pe care şi-i scotea din urechi, se arătară cuviincioşi şi binecrescuţi, dar cîtuşi de puţin cuceriţi de vrăjile lui. Cum nici el nu le oferea magie adevărată, nu putea să scoată de la ei încîntare adevărată; şi cînd unul din farmece îi mai şi dădea greş – ca atunci, de pildă, cînd le promisese că are să preschimbe o raţă într-o faţă bisericească pe care ei s-o poată prăda cum se cuvine, şi nu reuşi să dea la iveală decît un pumn de maţe de pasăre, şi crude încă – ei bătură doar din palme, tot atît de îngăduitori şi de cu gîndul aiurea ca şi cum i-ar fi reuşit scamatoria. Era un public desăvîrşit.

Cully surîdea nerăbdător, şi Jack Jingly începuse să moţăie, însă pe magician îl necăjea faptul că vedea dezamăgirea în ochii neliniştiţi ai lui Molly Grue. Un fior de mînie îl străbătu pe neaşteptate făcîndu-l să rîdă deodată. Lăsă să-i lunece din mîini cele şapte mingi rotitoare care se făceau tot mai strălucitoare pe măsură ce le rotea îndemînatec prin aer cu amîndouă mîinile (în serile lui bune le făcea chiar să ia foc de-a binelea), aruncă la o parte toate pălăriile de mătasă de care i se făcuse de mult silă, şi-şi închise ochii. „Fă ce vrei“, îi şopti puterii magice pe care şi-o simţea deodată. „Fă ce vrei tu.“

Şi ea suspină în trupul lui, pornind de undeva din adîncuri tainice – poate din omoplaţi, poate din măduva fluierului picioarelor. Inima i se umplu şi i se umflă ca o pînză de corabie, şi în trup i se stîrni ceva mai sigur de sine decît simţise pînă atunci vreodată. Îi vorbea cu glasul lui chiar, poruncindu-i. Sfîrşit de puterea aceasta care se născuse deodată în el, căzu în genunchi, şi rămase aşa, aşteptînd să redevină iarăşi Schmendrick.

Mă minunez ce-oi fi făcut. De făcut, am făcut oricum ceva.

Deschise ochii. Cei mai mulţi dintre tîlhari hohoteau în gura mare, şi arătau cu degetele la tîmple, bucuroşi că aveau prilejul să-şi bată joc de el pe faţă. Căpitanul Cully se ridicase în picioare, gata să anunţe că partea asta de distracţii luase sfîrşit. Şi atunci, Molly Grue scoase un ţipăt cu glasul tremurat, plin de spaimă, şi cu toţii întoarseră capul să vadă ce văzuse ea. Un bărbat străin îşi făcuse apariţia în luminiş.

Era îmbrăcat tot în verde, mai puţin o scurtă cafenie şi o pălărioară tot cafenie, pusă într-o parte şi cu o pană de cocoş de munte înfiptă în ea. Era foarte înalt, prea înalt pentru un om ca toţi oamenii; arcul îi atîrna pe umăr, aproape la fel de lung ca şi Jack Jingly, şi săgeţile lui ar fi fost tocmai bune ca lănci sau ghioage pentru căpitanul Cully. Fără să le bage cîtuşi de puţin în seamă pe vreuna din umbrele care încremeniseră în zdrenţele lor în jurul focului, străbătu luminişul şi pieri, fără un suflu, fără vreun zgomot de paşi.

După el veniră alţii, cîte unul sau cîte doi, unii vorbind între ei, mulţi din ei rîzînd, însă nici unul nelăsînd să se audă nici cel mai mic sunet. Toţi aveau arcuri lungi agăţate pe umeri şi cu toţii erau învestmîntaţi în verde – toţi în afară de unul care se arătă înfăşurat în straie stacojii din creştet pînă-n tălpi, şi de un altul, ascuns într-o rasă cafenie de călugăr, cu sandale în picioare şi cu pîntecele uriaş strîns într-o cingătoare de funie. Unul mîngîia o alăută şi cînta tăcut trecînd prin faţa lor.

— E Alan din vale. Willie Gentle era cel care vorbise. Ia auziţi ce terţe ia. Vocea îi suna golaşă ca un pui de raţă.

Fără efort, mîndri, graţioşi ca nişte girafe (chiar şi cel mai înalt dintre ei, un lungan cu ochii blînzi), arcaşii străbătură încet luminişul. La urmă, mînă în mînă, trecură un bărbat şi o femeie. Chipurile lor erau frumoase ca şi cum n-ar fi cunoscut niciodată frica. Părul greu al femeii strălucea ca o taină, ca un nor care

ascunde luna.

— O, exclamă Molly Grue. Marian.

— Robin Hood e un mit, spuse nervos căpitanul Cully. Un exemplu clasic de personalitate eroică din folclor, sintetizată dintr-o nevoie obiectivă. Şi John Henry tot aşa. Oamenii au nevoie de eroi, dar nici un om nu se poate ridica vreodată la înălţimea necesităţii, şi astfel legenda se întrupează în jurul unui sîmbure de adevăr ca o perlă. Nu-i cine ştie ce scamatorie, la drept vorbind.

Chipeşul cam trecut care era Dick Fancy se urni primul. Toate siluetele, în afară de cele două de la urmă, se pierduseră în întuneric, cînd se năpusti după ele, strigînd cu glas răguşit: „Robin, Robin, Domnule Hood, seniore, stai, aşteaptă-mă!“ Nici bărbatul, nici femeia nu-şi întoarseră capul spre el, dar toţi oamenii din ceata lui Cully – cu excepţia lui Jack Jingly şi a căpitanului însuşi – dădură buzna spre marginea luminişului, îmbulzindu-se şi călcîndu-se în picioare, împrăştiind tăciunii focului, astfel că luminişul începu să se umple de umbre. „Robin!“ strigau; şi: „Marian, Stacojiule, Micule John – întoarceţi-vă! Veniţi îndărăt!“ Schmendrick începu să rîdă, fără să se poată stăpîni, dar cu un fel de duioşie.

Mai presus de glasurile lor urla căpitanul Cully: „Proştilor, tîmpiţi şi căzuţi la mintea copiilor! A fost o minciună, o vrajă totul! Nici nu există Robin Hood!“ Însă tîlharii, scoşi din minţi de spaima că au să-i piardă pe cei o clipă zăriţi, fugiră prin pădure după strălucitorii arcaşi, împiedicîndu-se de buşteni, prăvălindu-se prin mărăcinişuri, jeluindu-se, înfometaţi parcă, pe cînd se risipeau în urmărirea lor.

Numai Molly Grue se opri şi aruncă o privire peste umăr. Faţa îi ardea, albă.

— Nu, Cully, tocmai pe dos, îi strigă. Ce nu există cu adevărat e unul ca tine, sau ca mine, sau ca noi toţi. Robin şi Marian sînt adevăraţi, şi noi sîntem o închipuire! Pe urmă alergă şi ea mai departe strigînd: „Aşteptaţi-mă, aşteptaţi-mă!“, ca şi ceilalţi, lăsîndu-i pe căpitanul Cully şi pe Jack Jingly însinguraţi lîngă focul călcat în picioare, să asculte rîsul magicianului.

Schmendrick aproape că nici nu băgă de seamă cînd ei se aruncară asupra lui, apucîndu-l fiecare de cîte un braţ, să-l ţintuiască locului; şi nici măcar nu tresări cînd Cully îl împunse cu un pumnal sub coaste, şuierîndu-i:

— Asta a fost o diversiune primejdioasă, seniorule care strîngi cîntece, şi chiar o grosolănie. Ar fi fost mai cinstit să spui că n-ai chef să asculţi cîntecele despre mine. Pumnalul se înfipse ceva mai adînc.

Departe de tot îl auzi pe Jack Jingly mormăind:

— Nu-i ăsta învăţat care să caute cîntece, Cully, şi nici vrăjitor care să rătăcească pe drumuri. Acum îl recunosc. E feciorul lui Haggard, prinţul Lir, tot atît de hapsîn ca şi taică-su şi, neîndoios, priceput în arta neagră a farmecelor. Dar stăpîneşte-te, căpitane – mort n-avem ce face cu el.

Cully îşi coborî glasul.

— Eşti sigur, Jack? Părea un om atît de cumsecade.

— Un caraghios cumsecade, vrei sft spui. Da, Lir se pricepe să facă pe-ăla care nici usturoi n-a mîncat nici gura nu-i miroase, toţi mi-au spus. Face pe prostul, dar e dracul gol cînd e vorba să te tragă pe sfoară. Ia gîndeşte-te numai cum s-a prefăcut că-i din ăia cu cărţile de cîntece, ca să te ducă de nas.

— Da' nu m-am lăsat deloc dus de nas, Jack, protestă Cully. Nici o clipă. Poate că aşa vi s-a părut vouă, da' şi eu mă pricep să-i trag pe sfoară pe alţii, să ştii.

— Şi pe urmă, cum l-a scornit pe Robin Hood, ca să le sucească la ai noştri capetele, şi să-i asmuţă împotriva ta. Numai că, vezi, cu asta s-a dat de gol, şi-acuma s-a ars, aici rămîne, în mîna noastră, chiar dacă taică-su o trimite şi Taurul Stacojiu să-l scape.

La asta lui Cully i se cam tăie respiraţia, însă uriaşul îl înşfăcă iar pe magician, care nici nu se gîndea să opună vreo rezistenţă, şi-l duse pe sus pînă la un copac enorm, unde-l legă cu faţa spre trunchi şi cu braţele petrecute pe după trunchiul arborelui. În toată vremea asta, Schmendrick chicotea încetişor, şi chiar îi uşură treaba îmbrăţişînd copacul cu dragoste, ca şi cum ar fi fost o nouă iubită.

— Aşa, spuse Jack Jingly în cele din urmă. Acuma, stai şi păzeşte-l în noaptea asta, Cully, cît dorm eu niţel, şi dimineaţa mă duc eu la regele Haggard, să văd ce preţ pune pe fecioru-su. S-ar putea să ajungem cu toţii seniori cu dare de mînă în mai puţin de-o lună.

— Şi ce facem cu oamenii? întrebă Cully îngrijorat. Or să se mai întoarcă, ce crezi?

Uriaşul căscă şi se întoarse spre foc.

— Vin ei dimineaţa, şi-or să fie abătuţi, şi-or să strănute de-ai să zici că ce-i aia, aşa c-o să trebuiască să-i iei mai uşor o vreme. Se-ntorc ei, că nu-s soiul de oameni care să dea ceva din mînă chiar pe degeaba, cum nici eu nu sînt de-alde ăştia. Altminteri ar fi stat şi Robin Hood ăla cu noi, aici. Acuma îţi doresc noapte bună, căpitane.

După ce se depărtă el, nu se mai auzi nici un sunet, decît ţîrîitul greierilor şi chicotelile înăbuşite ale lui Schmendrick care-şi strîngea mai departe copacul în braţe. Focul se stingea încet, iar Cully se rotea în cercuri, oftînd cu fiecare cărbune care murea sub spuză. În cele din urmă, se aşeză pe un ciot şi-i vorbi astfel magicianului captiv:

— S-ar putea cu adevărat să fii feciorul regelui Haggard, spuse, gînditor, şi nu învăţatul care culege cîntece, aşa cum te-ai prefăcut. Dar oricine ai fi, ştii foarte bine că Robin Hood e o poveste şi că adevărul-adevărat sînt eu. Şi uite, n-or să se strîngă balade despre mine, decît dacă le scriu eu; altfel copiii de şcoală n-au să citească despre faptele mele de vitejie, şi n-au să se joace de-a mine şi de-a ceata mea. Şi cînd dascălii au să scormonească prin poveştile de demult, şi învăţaţii au să cearnă prin sita înţelepciunii lor cîntecele din vechime să vadă dacă Robin Hood a existat cu adevărat vreodată, n-au să găsească niciodată, niciodată numele meu, decît dac-au să spargă coaja lumii, să-i caute sîmburele cel mai adevărat. Dar tu ştii, aşa că acuma am să-ţi cînt cîntecele căpitanului Cully. El a fost un tîlhar bun, cu inima deschisă, care-i jefuia pe bogaţi şi le împărţea averile săracilor. Ca semn de mulţumire şi recunoştinţă, oamenii simpli au făcut aceste versuri fără pretenţii despre el.

Drept care i le cîntă pe toate, adăugîndu-l şi pe cel pe care i-l mai recitase înainte Willie Gentle. Se oprea adesea să facă observaţii despre schimbările de ritm, rimele asonante şi modurile melodice.

VI

Căpitanul Cully adormi la stanţa a treisprezecea dintr-al nouăsprezecelea cîntec, şi Schmendrick –care încetase să rîdă ceva mai devreme – se apucă pe dată să se elibereze din legăturile care-l ţintuiau de copac. Trăgea de ele din toate puterile, însă frînghia era rezistentă. Jack Jingly îl înfăşurase dealtfel în destulă frînghie ca să fi putut priponi în siguranţă o corabie mai mică cu pînze, şi făcuse noduri de mărimea unei ţeste fiecare.

„Binişor, binişor", încerca să se liniştească singur. „Unul care are puterea să-l evoce pe Robin Hood – de fapt, chiar să-l creeze – nu poate rămîne multă vreme legat de un copac. Un cuvînt doar, o dorinţă, şi copacul se face la loc o ghindă pe creangă, iar funia se întoarce în ierburile verzi de prin mlaştini". Însă ştia, chiar înainte de a-şi mai chema puterea pe care şi-o simţise adineaori, că ceea ce coborîse asupra lui o clipă pierise acum iarăşi, lăsînd în loc doar o suferinţă. Se simţea ca o larvă părăsită de fluturele ei.

„Fă ce vrei", murmură încetişor. Căpitanul Cully, trezit de glasul lui, cînta acum stanţa a patrusprezecea:

> „Sînt cincizeci de săbii 'năuntru, şi-alte cincizeci afară,
> Şi teamă mi-e, căpitane, c-au să ne facă de-ocară.
> Şi Cully, viteazul, răspunde: – Ha, ha, nu vă-nfricaţi,
> Pot să fie o sută de săbii, noi sîntem şapte bărbaţi."

— Ba nădăjduiesc c-au să vă taie pe toţi, îi spuse magicianul, însă Cully adormise din nou. Schmendrick încercă atunci cîteva farmece mai mărunte ca să se elibereze, însă nu-şi putea mişca mîinile şi nu-i mai era inima la asemenea scamatorii. Ceea ce se întîmplă în schimb fu pur şi simplu că se îndrăgosti copacul de el deodată, şi începu să-i murmure drăgăstos ce bucurie era să fii pe vecie îmbrăţişat de un stejar roşu. „Mereu, mereu", îi suspina cîte o creangă, „credinţă şi statornicie mai mare decît ar putea-o merita vreun om. Am să-ţi păstrez în amintire culoarea ochilor, cînd nimeni alta pe lume nici n-are să-şi mai aducă aminte de numele tău. Nu-i altă nemurire decît iubirea unei fiice a pădurii".

— Dar vezi că eu sînt logodit, se scuză Schmendrick. Cu o tisă. Încă din copilărie. Unire prin zapis, fără putinţa alegerii. Fără speranţă. Povestea asta a noastră nu se va împlini

niciodată.

Un vînt de furie scutură stejarul, ca şi cum o furtună s-ar fi abătut numai asupra lui din toată pădurea. „Furtună şi trăzneşte pe capul ei!” foşni stejarul cu sălbăticie. „Afurisită esenţă moale, coniferă blestemată, mincinoasă verzitură – dar ea n-are să te aibă niciodată! O să murim împreună, şi pădurea întreagă va păstra ca pe un tezaur amintirea nefericirii noastre!“

Cît era de lung, Schmendrick simţea trunchiul copacului zvîcnind ca o inimă, şi o clipă îi fu teamă că avea să se despice în două de furie. Ochiurile funiei care-l ţineau de trunchi se încordau tot mai mult pe trupul lui, şi noaptea se făcea încet roşie şi galbenă. Încercă să-i explice copacului că iubirea e generoasă tocmai pentru că niciodată n-are să ajungă să fie nemuritoare, şi apoi se gîndi să-l strige pe căpitanul Cully; dar nu izbuti să scoată decît un sunet înăbuşit, asemenea unei crengi trosnind în vînt. „Are şi ea cele mai bune intenţii” se mai gîndi, şi se lăsă în voia iubirii.

Şi atunci legăturile i se destinseră pe neaşteptate, tocmai cînd mai trăgea o dată de ele, şi căzu la pămînt pe spate, zbătîndu-se să tragă aer în piept. Licorna se înălţa în faţa lui, întunecată, de culoarea sîngelui, aşa cum o vedeau privirile lui înceţoşate. Şi îl atinse cu cornul ei.

Cînd izbuti să se ridice în picioare, ea se întoarse să plece, dar magicianul o urmă, păşind cu grijă să ocolească stejarul, chiar dacă acum copacul se arăta nemişcat şi liniştit, ca orice arbore care n-ar fi iubit niciodată. Cerul era întunecat încă, dar era o întunecime apoasă prin care Schmendrick putea să vadă cum înoată zorile liliachii. Norii grei de argint se topeau văzînd cu ochii pe măsură ce se încălzea cerul; umbrele se scămoşau, sunetele îşi pierdeau contururile, şi formele de acum nu ştiau încă ce aveau să ajungă peste zi. Chiar şi vîntul sta şi se întreba ce avea să facă de acum înainte.

— M-ai văzut? o întrebă pe licornă. Te uitai la mine în vremea asta? Ai văzut ce-am făcut?

— Da, răspunse ea. Era vraja adevărată.

Simţămîntul că îşi pierduse puterea i se întoarse în trup, rece şi amar ca o spadă.

— Dar acum a pierit, spuse. Am avut-o – m-a stăpînit o clipă – dar acuma s-a dus. N-am putut s-o ţin în mine. Licorna îi plutea prin faţă, tăcută ca un fulg.

De undeva, de aproape, un glas cunoscut îi vorbi, spunîndu-i:

— Ne părăseşti aşa de devreme, magicianule? Băieţilor are să le pară rău că nu şi-au luat rămas bun de la tine.

Îşi întoarse capul într-acolo, şi o văzu pe Molly Grue sprijinită de un copac. Vestmintele şi părul, murdare deopotrivă, i se zdrenţuiseră, picioarele goale îi erau în- sîngerate şi murdare de noroaie, şi surîdea spre el cu rînjet de liliac.

— Bau, îi spuse. Sînt Fecioara Marian.

Dar atunci o văzu pe licornă. Nu făcu nici o mişcare, nu spuse nici un cuvînt, însă ochii ei întunecaţi se făcură deodată mari şi plini de lacrimi. O clipă lungă nu se clinti din loc; pe urmă, cu fiecare din pumni îşi apucă un ghem din tivul rochiei, şi genunchii i se întreţesură într-un fel de ploconeală tremurătoare. Glesnele îi erau încrucişate şi ochii îi erau coborîţi adînc, însă cu toate acestea lui Schmendrick îi mai trebui o clipă să-şi dea seama că Molly Grue făcea o plecăciune.

Izbucni în rîs, şi Molly sări în picioare, înroşindu-se de la rădăcina părului pînă la adîncitura gîtului.

— Unde-ai fost? strigă ea. Dracu' să te ia, unde-ai fost pînă acum? Schiţă cîţiva paşi spre Schmendrick, însă ochii îi priveau dincolo de el, către licornă.

Cînd încercă să treacă pe lîngă el, magicianul i se puse în cale.

— Nu poţi să vorbeşti aşa, îi spuse, încă nesigur că Molly ar fi recunoscut-o pe licornă. Nu ştii chiar deloc cum să te porţi, femeie? Şi nici nu se cade să faci plecăciuni, aşa.

Însă Molly îl împinse la o parte şi-şi continuă drumul către licornă, cercetînd-o cu răutate, ca şi cum ar fi vorbit cu vreo vacă rătăcită de la păşune:

— *Unde dracu' ai fost?* În faţa siluetei albe şi a cornului strălucitor al licornei, Molly apăru deodată măruntă, asemenea unei gîngănii cu glas ascuţit, însă de data aceasta licorna fu cea care-şi plecă ochii.

— Acuma sînt aici, spuse ea în cele din urmă.

Molly rîse, şi buzele îi dezgoliră dinţii.

— Şi ce-mi foloseşte mie că eşti acuma aici? Unde-ai fost acum douăzeci de ani, acum zece ani? Cum îndrăzneşti, cum de mai îndrăzneşti să mi te arăţi acum în faţă, cînd eu am ajuns aşa ceva? Îşi flutură mîna prin aer să i se înfăţişeze: faţa pustiită, ochii goi, inima încet ofilindu-i-se. Mai bine ar fi fost pentru mine

să nu mai fi venit niciodată; de ce-ai venit tocmai acum? Lacrimile începură să-i lunece, de o parte şi de cealaltă a nasului.

Licorna nu răspunse nimic, şi Schmendrick vorbi el în cele din urmă:

— Aceasta de aici este ultima. Este ultima licornă din lume.

— Cred şi eu că e ultima, pufni Molly. Trebuia să fie chiar ultima licornă din lume ca să i se arate lui Molly Grue. Îşi întinse atunci şi ea mîna, să-şi lase palma peste cornul licornei; însă amîndouă se înfiorară o clipă, trăgîndu-se fiecare îndărăt, şi mîngîierea ei ajunse să se aşeze pe locul mereu înfiorat de pe botul licornei. Molly spuse: Nu-i nimica. Te iert.

— Licornele nu sînt făcute ca să fie iertate. Magicianul simţea cum ameţeşte de gelozie, nu numai la atingerea aceasta mîngîietoare, ci şi pentru acel ceva care semăna cu o taină stîrnindu-se acum între licornă şi Molly. Licornele sînt pentru începuturi, spuse el, pentru nevinovăţie şi puritate, pentru ceea ce este nou. Licornele sînt pentru fete tinere.

Molly mîngîia acum gîtul licornei, cu sfială desăvîrşită, ca şi cum ar fi fost oarbă. Îşi şterse lacrimile murdare de coama albă a licornei.

— Nu prea te pricepi tu la licorne, spuse.

Cerul era acum ca jadul bătînd în cenuşiu, şi copacii care, cu o clipă înainte, se mai trăseseră încă în întuneric, erau copaci adevăraţi iarăşi, şuierînd în vîntul zorilor. Schmendrick vorbi cu răceală, privind-o pe licornă:

— Trebuie să mergem mai departe, noi.

Molly încuviinţă de îndată.

— Da, pînă nu se trezesc ăştia, şi nu-ţi taie beregata că ţi-ai bătut joc de ei, săracii... Aruncă o privire peste umăr. Mă gîndeam c-aş mai fi vrut să iau cu mine nişte lucruri, dar acuma nu mai au nici o importanţă. Sînt gata.

Schmendrick îi tăie drumul din nou, făcînd un pas înainte.

— Tu n-ai de ce să mergi cu noi. Noi sîntem porniţi într-o mare căutare. Glasul şi ochii îi erau cît de solemni putea el să le facă, însă simţea că nasul îl trădează, că e încurcat şi nesigur. Nu fusese niciodată în stare să-şi stăpînească aşa cum trebuie nasul.

Chipul lui Molly i se închise în faţă, asemenea unui castel care şi-ar fi rostogolit deodată în afară tunurile şi bombardele şi

ceaunele cu plumb topit.

— Şi cine-ăi fi tu să spui Noi?

— Eu sînt călăuza ei, spuse magicianul dîndu-şi importanţă. Licorna scoase un sunet blînd, plin de uimire, asemenea unei pisici chemîndu-şi puii. Molly rîse tare, şi scoase şi ea ca răspuns acelaşi sunet.

— Nu prea te pricepi tu la licorne, repetă ea. Te lasă să vii şi tu cu ea, nu înţeleg de ce – că nevoie n-are în nici un fel de tine. Nici de mine n-are vreo nevoie, ştie Dumnezeu, dar mă ia şi pe mine. N-ai decît s-o întrebi pe ea. Licorna scoase din nou acelaşi sunet stins şi, tot ca un castel, chipul lui Molly îşi coborî punţile şi-şi deschise larg chiar cele mai de pe urmă tainiţe. Întreab-o pe ea, spuse.

Schmendrick ştia ce avea să-i răspundă licorna după felul în care i se strînse deodată inima. Ar fi vrut să poată îndura totul ca un înţelept, însă invidia şi golul în care se simţea deodată închis îl dureau atît de tare, încît se auzi strigînd cu tristeţe:

— Niciodată! Ţi-o interzic – eu, Schmendrick magicianul! Vocea i se înăsprise, şi pînă şi nasul îi ajunsese ameninţător. Fereşte-te să trăieşti mînia unui vrăjitor. S-o trezeşti, vreau să spun. Dacă-mi pun în gînd să te preschimb în broască...

— Dacă-ţi pui chiar aşa ceva în gînd, eu chiar că mă prăpădesc de rîs, spuse bine dispusă Molly Grue. La basme cu zîne-ţi merge cum îţi mai merge, dar din smîntînă nu mai faci tu unt. Ochii îi străluciră deodată, ca şi cum şi-ar fi înţeles un gînd urît. Vino-ţi în fire, omule, spuse. Ce-aveai de gînd să faci tu cu ultima licornă din lume – s-o ţii într-o cuşcă?

Magicianul se întoarse cu spatele, să n-o lase pe Molly să-i vadă chipul. N-o privea pe licornă în faţă, ci trăgea doar cu coada ochiului spre ea, cu fereală, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie silit să-i dea înapoi imaginile pe care le fura astfel de la ea. Albă şi tainică, şi cu cornul din frunte strălucindu-i în lumina dimineţii, ea îl privea cu o blîndeţe pătrunzătoare, însă el ştia că n-o poate atinge. Îi spuse femeii subţiri ca un ghimpe de alături:

— Nici măcar nu ştii încotro ne îndreptăm.

— Crezi că-mi pasă măcar atîtica? îl întrebă Molly. Şi mai scoase o dată sunetul acela, ca de pisică.

Schmendrick spuse:

— Călătorim către regele Haggard. Îl căutăm pe Taurul Stacojiu.

Pielea de pe trupul lui Molly îngheţă o clipă de spaimă, dincolo de ceea ce şi-ar fi putut închipui oasele ei sau de ceea ce-i ştia inima însă îndată licorna îi suflă încetişor în palmă, şi Molly surîse închizîndu-şi degetul, să strîngă în pumn căldura.

— Atunci înseamnă c-aţi pornit pe un drum greşit, spuse.

Soarele răsărea tocmai cînd ea îi conduse îndărăt pe drumul pe unde veniseră, prin faţa lui Cully încă adormit, chircit acolo pe ciotul lui de copac, şi apoi mai departe, străbătînd luminişul. Oamenii lui Cully se întorceau; se auzeau trosnind pe aproape crengi moarte, şi prin tufişuri se auzeau trupuri strecurîndu-se greoaie. O dată fură siliţi să se ascundă repede într-un mărăciniş, cînd doi dintre haiducii lui Cully şchiopătară istoviţi pe lîngă ei, întrebîndu-se unul pe altul, cu amărăciune, dacă vedenia cu Robin Hood trecînd prin luminiş fusese adevăr sau închipuire.

— Le-am simţit mirosul, spuse primul din ei. Ochii ţi se lasă înşelaţi uşor, te mint prin firea lor, dar sigur n-ai să spui că umbrele au miros?

— Ochii sînt sperjuri, e-adevărat, mormăi cel de al doilea, care părea să fi ieşit tocmai atunci dintr-o mlaştină. Dar tu chiar stai să crezi ce-ţi spun urechile, sau nasul, sau rădăcina limbii? Eu nu, prietene. Lumea întreagă ne minte simţurile, şi simţurile ne mint şi ele pe noi, şi noi, la urma urmei, ce sîntem, ce-am putea fi altceva decît nişte mincinoşi? Eu, din partea mea, nu mă încred nici în solii şi nici în soli; nici în ce mi se spune, şi nici în ce văd. Adevărul s-ar putea să existe pe undeva, dar n-ajunge niciodată pînă la mine.

— Aha, spuse primul, cu un rînjet neguros. Dar ai dat şi tu fuga, ca noi toţi, să mergem după Robin Hood, şi-ai rătăcit şi tu să-l cauţi noaptea întreagă, şi-l chemai şi plîngeai ca şi noi toţi. De ce nu ţi-ai cruţat osteneala asta, dacă ştiai mai bine ce-i adevărul?

— Păi, nu poţi să ştii niciodată, răspunse celălalt, cu vocea năclăită şi scuipînd noroi din gură. S-ar putea să nu am nici eu dreptate.

Erau o dată un prinţ şi o prinţesă aşezaţi pe malul unui pîrîu într-o vale împădurită. Cei şapte slujitori pe care-i aveau cu ei înălţaseră sub un copac un baldachin stacojiu, şi tînăra pereche princiară îşi lua tocmai prînzul adus în coşuleţe, în

acompaniamentul lăutelor şi theorbelor. Abia dacă schimbară vreo vorbă unul cu altul pînă-şi terminară masa, şi apoi prinţesa oftă şi spuse: „Mda, cu cît termin mai repede cu toată prostia asta, cu atît mai bine.” Prinţul începu să citească o revistă.

„Ai putea şi tu, cel puţin...” spuse prinţesa, însă prinţul citea mai departe fără să-i dea vreo atenţie. Prinţesa făcu un semn către doi dintre slujitori, care începură să cînte o melodie mai veche la lăutele lor. Atunci ea făcu prin iarbă cîţiva paşi, ridică în mîini o cingătoare care lucea ca untul, şi strigă: „Hei, unicornule, ia vino! Haide, drăguţule, aici, la mine, Bi, mamă, bi.“

Prinţul pufni. „Nu-ţi strigi curcile, să ştii“, remarcă el, fără să-şi ridice ochii. „De ce nu cînţi ceva mai bine, în loc să cotcodăceşti aşa?”

„Fac şi eu ce pot”, strigă prinţesa. „N-am mai chemat niciodată făpturi din astea pînă acum.” Dar după o scurtă tăcere, începu să cînte:

„Eu sînt fiică de rege,
Şi dac-aş vrea, pe-ndelete,
Luna care nu are stăpînă
Mi-ar pîlpîi mie în plete.
Nimeni să nu-ndrăznească să ceară
Ce mi-am ales eu să doresc.
Nlcicînd nu mi-a fost mie foame,
Fără să am ce-mi doresc.

Eu sînt fiică de rege,
Şi-mbătrînesc, închisă mereu,
În temniţa fiinţei mele,
Strînsă-n cătuşele trupului meu.
Aş vrea să fug acuma de-a casă
Să cerşesc pe la porţi şi pe drum,
Doar să-ţi mai văd umbra o dată,
O singură, ultimă oară acum.“

Cîntă astfel, şi mai cîntă o dată, şi apoi strigă: „Uni- cornule drăguţule, puipuipui, bi,“ cîtăva vreme încă. La sfîrşit spuse, mînioasă: „Ei, am făcut ce m-am priceput să fac. Acuma mă duc acasă.“

Prinţul căscă împăturindu-şi foaia pe care o citise. „Ai

încercat de ajuns să faci şi tu cum cer obiceiurile", îi spuse, „şi nu-ţi cere nimeni mai mult. Era doar o formalitate. Acum putem să ne căsătorim."

„Da", spuse prinţesa, „acum putem să ne căsătorim." Slujitorii începură să împacheteze lucrurile la loc, iar cei doi cu lăutele trecură la muzică sprinţară, de nuntă. Vocea prinţesei suna puţin tristă şi sfidătoare cînd spuse: „Dac-ar exista într-adevăr vietăţi din astea, unicorni, ar fi venit vreunul cînd l-am tot chemat. I-am strigat cît mai blînd şi mai ademenitor cu putinţă şi aveam la mine şi cingătoarea de aur. Şi, bineînţeles, eu sînt curată, şi neatinsă." „De mine, în orice caz", răspunse nepăsător prinţul. „Cum ziceam, obiceiurile pămîntului le-ai mulţumit. Pe tatăl meu nu-l prea mulţumeşti, dar dacă stăm şi ne gîndim, nici eu nu-l mulţumesc chiar după pofta inimii. Pentru aşa ceva ar trebui chiar un unicorn." Prinţul era un bărbat înalt, cu chipul blînd şi plăcut ca o nalbă de grădină.

Cînd ei şi suita lor dispăruseră, licorna ieşi din pădure urmată de Molly şi de magician şi porni din nou la drum. Multă vreme mai tîrziu, pe cînd rătăceau printr-o ţară unde nu erau pîraie şi nu creştea nici un fel de verdeaţă, Molly o întrebă de ce nu i se arătase prinţesei la cîntecul acesteia. Schmendrick se trase mai aproape ca să-i audă răspunsul, dar rămase tot în dreapta licornei. Nu trecea niciodată de partea cealaltă, unde era Molly.

Licorna spuse:

— Fata asta de rege n-ar fi fugit niciodată de acasă ca să-mi vadă umbra. Dacă m-aş fi arătat, şi m-ar fi recunoscut, s-ar fi speriat mai rău ca de un balaur, căci nimeni nu-i aşa de prost să se apuce să-i promită ceva unui balaur. Îmi aduc aminte că odinioară nu-mi păsa deloc dacă prinţesele cred sau nu în ce cîntă. Mă apropiam de fiecare şi-mi lăsam capul în poala lor, şi cîteva au şi călărit chiar în spinarea mea – deşi cele mai multe erau prea speriate să încerce. Dar acum nu mai am vreme de ele, prinţese sau slujnice de bucătărie, sau ce-or fi. Nu mai am vreme.

Ce spuse atunci Molly suna ciudat venind din partea uneia care nu dormea nici o noapte întreagă fără să se trezească de mai multe ori să vadă dacă mai e licorna alături, şi ale cărei vise sclipeau toate de cingători de argint şi de haiduci tineri şi buni la suflet.

— Prinţesele sînt cele care nu au vreme, zise. Cerul ţese şi

trage totul odată cu sine în alunecarea lui, şi pe prinţese, şi pe magicieni, şi pe Cully, săracul de el, pe toţi. Tu însă rămîi locului. Tu nu priveşti nimic pe lumea asta numai o singură dată. Aş vrea să fii şi tu o clipă, cît de scurtă, o prinţesă, sau o floare, sau o raţă sălbatecă. Ceva care să nu aibă răbdare să aştepte.

Şi începu să cînte o stanţă dintr-un cîntec dureros, şchiopătat, oprindu-se după fiecare vers, ca şi cum ar fi căutat mereu să-şi aducă aminte urmarea:

„Cei ce pot nu stau s-aleagă.
Pentru noi alegeri nu-s.
Noi iubim numai ce pierdem —
Ce s-a dus, s-a dus.“

Schmendrick se întinse să privească încordat peste cornul licornei, în partea unde mergea Molly.

— De unde-ai auzit cîntecul ăsta? o întrebă. Era prima dată că-i adresa cuvîntul din dimineaţa cînd li se alăturase în călătoria lor. Molly clătină din cap.

— Nu-mi aduc aminte. Îl ştiu de mult.

Ţinuturile deveneau tot mai aride, zi după zi, pe măsură ce mergeau mai departe, iar chipurile oamenilor cu care se întîlneau se făcuseră amare, aşa cum şi ierburile păreau tot mai cafenii; însă cînd o privea licorna, Molly se schimba încet într-o ţară mai blîndă, cu heleşteuri şi peşteri, unde flori vechi ţîşneau în flăcări din pămînt. Chipul murdar şi obosit o făcea să pară numai de vreo treizeci şi şapte sau treizeci şi opt de ani – nu era, desigur, mai în vîrstă decît Schmendrick, deşi magicianul avea o faţă pe care nu se înscriseseră anii. Părul ei aspru înflorise, pielea i se făcuse moale, iar glasul îi era aproape la fel de blînd cînd le vorbea altor făpturi ca atunci cînd îi spunea ceva licornei. Ochii nu i-ar mai fi putut fi vreodată veseli, cum nu şi-ar mai fi putut schimba culoarea, să ajungă verzi sau albaştri, însă şi ei căpătaseră o viaţă nouă. Intrase în împărăţia regelui Haggard, păşind hotărîtă cu picioarele goale, pline de bătături şi de răni, şi foarte adesea o auzeai cîntînd.

Şi foarte departe de ea, de cealaltă parte a licornei, păşea tăcut Schmendrick magicianul. Mantia neagră i se zdrenţuia tot mai mult destrămîndu-i-se treptat, cum se risipea pe nesimţite însăşi făptura lui. Ploaia care-i dăruise o viaţă nouă lui Molly nu-l

scălda şi pe el la fel de binefăcătoare, şi părea mereu mai uscat de secetă şi mai pustiit, ca şi pămîntul pe care păşeau acum. Pe el licorna nu-l putea vindeca. O atingere a cornului ei l-ar fi putut aduce îndărăt dintre morţi, însă asupra deznădejdii ea nu avea putere, şi nici asupra puterii magice care coborîse odinioară asupra lui, şi apoi se risipise.

Astfel călătoreau împreună, urmînd întunecimea care le fugea dinainte în pale de vînt, lăsîndu-le pe buze gust de cuie ruginite. Pe aici, pe unde treceau acum, scoarţa pămîntului plesnise, şi dedesubt trupul ţărînei se cojea în adînciturі şi rîpe, sau se chircea răbufnind în dealuri răpănoase. Cerul era atît de înalt şi palid încît dispărea cu totul în timpul zilei, şi licorna se gîndea uneori că ei, toţi trei, se tîrau desigur la fel de orbi şi de neajutoraţi ca limacşii în lumina soarelui, atunci cînd li s-ar fi dat la o parte buşteanul sau stînca umedă sub care ar fi stat ascunşi pînă atunci. Însă ea rămînea mai departe o licornă, şi acum stăpînea puterea licornelor de a se face tot mai frumoase în vremuri şi în locuri rele. Chiar broaştelor care mormăiau prin şanţuri şi în copacii morţi, li se curma deodată suflarea cînd trecea ea.

Însă pînă şi broaştele s-ar fi zis că se arătau mai ospitaliere decît poporul posomorît din ţara lui Haggard. Pe aici satele se iveau goale printre dealuri, tăioase ca pumnalele şi pustiite de orice vegetaţie; oamenii din părţile acestea aveau inimi înăcrite ca berea trezită. Copiii îi întîmpinau pe drum fugărindu-i cu pietre să-i împingă să intre prin sate, iar de acolo îi goneau cîinii hăituindu-i. Mulţi dintre cîinii aceştia nu se mai întorceau niciodată acasă, căci Schmendrick constatase deodată că-i plăcea carnea de cîine, şi îşi cîştigase îndemînarea de a-i prinde. Şi asta îi înfuria pe săteni mai mult decît un furt oarecare. Ei nu dăruiau niciodată nimic nimănui şi ştiau că numai duşmanii lor şi-ar fi putut îngădui să dea ceva cuiva.

Licorna obosise acum de fiinţe omeneşti. Privindu-şi însoţitorii cînd dormeau, urmărindu-le umbrele viselor cum le alunecau pe chipuri, se simţea încovoindu-se, ca sub o povară, la gîndul că le cunoştea acum numele, că ştia cine sînt ei. Atunci pornea la fugă şi alerga pînă se făcea dimineaţă, să-şi aline durerea care-i sfîşia inima; fugea mai repede decît ploaia, mai uşoară decît o amintire pierdută, alergînd să prindă din urmă timpul cînd nu cunoştea altceva decît fericirea de a fi ea însăşi.

Deseori atunci, în clipele dintre o suflare grăbită şi cealaltă, i se părea că Schmendrick şi Molly muriseră de mult, ca şi regele Haggard dealtfel, că se întîlnise cu Taurul Stacojiu şi-l învinsese – că toate se petrecuseră de atît de multă vreme încît copiii copiilor stelelor care priviseră întîmplările acestea se ofileau acum, prefăcîndu-se încet în cărbune – şi ea continua să fie ultima licornă rămasă pe lume.

Pe drum, într-o seară de toamnă fără bufniţe, trecură de o cotitură a drumului, pe lîngă o stîncă, şi în faţa lor era castelul. Alunecase în sus pe cer, de la capătul unei văi lungi şi adînci – subţiratec şi întortocheat, rămuros de turnuleţe ţepoase, întunecos şi fioros ca rînjetul unui uriaş. Molly rîse cu gura larg deschisă, însă licorna se cutremură, căci i se părea că turnurile strîmbe pipăiau după ea prin aerul amurgului. Dincolo de castel, marea licărea ca fierul.

— Cetatea lui Haggard, murmură Schmendrick clătinînd din cap cu uimire. Vizuina de spaimă a lui Haggard. Se zice că i l-a clădit o vrăjitoare, şi că el n-a mai vrut să-i plătească, aşa că ea l-a blestemat cu tot ce-i în el. Ea a jurat că într-o bună zi castelul acesta are să se scufunde în mare, cu Haggard cu tot, în ziua cînd lăcomia lui are să facă marea să se reverse peste ţărmuri. Pe urmă a scos un ţipăt de spaimă, cum ţipă vrăjitoarele, şi s-a făcut nevăzută într-un nor de fum puturos. Haggard s-a şi mutat îndată în castel. Zicea că nici un castel nu poate fi socotit desăvîrşit dacă nu-l apasă vreun blestem.

— Nu-l condamn că nu i-a plătit vrăjitoarei, spuse cu dispreţ Molly Grue. Îmi vine să cred că pînă şi eu, dac-aş sări o dată mai tare peste zidurile lui, l-aş risipi tot, ca pe nişte frunze veştede. Oricum, nădăjduiesc că vrăjitoarea are ceva interesant de făcut aşteptînd să i se împlinească blestemul. Marea e mai mare decît lăcomia unei fiinţe omeneşti.

Păsări osoase se zbăteau prin văzduh, ţipînd „Ajutorrr, ajutorrr, ajutorrr”, şi siluete mici, negre, păreau să salte pe la ferestrele fără lumină ale castelului lui Haggard. O miasmă umedă, înceată, ajunse pînă la nările licornei.

— Unde-i Taurul? întrebă ea. Unde-l ţine Haggard pe Taur?

— Nimeni nu-l ţine undeva pe Taurul Stacojiu, răspunse liniştit magicianul. Am auzit spunîndu-se că rătăceşte noaptea, iar ziua zace undeva, tupilat într-o peşteră gub zidurile castelului. O să aflăm noi curînd-curînd, dar nu asta e problema

noastră acum. Primejdia mai apropiată acolo e. Arătă jos în vale, în locul unde începuseră să se înfioare cîteva luminiţe. Acolo-i Hagsgate, spuse.

Molly nu răspunse nimic, dar îşi lăsă pe spinarea li- cornei o mînă rece ca un nor. Îşi lăsa adesea mîinile pe trupul licornei cînd era tristă, sau obosită, sau înfricoşată.

— E oraşul regelui Haggard, spuse Schmendrick, primul pe care l-a cucerit după ce a străbătut marea, cel pe care-l stăpîneşte de cea mai multă vreme. Are un renume blestemat, deşi nimeni dintre cei pe care i-am întîlnit eu pînă acum n-a ştiut să-mi spună de ce. Nimeni nu intră vreodată în Hagsgate şi nimic nu iese dintre zidurile lui, decît poveşti care să înspăimînte copiii – monştri, vîrcolaci, vrăjitoare, demoni ziua-n amiaza mare, şi tot felul de urîţenii din astea. Dar este într-adevăr ceva rău în Hagsgate. Baba Fortuna n-a vrut niciodată să vină pînă aici, şi o dată mi-a şi spus chiar că nici Haggard nu se prea simte-n largul lui cît mai stă Hagsgate-ul în picioare. Trebuie să fie ceva adevărat aici.

O privea cu atenţie pe Molly în timp ce spunea acestea, căci singura lui plăcere amară în zilele din urmă fusese s-o vadă înspăimîntată în ciuda prezenţei neprihănite a licornei. Însă ea îi răspunse liniştită, şi mîinile îi rămaseră atîrnîndu-i fără să tresară de-a lungul trupului.

— Am auzit spunîndu-se despre Hagsgate că e oraşul pe care nu ajunge nimeni să-l cunoască vreodată cu adevărat. Poate că taina lui aşteaptă să vină o femeie s-o dezvăluie – o femeie şi o licornă. Dar ce-o să facem atunci cu tine?

Schmendrick surîse numai.

— Eu nu sînt o fiinţă omenească, spuse. Sînt vin magician fără putere magică, şi asta înseamnă că sînt chiar un nimeni.

Ca nişte luciri fosforescente, luminile din Hagsgate se făceau tot mai vii pe cînd licorna se oprise să le privească, dar nici măcar reflexul vreunei arme nu licărea dinspre castelul regelui Haggard. Era prea întuneric să se vadă străjerii mişcîndu-se pe parapete. Însă deasupra văii se auzea sunetul molatec al armurilor şi loviturile lăncilor în piatră. Erau străjerii care se întâlniseră şi apoi se despărţeau continuîndu-şi rondul. Mirosul Taurului Stacojiu plutea pretutindeni în jurul licornei, cînd ea porni să coboare pe poteca îngustă, năpădită de spini, care ducea către Hagsgate.

VII

Oraşul Hagsgate avea forma unei urme de picior, cu degete prelungi pornind de la laba lăţită şi terminîndu-se cu gheare negre, scormonitoare. Şi, într-adevăr, pe cînd celelalte aşezări din regatul lui Haggard păreau să zgîrie doar ca vrăbiile în pămîntul arid şi sărăcăcios, Hagsgate era înfipt adînc, de-a binelea. Străzile îi erau pietruite şi netede, grădinile îi licăreau, şi casele, pline de mîndrie, păreau să fi crescut din pămînt ca arborii. La fiecare fereastră străluceau lumini, şi cei trei călători auzeau glasuri, cîinii lătrînd, şi zăngănitul vaselor şi oalelor atît de bine spălate şi frecate încît scîrţîiau parcă. Se opriră în faţa unui pod înalt întrebîndu-se ce aveau să facă.

— Credeţi c-am luat-o pe undeva pe un drum greşit şi că ăsta nu-i Hagsgate? şopti Molly. Îşi netezea cu mîna, prosteşte, zdrenţele şi peticele în care era înfăşurată. Ştiam eu c-ar fi fost mai bine să-mi fi luat rochia cea bună. Oftă.

Schmendrick îşi mîngîie obosit ceafa, să şi-o dezmorţească.

— Hagsgate e, îi răspunse. Trebuie să fie Hagsgate, şi totuşi nu simt deloc miros de vrăjitorie, nu recunosc suflul magiei negre. Şi atunci, la ce mai sînt bune legendele, basmele, poveştile cu zîne? Nu mai ştii ce să crezi, mai ales cînd n-ai mîncat decît un singur nap toată ziua.

Licorna nu spunea nimic. Dincolo de oraş, departe, mai întunecos decît însăşi întunecimea, castelul regelui Haggard se clătina ca un uriaş cocoţat pe picioroange, şi dincolo de castel se legăna încet marea. Mirosul Taurului Stacojiu se urnea prin noapte, strecurîndu-se îngheţat printre mirosurile de vieţuitoare şi de mîncare ale oraşului. Schmendrick spuse:

— Oamenii trebuie să fie cu toţii pe la casele lor, bucu- rîndu-se fiecare de ce i-a dat Dumnezeu. Să-i strig.

Făcu un pas înainte, aruncîndu-şi mantia într-o parte, peste umăr, însă nu apucase să-şi deschidă gura că o voce aspră se făcu auzită de undeva din întuneric.

— Nu te grăbi să-ţi iroseşti suflarea, străinule, s-ar putea să mai ai nevoie de ea.

Patru bărbaţi răsăriră din spatele unui gard viu. Doi dintre ei îi puseră lui Schmendrick săbiile în gît, în vreme ce un altul o supraveghea pe Molly cu pistoalele în mîini. Cel de al patrulea se apropie de licornă s-o apuce de coamă; însă ea se cabră deodată, cu o strălucire sălbatecă, şi omul sări repede la o

parte.

— Numele tău! i se adresă lui Schmendrick cel care vorbise primul. Era un bărbat de vîrstă mijlocie, poate ceva mai bătrîn chiar, cum dealtfel erau toţi ceilalţi, îmbrăcat în vestminte bune dar întunecate la culoare.

— Hîc, igni magicianul, căci îl apăsau săbiile pe gît.

— Hîc, vorbi gînditor omul cu pistolul. Un nume străin.

— Fireşte, spuse cel dintîi. Toate numele sînt străine, aici la Hagsgate. Mda, domnule Hîc, continuă el, coborîndu-şi puţin sabia pînă în locul unde se uneau claviculele lui Schmendrick, ce-ar fi să ne spui ce te aduce, împreună cu doamna Hîc, aşa, pe furiş, aici...

Schmendrick îşi recăpătă în sfîrşit glasul.

— Dar nici nu ştiu bine cine e femeia asta! ţipă el. Pe mine mă cheamă Schmendrick, Schmendrick magicianul, şi sînt înfometat, şi obosit, şi pot să fiu şi rău dacă vreau. Luaţi-vă săbiile astea de pe mine, sau dacă nu, o să vă treziţi cu cîte un scorpion.

Cei patru se priviră o clipă.

— Un magician, spuse primul. Tocmai ce ne trebuia.

Doi dintre ceilalţi încuviinţară din cap, însă cel care încercase s-o prindă pe licornă mormăi:

— În vremurile de azi oricine poate să spună că e magician. Nu mai e ca altădată, lucrurile în care credeam noi s-au dus. Şi pe urmă, un vrăjitor adevărat trebuie să aibă barbă.

— Ei, dacă nu-i vrăjitor, spuse fără să-şi piardă cumpătul primul, curînd-curînd are să-i pară rău că nu-i. Îşi băgă sabia în teacă, şi se înclină în faţa lui Schmendrick şi a lui Molly. Eu sînt Drinn, şi s-ar putea să fie pentru mine o plăcere să vă salut la Hagsgate. Ziceaţi că vă e foame, parcă. Pentru asta găsim noi uşor un leac – şi pe urmă poate c-o să ne faceţi şi voi un serviciu, în calitatea voastră de profesionişti. Veniţi cu mine.

Arătîndu-se deodată îmbietor şi plin de bunăvoinţă, îi conduse către un han cu ferestrele viu luminate, în timp ce ceilalţi trei bărbaţi îi urmau îndeaproape. Alţi târgoveţi începuseră să se arate, grăbiţi, revărsîndu-se curioşi din case, lăsîndu-şi cina abia începută şi ceaiul aburind pe masă; astfel că la vremea cînd Schmendrick şi Molly se aşezaseră în sala hanului, aproape o sută de oameni se înghesuiau pe băncile lungi de acolo, se îmbulzeau la uşă şi încercau să se strecoare

înăuntru pe ferestre. Licorna, neluată în seamă de nimeni, venise încet în urmă – o iapă albă cu ochii ciudaţi.

Bărbatul numit Drinn luase loc la aceeaşi masă cu Schmendrick şi Molly, sporovăind fără încetare în timp ce ei mîncau, umplîndu-le paharele cu un vin negru, gros. Molly Grue bea foarte puţin. Şedea privind liniştită la chipurile celor din jurul ei, şi se gîndea că nici unul nu părea mai tînăr decît Drinn, şi cîţiva erau chiar mult mai bătrîni. Era ceva anume care-i făcea pe toţi cei din Hagsgate să semene mult la faţă unul cu altul, însă nu înţelegea încă anume ce.

— Şi acum, spuse Drinn cînd îşi terminaseră masa, acum trebuie să-mi îngăduiţi să vă explic pentru ce v-am primit atît de necurtenitor.

— Bah, nu-i nici o nevoie, chicoti Schmendrick. Vinul îl făcea să se simtă bine dispus şi în largul lui, iar ochii verzi îi străluceau ca aurul. Ce-aş vrea eu să ştiu este din ce cauză spun toţi că Hagsgate e plin de strigoi şi vîrcolaci. E o prostie!

Drinn surîse. Era un om noduros cu fălci puternice, găunoase, ca ale unei broaşte ţestoase.

— E-acelaşi lucru, spuse. Ascultă. Oraşul ăsta, Hagsgate, e apăsat de un blestem.

Încăperea deveni deodată foarte tăcută, şi în lumina aurie ca berea, chipurile orăşenilor păreau moarte şi albe ca nişte bucăţi de brînză. Schmendrick rîse din nou.

— De o binecuvîntare, vrei să spui. Aici, în ţara asta frumoasă a bătrînului Haggard, o duceţi ca pe un alt tărîm – e ca o primăvară, ca o oază. Ai dreptate că sînteţi sub o vrajă aici, însă eu îmi ridic paharul pentru vraja asta.

Drinn îl opri tocmai cînd voia să-şi înalţe paharul.

— Să nu bei pentru asta, prietene. Vrei să închini pentru o suferinţă bătrînă de mai bine de cincizeci de ani? Cam de-atunci ne bîntuie jalea asta, de cînd regele Haggard şi-a ridicat castelul acolo, lîngă mare.

— De cînd i l-a ridicat vrăjitoarea, adică. Schmendrick îl dojeni ridicîndu-şi degetul. Să-i recunoaştem fiecăruia meritul, aşa cum se cuvine.

— A, ai auzit şi dumneata povestea asta, spuse Drinn. Atunci trebuie să mai fi auzit şi că Haggard a refuzat s-o plătească pe vrăjitoare cînd şi-a terminat treaba.

Magicianul aprobă din cap.

— Da, şi ea l-a blestemat pentru lăcomia şi avariţia lui – mai bine zis, a blestemat castelul. Dar ce-are asta de-a face cu Hagsgate? Oraşul nu i-a făcut vrăjitoarei nici un rău.

— Nu, replică Drinn. Dar nici vreun bine nu i-a făcut. Ea nu putea să-i dărîme castelul – sau n-a vrut s-o facă, pentru că-şi închipuia că e o artistă, şi se lăuda că opera ei nu va fi înţeleasă decît mai tîrziu, cu timpul. Oricum, a venit aici, în faţa bătrînilor din Hagsgate, şi le-a cerut să-l silească ei pe Haggard să-i plătească ce i se cuvenea. „Uitaţi-vă la mine şi uitaţi-vă şi la voi“, le croncănea ea. „Asta-i piatra de încercare pentru un oraş, pentru un rege. Un senior care o înşală pe o vrăjitoare bătrînă şi urîtă are să-i înşele şi pe oamenii lui, mai devreme sau mai tîrziu. Opriţi-l cît mai puteţi, pînă nu vă obişnuiţi cu el.“ Drinn îşi sorbi vinul şi, dus pe gînduri, îi mai umplu o dată paharul lui Schmendrick. Haggard nu i-a dat bani, continuă el, şi Hagsgate, spre nefericirea oraşului, nu i-a dat atenţie. S-au purtat cuviincios cu ea şi au îndrumat-o spre autorităţile competente. La care ea s-a înfuriat la culme şi ne-a ţipat în faţă că, tot căutînd să nu ne facem nici un duşman, tocmai bine ne-am cîştigat acum doi. Tăcu o clipă acoperindu-şi ochii cu pleoapele atît de subţiri încît Molly era sigură că poate să vadă prin ele, ca o pasăre. Cu ochii închişi, vorbi mai departe: Atunci a blestemat castelul, şi a blestemat şi oraşul nostru. Aşa că, vezi, lăcomia lui ne-a atras tuturor nenorocirea.

În tăcerea încărcată de suspine, glasul lui Molly Grue sună ca o lovitură de ciocan peste o potcoavă, ca şi cum s-ar fi trezit deodată cicălindu-l iar pe căpitanul Cully:

— Haggard e mai puţin vinovat decît sînteţi voi, îi certă ea pe locuitorii din Hagsgate, căci el a fost un singur pungaş, dar voi sînteţi mulţi. Voi singuri v-aţi cîştigat nenorocirea asta cu zgîrcenia voastră, nu cu a regelui vostru.

Drinn îşi deschise ochii şi-i aruncă o privire mînioasă.

— Noi nu ne-am cîştigat nimic, protestă el. Pe părinţii şi bunicii noştri i-a rugat vrăjitoarea să o ajute, şi recunosc şi eu că, în felul lor, şi ei erau de condamnat, la fel de mult ca şi Haggard. Noi, aceştia de acum, am fi pus cu totul altfel problema. Şi fiecare din chipurile încă nu de ajuns de îmbătrînite din încăpere, se întoarse cu cîte o strîmbătură urîtă spre chipurile mai bătrîne.

Unul dintre bătrîni vorbi atunci cu voce hîrîitoare şi scîncită:

— Aţi făcut şi voi întocmai ce-am făcut noi. Erau şi atunci recolte de strîns şi turme de îngrijit, cum sînt şi azi. Era şi atunci regele Haggard, cu care trebuia să ne ducem traiul, cum e şi azi. Ştim şi noi foarte bine cum v-aţi fi purtat şi voi. Sînteţi copiii noştri.

Drinn îl făcu să tacă aruncîndu-i o privire cruntă, şi alţii din sală începură să strige mînioşi, însă magicianul îi potoli pe toţi atunci cînd întrebă:

— Şi care a fost blestemul? E poate ceva în legătură cu Taurul Stacojiu?

Cuvintele îi sunară îngheţate, şi chiar şi în sala aceasta bine luminată, Molly se simţi deodată singură. Dînd ascultare unui impuls nelămurit, adăugă şi ea o întrebare care s-ar fi părut că nu are nici o legătură cu cele spuse pînă atunci:

— Vreunul dintre voi a văzut vreodată o licornă?

Şi atunci, ea învăţă două lucruri: deosebirea dintre tăcere şi tăcerea de moarte; şi apoi că avusese dreptate să pună anume această întrebare. Chipurile celor din Hagsgate încercau din toate puterile să rămînă nemişcate, însă se schimbaseră. Drinn spuse, pronunţînd cuvintele cu grijă:

— Pe Taur nu-l vedem niciodată, şi nu vorbim despre el niciodată. Nimic din ce ţine de el nu e şi nu are să fie vreodată treaba noastră. Cît despre licorne, aşa ceva nu există. N-au existat niciodată. Îşi mai turnă din vinul cel negru. Am să vă spun cuvintele blestemului, adăugă. Îşi încrucişă braţele pe piept şi începu să cînte:

„Voi pe care Haggard îi ţine-n puterea lui,
Îi împărţiţi ospăţul împărtăşiţi şi pieirea lui.
Norocul vostru are să înflorească
Cîtă vreme turnul nu are să se năruiască;
Şi doar cineva din oraş, de aici, iată,
Poate să năruie castelul vreodată.”

Cîţiva dintre ceilalţi îşi uniră glasurile cu al lui ca să psalmodieze vechiul blestem. Vocile le erau triste şi depărtate, ca şi cum nici n-ar fi răsunat în sala hanului, ci s-ar fi rotit prin aer, undeva sus, deasupra hornului, neajutorate ca nişte frunze moarte.

Ce au cu toţii pe chipuri? se întreba Molly. Aproape- aproape

că-mi aduc aminte. Magicianul şedea tăcut alături de ea, rotindu-şi paharul de vin în mîinile prelungi.

— Cînd vorbele acestea au fost spuse pentru întîia oară, zise Drinn, Haggard sosise doar de curînd în ţara noastră, şi toate în jur erau încă frumoase, înfloritoare – toate, mai puţin oraşul Hagsgate. Hagsgate era pe atunci întocmai aşa cum a ajuns de atunci încoace restul ţării: o aşezare pustie, sărăcăcioasă, unde oamenii puneau pietre mari pe acoperişurile colibelor, să nu le ia vîntul. Rînji cu amărăciune către ceilalţi din încăpere. Recolte de strîns, turme de îngrijit! Doar varză, gulii, şi cîţiva cartofi nenorociţi, şi în întregul Hagsgate nu era decît o singură vacă slăbănoagă şi bătrînă. Străinii ziceau că-i un oraş blestemat, care ar fi nemulţumit-o odată pe vreo vrăjitoare mai supărăcioasă.

Molly o simţi pe licornă trecînd pe afară prin faţa hanului, apoi oprindu-se şi întorcîndu-se, neliniştită ca şi torţele prinse în zid, tot mai mult aplecîndu-se, cu lumina tot mai pîlpîitoare. Ar fi vrut să fugă afară, la ea, însă rămase locului şi întrebă încet:

— Şi după aceea, cînd ce spuneau străinii s-a şi în- tîmplat cu adevărat?

Drinn răspunse:

— Din clipa aceea n-am mai cunoscut nimic altceva decît belşugul. Pămîntul nostru sterp şi posomorît s-a făcut deodată atît de bun, încît grădinile şi livezile rodesc de la sine – n-avem nevoie nici să le semănăm, nici să le îngrijim. Turmele ni se înmulţesc; meseriaşii noştri ajung, prin somn parcă, tot mai îndemînateci; aerul pe care-l respirăm şi apa pe care o bem ne apără de orice boală. Orice suferinţă, cînd ajunge aici, se despică în două şi trece pe lîngă noi, lăsîndu-ne neatinşi la mijloc, şi toate acestea s-au întîmplat în timp ce restul regatului, odinioară atît de bogat şi înverzit, a ars şi s-a risipit în cenuşă sub mîna lui Haggard. De cincizeci de ani încoace, numai el şi cu noi am prosperat. Ca şi cum ceilalţi ar fi fost blestemaţi.

— Îi împărţiţi ospăţul, îi împărtăşiţi şi pieirea, murmură Schmendrick. Înţeleg, înţeleg. Mai dădu pe gît încă un pahar de vin negru, şi apoi rîse. Dar bătrînul rege Haggard mai domneşte şi acum încă, şi are să mai domnească pînă are să se reverse marea. Habar n-aveţi ce înseamnă un blestem adevărat. Să vă povestesc eu despre nenorocirile mele. Lacrimile începură să-i strălucească pe neaşteptate în ochi. La început, maică-mea n-a

ţinut niciodată la mine. S-a prefăcut că mă iubeşte, dar eu îmi dădeam seama...

Drinn îl întrerupse şi în clipa aceea Molly înţelese ce anume era atît de ciudat pe feţele celor din Hagsgate. Erau, fiecare din ei, îmbrăcaţi bine şi călduros, însă chipurile care li se arătau peste vestmintele acestea bogate erau chipuri de oameni săraci, reci ca ale unor fantome şi parcă prea hămesite de foame ca să mai poată mînca ceva vreodată. Drinn spuse:

— Da, dar nimeni decît unul din oraşul Hagsgate nu va putea să năruie vreodată castelul. Cum să ne mai putem bucura de norocul şi de averea noastră cînd ştim că totul trebuie să se termine odată, şi că unul dintre noi anume are să-i pună capăt? Fiecare zi ce trece ne face şi mai bogaţi, şi în acelaşi timp ne aduce cu o zi mai aproape de ruina noastră. Magicianule, de cincizeci de ani trăim cît mai sărăcăcios cu putinţă, ne ferim de orice apropiere cu oricine, ne dezlegăm de toate obişnuinţele, ne pregătim pentru revărsarea mării. N-am cunoscut nici o clipă de bucurie în averile noastre – şi în nimic altceva din ce avem – căci pentru noi bucuriile nu sînt altceva decît nişte lucruri pe care pînă la urmă va trebui să le pierdem. Fie-vă milă de Hagsgate, străinilor, căci în toată lumea aceasta a nefericirii nu există oraş mai nefericit decît e al nostru.

— Pierduţi, pierduţi, pierduţi sîntem! şopteau tîrgoveţii în jur. Nenorociţii, nenorociţii de noi. Molly Grue îi privea fără vorbe, însă Schmendrick spuse plin de respect:

— Asta mai zic şi eu blestem cum trebuie, treabă de meseriaş bun. Totdeauna am spus, cînd ai nevoie de ceva bine făcut, du-te la omul priceput. Te costă poate mai scump, dar pînă la urmă face.

Drinn se încruntă, şi Molly îl înghionti pe Schmendrick. Magicianul clipi grăbit.

— Mda. Da, şi ce doriţi anume de la mine? Trebuie să vă spun de la început că nu sînt un vrăjitor prea priceput, însă aş fi foarte fericit să ridic blestemul acesta ce vă apasă, dac-aş fi în stare s-o fac.

— Nu te-am luat ca mai bun decît eşti în realitate, răspunse Drinn. Dar chiar aşa cum eşti, tot ai să fii mai bun decît alţii. Blestemul, eu cred că trebuie să-l lăsăm aşa cum este. Dacă-l destrami, s-ar putea să nu sărăcim cu totul iarăşi, însă, oricum, nu ne-am mai îmbogăţi aşa ca pînă acum, şi asta ar fi la fel de

rău. Nu, treaba noastră este să ţinem cît mai bine pe picioare turnul lui Haggard, să nu-l lăsăm să cadă în ruine, şi pentru că eroul care pînă la urmă are să-l năruie trebuie să vină de aici din Hagsgate, lucrul acesta nu ni se pare deloc cu neputinţă să se întîmple. În primul rînd, noi nu le dăm voie străinilor să se aşeze aici. Ii ţinem cît mai departe de oraşul nostru, cu forţa dacă nu se poate altfel, dar mai ales prin vicleşuguri. Poveştile astea de spaimă despre Hagsgate de care spuneai, noi le-am născocit singuri, şi le răspîndim cît mai departe, ca să fim siguri că vom avea cît mai puţini oaspeţi. Surîse plin de mîndrie cu fălcile lui găunoase.

Schmendrick îşi propti bărbia pe degetele strînse în pumn, şi îl privi pe Drinn cu un surîs nesigur.

— Şi ce faceţi cu copiii voştri? întrebă. Cum faceţi să-l opriţi pe unul sau altul din ei să crească, să n-ajungă să îndeplinească blestemul? Privi în jur prin sala hanului, cercetînd atent chipurile zbîrcite care-l fixau întunecate. Dar dacă stau să mă gîndesc, spuse încet, nu sînt deloc oameni tineri aici, în oraş? Parcă se culcă devreme de tot copiii aici, la Hagsgate.

Nu-i răspunse nimeni. Molly îşi simţi deodată sîngele zvîcnindu-i în urechi şi sub pleoape, şi pielea pe trup se înfioră ca la o pală de vînt rece. Apoi Drinn spuse:

— Noi nu avem copii. N-am mai avut deloc copii din ziua cînd s-a rostit blestemul asupra noastră. Tuşi în pumn şi adăugă: Asta ni s-a părut calea cea mai sigură să zădărnicim vrerea vrăjitoarei.

Schmendrick îşi răsturnă capul pe spate şi rîse tăcut, dar rîse atît de tare încît lumina torţelor tremură pe ziduri. Molly îşi dădu atunci seama că magicianul era beat de-a binelea. Gura lui Drinn se făcu nevăzută, şi ochii i se înăspriră tăioşi, ca nişte cioburi de porţelan.

— Nu văd nimic de rîs în nenorocirea asta a noastră, spuse pronunţînd vorbele cu multă blîndeţe. Chiar nimic.

— Da, nimic, se înecă Schmendrick aplecîndu-se peste masă şi vărsîndu-şi vinul din pahar. Nimic, iartă-mă, chiar nu-i nimic de rîs. Sub privirea mînioasă a două sute de ochi, izbuti să-şi recapete gravitatea şi să-i răspundă serios lui Drinn. Atunci, aş zice că nu mai aveţi nici o pricină de necaz. Nici una care să vă tulbure pe voi, în orice caz. Un firişor de rîs i se strecurase printre buze ca aburul dintr-un ceainic.

— Aşa s-ar părea. Drinn se întinse peste masă şi atinse cu două degete încheietura mîinii lui Schmendrick. Dar nu ţi-am spus tot adevărul. Acum douăzeci şi unu de ani, aici la Hagsgate s-a născut un copil. Al cui era copilul ăsta n-am reuşit să aflăm niciodată. Eu însumi l-am găsit, cînd treceam prin piaţă, într-o noapte de iarnă. Era pus pe un buştean de lemn pe care-şi hăcuiesc carnea măcelarii, şi nu plîngea, cu toate că era o noapte cu vînt şi ninsoare. Sta la căldură gîngurind, încălzit de nişte pisici fără stăpîn. Pisicile se strînseseră toate una într-alta şi torceau, şi torsul ăsta era plin de o ştiinţă numai a lor. Am stat multă vreme acolo, lîngă leagănul ăsta ciudat, dus pe gînduri, şi în vremea asta ningea greu şi pisicile torceau profetic.

Se opri, şi Molly Grue întrebă grabnic:

— Ai luat copilul acasă la dumneata, şi l-ai crescut ca pe copilul dumitale, nu? Drinn îşi lăsă mîinile cu palmele în jos pe tăblia mesei.

— Am gonit pisicile, spuse, şi m-am întors singur acasă. Faţa lui Molly se făcu deodată de culoarea ceţii. Drinn ridică nerăbdător din umeri. Ştiu şi eu să recunosc un erou încă de la naştere, spuse. Semne şi prevestiri, şerpi în leagăn. Dacă n-ar fi fost pisicile, poate că l-aş fi luat cu mine pe copil, la noroc, dar pisicile făceau ca totul să fie limpede de tot, ca în mitologie. Ce-ar fi trebuit să fac – să pun eu cu mîinile mele la adăpost pieirea Hagsgate-ului? Îi tremura buza, ca şi cînd i-ar fi fost agăţată într-un cîrlig de undiţă. S-a vădit mai tîrziu că n-am făcut bine, dar nu pentru c-aş fi fost prea bun. Cînd m-am întors în zori în piaţă, copilul nu mai era.

Schmendrick desena nişte chipuri cu degetul muiat într-o băltoacă de vin vărsat pe masă, şi s-ar fi zis că nu auzise nici o vorbă. Drinn continuă:

— Fireşte, nimeni nu a recunoscut că ar fi părăsit un copil în piaţă, şi cu toate că am cotrobăit prin toate casele, din poduri pînă în pivniţă, nu l-am mai găsit niciodată. Aş fi putut să-mi spun că l-au mîncat lupii, sau chiar că aş fi visat toată întâmplarea, cu pisici cu tot – dacă a doua zi nu ar fi venit în goana calului un herald din partea regelui Haggard să ne poruncească să ne bucurăm cu toţii. După treizeci de ani de aşteptare, regele căpătase în sfîrşit un băiat. Îşi coborî ochii să nu mai vadă expresia care se întipărise pe chipul lui Molly. Fiindcă veni vorba, copilul pe care-l văzusem eu era băiat.

Schmendrick îşi linse vîrful degetului şi-şi ridică privirea.

— Lir, spuse gînditor. Prinţul Lir. Dar nu s-a găsit nici un fel de altă explicaţie pentru apariţia lui, aşa deodată?

— Nu prea, pufni Drinn. Dacă s-ar fi găsit vreo femeie să se învoiască să se mărite cu Haggard, e sigur că Haggard însuşi ar fi respins-o. A răspîndit povestea că băiatul i-ar fi nepot, un nepot pe care a consimţit el să-l adopte la moartea părinţilor. Însă Haggard n-are familie, n-are nici un fel de rubedenii. Sînt unii care spun că s-ar fi născut dintr-o lepădătură a mării, aşa cum Venus s-a născut din mare. Nu există fiinţă care să-i dea regelui Haggard un copil să-l crească.

Magicianul îşi ridică paharul, calm, şi apoi şi-l umplu singur cînd Drinn refuză s-o facă.

— Oricum, de undeva a găsit o odraslă, şi cu atît mai bine pentru el. Dar cum ar fi putut să dea tocmai el peste copilul acela rătăcit pe care l-ai văzut dumneata?

Drinn spuse:

— Se plimba prin Hagsgate noaptea; nu prea des, din cînd în cînd. Mulţi dintre noi l-am văzut – înalt, cărunt ca lemnul aruncat de ape pe ţărm, furişîndu-se sub luna îngheţată, ridicînd de jos monezile căzute de la alţii, cioburi de farfurii, linguri, pietre, batiste, inele, mere putrede şi călcate-n picioare, orice, totul, fără să aibă nici un motiv să facă aşa cEva. Haggard a fost cel care a luat copilul. Sînt tot atît de sigur de asta, cum sînt sigur că prinţul Lir este cel care va nărui şi va cufunda în mare şi pe Haggard şi Hagsgate-ul deopotrivă.

— Nădăjduiesc şi eu c-are s-o facă el, îl întrerupse Molly. Aş vrea ca prinţul Lir să fie copilaşul pe care dumneata îl lăsaseşi atunci să moară, şi aş vrea ca el să fie cel care să vă înece tot oraşul, şi vă mai doresc şi ca peştii să vă roadă oasele de tot ca pe nişte coceni...

Schmendrick o pocni în glesnă pe sub masă, cît putu mai tare, căci ascultătorii din jur începuseră să sîsîie ca nişte tăciuni stinşi în apă, şi cîţiva chiar se ridicaseră în picioare. Întrebă încă o dată:

— Ce doriţi în fond de la mine?

— Te duci, după cît văd, la castelul lui Haggard. Schmendrick încuviinţă din cap. Aha, spuse mai departe Drinn. Păi, unui magician mai isteţ are să-i vină uşor să se împrietenească repede cu prinţul Lir, care e cunoscut ca fiind un tînăr plin de

curiozitate şi de dorinţa de a învăţa. Un vrăjitor mai iscusit trebuie să cunoască şi tot felul de filtre şi unsori mai ciudate, băuturi, leacuri, ierburi şi deochiuri, şi treburi din astea. Asta, un vrăjitor mai iscusit – bagă de seamă, am spus mai iscusit, nu mai mult – un vrăjitor din ăştia mai de soi ar putea fi în stare, dacă împrejurările i-ar fi prielnice... Lăsă restul vorbelor să se rotească în aer nespuse, însă nu mai puţin mărturisite.

— Asta pentru o masă? Schmendrick se ridică în picioare răsturnîndu-şi scaunul. Se aplecă peste masă, sprijinindu-se pe tăblie cu amîndouă mîinile, suflînd greu. Asta e plata la voi acum? O masă şi ceva vin – cu asta plătiţi otrăvirea unui prinţ? Ar trebui să daţi ceva mai mult decît atîta, prietene Drinn. Nu v-aş curăţi nici coşurile sobelor pentru o plată ca asta.

Molly Grue îl apucă de braţ scîncind:

— Ce spui tu aicea? Magicianul îi scutură mîna la o parte, dar în acelaşi timp îşi coborî o pleoapă într-un semn încet însă limpede. Drinn se lăsă pe spate pe scaunul său, surîzînd.

— Cu un meşter nu mă tîrguiesc niciodată, spuse. Douăzeci şi cinci de monede de aur.

Se tîrguiră timp de o jumătate de ceas, Schmendrick cerîndu-i o sută de galbeni, şi Drinn refuzînd să-i dea mai mult de patruzeci. În cele din urmă se învoiră la şaptezeci, jumătate plătiţi pe loc, şi cealaltă jumătate la întoarcerea lui Schmendrick, dacă avea să izbutească. Drinn îi numără chiar acolo banii scoşi dintr-o pungă de piele de la chimir.

— O să înnoptaţi în Hagsgate, fireşte, spuse. E-o plăcere pentru mine să vă găzduiesc eu.

Însă magicianul clătină din cap.

— Eu zic mai bine să nu. Mergem înainte pînă la castel, dacă tot am ajuns atît de aproape. Cu cît ajungem mai degrabă acolo, cu-atît ne întoarcem mai repede, nu? Şi rînji cu rînjet viclean şi plin de subînţelesuri.

— Castelul lui Haggard este întotdeauna un loc primejdios, îl preveni Drinn. Şi nu e niciodată mai primejdios decît noaptea.

— Asta se spune şi despre Hagsgate, replică Schmen- drick. Nu trebuie să crezi chiar tot ce ţi se spune, Drinn. Păşi către uşa hanului, şi Molly îl urmă. Îşi mai întoarse capul şi le surîse luminos tîrgoveţilor din Hagsgate, strînşi acolo în vestmintele lor frumoase. Aş mai dori doar să mă despart de voi cu acest gînd din urmă, le spuse. Cel mai meşteşugit blestem care s-a

mormăit, sau croncănit, sau bubuit vreodată nu are nici o putere asupra unor inimi curate. Noapte bună.

Afară, noaptea zăcea încolăcită pe stradă, rece ca o cobră şi solzoasă de stele. Nu era lună. Schmendrick înainta cu îndrăzneală, chicotind în barbă, sunîndu-şi banii de aur în buzunar. Fără s-o privească pe Molly spuse:

— Nişte prostănaci. Să creadă chiar atît de uşor că orice magician are putere de viaţă şi de moarte. Acuma, să zic, dacă mi-ar fi cerut să le ridic blestemul... mda, asta aş fi putut s-o fac fie şi numai pentru merindele pe care mi le-au dat în noaptea asta. Aş fi făcut-o şi pentru un singur pahar de vin.

— Îmi pare bine că n-ai făcut-o, spuse Molly cu răutate. Aştia-şi merită soarta, o soartă mai rea chiar. Să lase un copil, aşa, în zăpadă...

— Mda, dar dacă nu l-ar fi lăsat ei aşa, n-ar fi ajuns prinţ. N-ai mai fost niciodată pînă acum într-un basm? Vocea magicianului era plină de bunătate şi năclăită de băutură, şi ochii îi erau la fel de strălucitori ca şi banii de aur pe care tocmai îi primise. Eroul trebuie să facă o prevestire să se adeverească, şi căpcăunul e cel care trebuie să-l oprească... cu toate că în poveştile de alt fel, mai adesea se întîmplă tocmai de-a-ndoaselea. Şi eroul trebuie s-o ducă greu încă de la naştere, căci altminteri n-ar mai fi erou. Dar e o mare uşurare că am aflat cum stau lucrurile cu prinţul Lir. Am tot aşteptat ca povestea asta a noastră să ne ducă la personajul principal.

Licorna fu iarăşi lîngă ei, aşa cum răsare deodată o stea undeva, aproape, înaintînd puţin în faţa lor, ca o pînză de corabie în întuneric. Molly spuse:

— Dacă Lir este eroul, atunci ea ce este?

— Asta-i altceva. Haggard, şi Lir, şi Drinn, şi cu tine şi cu mine... noi sîntem într-o poveste şi trebuie să mergem înainte cum merge şi povestea. Ea însă e adevărată. Ea e adevărată. Schmendrick căscă şi sughiţă înfiorîndu-se, toate deodată. Mai bine să ne grăbim, spuse. Poate c-ar fi trebuit să înnoptăm aici, numai că bătrînul Drinn ăsta mă enervează. Sînt sigur că l-am tras pe sfoară cum trebuie, dar, oricum...

Lui Molly i se părea, aşa mergînd ca prin vis, că Hags- gate se întindea ca o labă să-i tragă pe ei trei îndărăt, încovoindu-se în jurul lor şi legănîndu-i încetişor înainte şi înapoi, ca şi cum i-ar fi condamnat să meargă la nesfîrşit pe propriile lor urme, dar

mereu pe loc. După o sută de ani ajunseră la casa cea mai din urmă şi la capătul oraşului; după alţi cincizeci de ani se treziră orbecăind peste cîmpurile umede, printre vii şi livezi chircite. Molly visa că erau nişte oi care rînjeau rău înspre ea din vîrfurile pomilor, şi că nişte vaci reci le păşeau peste picioare şi-i împingeau la o parte din cărarea şerpuitoare. Însă lumina licornei le plutea lină în faţă şi, trează sau adormită, Molly o urma.

Castelul regelui Haggard se înălţa pe cer, o pasăre oarbă şi neagră pescuind în noapte prin vale. Molly îi auzea acum suflul aripilor. Apoi suflarea licornei îi tremură în păr şi-l auzi pe Schmendrick întrebînd:

— Cîţi sînt?

— Trei bărbaţi, spuse licorna. Merg în urma noastră de cînd am ieşit din Hagsgate, dar acum vin repede de tot. Ascultă.

Paşi prea înăbuşiţi pentru graba cu care se apropiau; glasuri prea scăzute ca să însemne ceva bun. Magicianul se frecă la ochi.

— Poate că pe Drinn a început să-l mustre conştiinţa că-şi plăteşte prea ieftin otrăvitorul, murmură el. Poate că nu-l lasă conştiinţa să doarmă. Totul e cu putinţă aici. Poate am şi eu pene pe umeri. O apucă pe Molly de braţ şi o trase în jos într-o groapă adîncă şi tare, la marginea drumului. Licorna se întinse la pămînt alături, tăcută ca şi lumina lunii.

Pumnale licărind ca urmele peştilor pe marea întunecată. O voce, deodată, puternică şi mînioasă.

— I-am pierdut, îţi spun. Am trecut pe lîngă ei de-acum o poştă, atunci cînd am auzit foşnetele alea. Să mă ia dracu’ dacă alerg mai departe.

— Taci! şopti sălbatec o a doua voce. Vrei să ne scape şi să ne dea de gol? De magician ţi-e frică, dar mai bine ţi-ar fi frică de Taurul Stacojiu. Dacă Haggard află de jumătatea noastră de blestem, îl şi trimite pe Taur să ne calce în picioare pînă ne face mici fărîme.

Cel dintîi răspunse, coborîndu-şi şi el vocea:

— Nu că mi-ar fi frică. Un magician fără barbă nu e magician sau vrăjitor. Dar ne pierdem pur şi simplu timpul. S-au abătut din drum, au luat-o peste cîmp cum şi-au dat seama c-am pornit după ei. Putem să-i căutăm pe aici pe drum mult şi bine, toată noaptea, şi n-o să-i ajungem.

O altă voce, mai obosită decît celelalte două:

— Am fugit după ei toată noaptea. Ia uitaţi-vă, se crapă de ziuă.

Molly îşi dădu seama că se sucise sub mantia neagră a lui Schmendrick, şi acum faţa i se îngropase într-o tufă de iarbă moartă, aspră. Nu îndrăznea să-şi ridice capul, însă îşi deschise ochii şi văzu atunci că aerul căpătase treptat o luminozitate nefirească. Cel de al doilea spuse:

— Eşti un prost. Mai avem încă două ceasuri bune pînă dimineaţă, şi pe urmă noi mergem acum către apus.

— Dacă aşa stau lucrurile, răspunse cel de al treilea glas. eu mă întorc acasă.

Paşi grăbiţi se depărtau pe drum. Cel dintîi strigă:

— Stai niţel, nu pleca. Aşteaptă, vin şi eu cu tine! Către cel de al doilea murmură grăbit: Nu mă duc acasă, vreau doar să mă întorc pe unde-am venit, o parte din drum. Eu tot cred că pe ei i-am auzit adineaori, şi mi-am şi pierdut pe undeva cremenea... Molly îl auzea depărtîndu-se pe cînd spunea acestea.

— Să vă ia dracu', laşi ce sînteţi! înjură cel de al doilea. Staţi o clipă, atunci, mai aşteptaţi pînă încerc ce m-a învăţat Drinn. Paşii care se depărtau părură să şovăie, şi atunci el intonă cu glas puternic: Mai cald ca vara, mai gustos ca mîncarea, mai dulce ca o femeie şi mai nepreţuit decît sîngele care...

— Haide odată, spuse cel de al treilea glas. Haide. Uite cum e cerul. Ce mai e şi tîmpenia asta?

Chiar şi glasul celui de al doilea începuse acum să tremure.

— Nu-i nici o tîmpenie. Drinn îşi preţuieşte prea mult banii ca să vrea să se despartă de ei. E, de fapt, cea mai mare dragoste pe care ai putea s-o vezi. Aşa-i spune şi el. Continuă grăbit, puţin şovăind: Mai tare ca apa, decît porumbeii mai fireşti, spune acuma pe cine iubeşti?

— Drinn, zăngăniră monedele de aur în punga lui Schmendrick. Drinndrinndrinndrinndrinn. Şi atunci se întîmplară toate deodată.

Mantia aspră şi neagră o izbi tare pe Molly peste obraz cînd Schmendrick începu să se agite în genunchi pipăind disperat după punga lui. Îi foşnea şi-i zăngănea ca un şarpe cu clopoţei în mînă. O aruncă departe în tufişuri, dar cei trei se şi aruncaseră asupra lor, toţi deodată, cu pumnalele sclipindu-le roşii în mîini

ca şi cum i-ar fi izbit chiar. Dincolo de castelul regelui Haggard se ridică o strălucire de foc, spărgînd noaptea ca un umăr uriaş ridicîndu-se. Magicianul se ridicase în picioare, amenințîndu-i pe cei trei cu demoni, cu metamorfoze, cu boli care să-i înţepenească şi cu lovituri tainice de judo. Molly apucă de jos o piatră.

Cu un strigăt străvechi, plin de bucurie şi care anunţa ruina, licorna ţîşni din locul unde stătuse ascunsă. Copitele îi băteau iarba ca o ploaie de pumnale, coama i se înfoiase furioasă şi pe frunte avea o pană de fulger. Cei trei ucigaşi lăsară să le cadă pumnalele şi-şi ascunseră feţele şi chiar şi Molly Grue şi Schmendrick i se plecară înainte-i. Însă licorna nu-i vedea pe nici unul din ei. Dezlănţuită, dansînd, albă ca marea, îşi nechează iarăşi chemarea la luptă.

Şi strălucirea de dincolo îi răspunse cu un muget care suna cum trosneşte gheaţa cînd se sparge, primăvara. Oamenii lui Drinn fugiră, împleticindu-se, ţipînd de groază.

Castelul lui Haggard era cuprins de flăcări parcă, legănîndu-se sălbatec într-o izbucnire năpraznică de vînt rece. Molly spuse cu glas tare:

— Dar trebuia să fie marea, aşa trebuia să fie. I se păru că vede o fereastră, acolo, departe de tot, şi o faţă cenuşie. Apoi veni Taurul Stacojiu.

VIII

Era ca sîngele la culoare, nu sîngele care izvorăşte din inimă, ci sîngele care freamătă sub o rană veche niciodată vindecată cu adevărat. O lumină teribilă curgea pe trupul lui, ca sudoarea, şi mugetul lui pomi să clintească ţărîna pe dealuri, în valuri. Coarnele îi erau palide, ca nişte cicatrici.

O clipă, licorna îi stătu în faţă, îngheţată, ca un val care s-a ridicat şi se va prăbuşi apoi pe ţărm. Pe urmă, lumina cornului ei se stinse, şi ea se întoarse şi fugi. Taurul Stacojiu mugi iarăşi, şi pomi în salturi după ea.

Licornei nu-i fusese niciodată frică de nimic. Era nemuritoare, însă putea fi ucisă: de o harpie, de un dragon, de o himeră, de o săgeată rătăcită azvîrlită după vreo veveriţă. Însă dragonii nu puteau decît s-o omoare – n-ar fi putut niciodată s-o facă să uite ce era ea cu adevărat, şi nici pe ei înşişi nu se puteau face să uite că, chiar şi moartă, avea să fie totuşi mai frumoasă decît ei. Taurul Stacojiu n-o cunoscuse pînă atunci, şi cu toate acestea simţea că pe ea anume o urmărea el, nu o iapă albă. Spaima o izbi atunci ca o pală neagră, şi fugi, în vreme ce mînioasa şi urlătoarea neştiinţă a Taurului umplea cerul şi se revărsa în vale.

Copacii se întindeau spre ea, şi ea se strecura neliniştită, să le scape, ea care păşise atît de uşor prin veşnicie fără să se lovească vreodată de ceva. În urma ei, arborii se spărgeau ca de sticlă în năvala Taurului Stacojiu. El mai mugi o dată, şi o creangă mare o izbi peste umăr atît de tare încît licorna se clătină pe picioare şi căzu. Se ridică de îndată, însă acum rădăcinile i se agăţau de picioare pe cînd fugea mai departe, şi alte rădăcini scormoneau grăbite ca nişte cîrtiţe în pămînt să-i taie calea. Liane şi viţe o loveau ca nişte şerpi înverşunaţi, ierburi agăţătoare ţeseau plase printre trunchiurile arborilor, crengi moarte se prăbuşeau cu trosnete în jurul fugii ei. Căzu a doua oară. Copitele Taurului izbind pămîntul îi înfiorau şi ei trupul, şi atunci mai ţipă încă o dată.

Pe urmă, trebuie să-şi fi găsit un drum prin păienjenişul copacilor, căci acum alerga peste cîmpiile aspre, aride care se întindeau dincolo de păşunile prospere de la Hagsgate. Aici avea loc să alerge, şi licornele aleargă cu adevărat atunci cînd ştiu că-i lasă în urmă pe vînătorii ce-şi îmboldesc zadarnic armăsarii fără putere. Înainta acum cu iuţeala vieţii, tresăltînd de la un

trup la altul sau depănîndu-se în strălucirea unui tăiş de sabie; era mai iute decît orice fiinţă îngreunată de picioare sau de aripi. Şi totuşi, chiar fără să se uite în urmă, ştia că Taurul Stacojiu o ajungea, venind după ea asemenea lunii, asemenea lunii posomorîte şi obrintite a vînătorilor. Simţea, aproape, atingerea coarnelor lui livide pe crupă, ca şi cum ar fi izbit-o chiar.

Un lan de porumb cu tulpinile aspre şi coapte se plecă să-i ridice o barieră în faţa pieptului, însă ea îl călcă în picioare. Cîmpuri argintii de grîne se făceau reci şi se destrămau uleioase cînd se abătea peste ele suflarea Taurului; se agăţau de picioarele ei s-o tragă în jos, ca zăpada. Dar alerga mai departe, nechezînd înfrîntă, şi în urechi îi suna clinchetul de gheaţă al fluturelui: „Au trecut pe drumurile astea, de mult, de mult, şi Taurul Stacojiu le alerga din urmă, de foarte de-aproape.“ Şi Taurul le omorîse pe toate.

Deodată Taurul i se ridică în faţă, ca şi cum ar fi fost înălţat de pe cîmp asemenea unei piese de şah, împins prin aer şi aşezat iarăşi jos să-i taie ei calea. Nu se năpusti asupra ei chiar de îndată, şi nici ea nu-i fugi din faţă. Fusese uriaş şi cînd fugise, întîia dată dinainte-i, dar în cursul urmăririi ajunsese atît de nemăsurat de mare încît nici nu şi-l mai putea închipui tot deodată. Părea acum să se încovoaie odată cu însăşi bolta cerului, injectat de sînge; picioarele îi erau ca nişte vîrtejuri mari de vînt, iar capul i se legăna rostogolindu-se pe cer odată cu stelele de miazănoapte. Nările i se zbîrceau horcăitoare pe cînd o căuta prin jur, şi atunci licorna înţelese că Taurul Stacojiu era orb.

Dacă s-ar fi aruncat atunci asupra ei, i-ar fi făcut faţă, aşa micuţă şi deznădăjduită, doar cu singurul ei corn întunecat, chiar ştiind bine că ar fi călcat-o în picioare. El era mai iute; era mai bine să-l înfrunte acum decît să fie prinsă din fugă. Însă Taurul înainta încet, cu un fel de graţie sinistră, ca şi cum ar fi căutat să n-o sperie, şi ea fugi din nou din calea lui. Cu un ţipăt înăbuşit, trist, se învîrti pe loc şi începu să alerge din nou pe drumul pe care venise: înapoi peste lanurile bătătorite şi peste cîmpii, către castelul regelui Haggard, la fel de întunecos şi îngheboşat ca mai înainte. Şi Taurul Stacojiu venea după ea, urmărindu-i spaima.

Schmendrick şi Molly fuseseră împinşi la o parte ca nişte

vreascuri cînd trecuse Taurul pe lîngă ei – Molly, trîntită la pămînt fără suflu, ameţită, iar magicianul zvîrlit într-un tufiş de scaieţi, care-i smulse jumătate din mantie şi cam a opta parte din piele. Se ridicară şi ei cum putură şi porniră şchiopătînd după fugari, sprijinindu-se unul pe altul. Nici unul nu scoase o vorbă.

Drumul printre copaci fu pentru ei mai uşor decît îl găsise licorna, căci după ea trecuse pe acolo, înaintea lor, Taurul Stacojiu. Molly şi magicianul se căţărară peste trunchiuri uriaşe de copaci nu numai răsturnate şi strivite ci pe jumătate înfundate în pămînt, şi se lăsară în patru labe să se tîrască prin rîpe pe care nu le vedeau cît erau de adînci în întuneric. Nu existau copite care să fi putut face aşa ceva, se gîndea Molly ameţită; pămîntul se sfîrtecase singur trăgîndu-se în adînc sub apăsarea Taurului. Se gîndi atunci la licornă şi i se înfioră inima.

Cînd ieşiră în cîmpie, o văzură – îndepărtată şi abia desluşită, pală de apă albă purtată de vînt, aproape de nevăzut în izbucnirea strălucitoare şi aprinsă a Taurului Stacojiu. Molly Grue, înnebunită aproape de oboseală şi spaimă, îi vedea lunecînd cum se mişcă stelele şi pietrele prin văzduh: căzînd fără sfîrşit, urmărindu-se fără sfîrşit, însinguraţi pentru veşnicie. Taurul Stacojiu n-avea s-o ajungă niciodată pe licornă, aşa cum Ceea ce-i Acum niciodată nu poate ajunge pînă la Ceea ce va Fi, cum Ceea ce s-a Dus nu poate ajunge pînă la Ceea ce va Să-nceapă. Molly surîse înseninată.

Însă umbra aprinsă se iscă boltindu-se asupra licornei pînă cînd Taurul păru să o cuprindă din toate părţile. Ea se cabră, se roti şi ţîşni în altă direcţie, dar şi acolo îl întîlni pe Taur, cu capul aplecat şi cu fălcile lăsînd să-i picure tunet. Se întoarse iarăşi, şi iarăşi, trăgîndu-se îndărăt, alunecînd, căutînd să facă sărituri viclene într-o parte şi-ntr-alta; şi de fiecare dată Taurul Stacojiu o împingea în lături ieşindu-i nemişcat în faţă. N-o ataca, însă nu-i mai lăsa nici o cale de ieşire, în afară de una singură.

— O împinge, spuse Schmendrick încet. Dac-ar fi vrut s-o omoare, ar fi putut s-o facă pînă acum. O împinge pe drumul pe care le-a mînat şi pe celelalte – către castel, către Haggard. Mă întreb de ce.

Molly spuse:

— Fă ceva. Vocea ei era ciudat de calmă şi de indiferentă, iar magicianul îi răspunse pe acelaşi ton:

— Eu nu pot face nimic.

Licorna mai fugi o dată, încolţită, neajutorată însă neobosită, iar Taurul Stacojiu îi lăsă loc să fugă, însă nici o cale să se întoarcă din fugă. Cînd îi ieşi în faţă a treia oară, ea ajunsese destul de aproape ca Molly să-i vadă picioarele din spate tremurîndu-i ca la un cîine speriat. Acum se opri locului, scormonind pămîntul cu copitele şi dîndu-şi pe spate urechile mici şi subţiri. Însă nu mai putea scoate nici un sunet, şi cornul nu-i mai lucea luminos acum. Se strînse în sine cînd mugetul Taurului Stacojiu sfîşie cerul făcîndu-l să trosnească, dar acum nu se mai trase înapoi.

— Te rog, spuse Molly Grue. Te rog fă ceva.

Schmendrick se întoarse s-o privească şi faţa îi era sălbăticită de neputinţă.

— Ce pot eu să fac? Ce pot să fac eu cu magia asta a mea? Să fac scamatorii cu pălăria, cu băncuţele de-o para, sau aia cu pietrele prăjite din care fac omletă? Crezi că aşa ceva l-ar distra pe Taurul Stacojiu, sau să încerc şi chestia aia cu portocalele care cîntă? Am să fac orice-mi ceri, căci şi eu aş fi fericit să-i fiu ei de vreun ajutor.

Molly nu-i răspunse. Taurul se apropia tot mai mult, iar licorna se strîngea, chircindu-se, tot mai mică, pînă cînd păru că e aproape să se rupă în două. Schmendrick spuse:

— Ştiu ce să fac. Dac-aş putea, aş schimba-o într-o altă vieţuitoare, într-o făptură prea neînsemnată ca să-şi mai bată Taurul capul cu ea. Dar numai un mare magician, un vrăjitor cum a fost Nikos, profesorul meu, ar avea puterea asta. Să preschimbi o licornă în altceva – cine poate să facă aşa ceva poate să jongleze şi cu anotimpurile şi să bată anii ca pe nişte cărţi de joc. Şi eu n-am mai multă putere decît ai şi tu; mai puţină chiar, căci, uite, tu poţi s-o atingi, şi eu nu. Pe urmă spuse deodată: Uite. S-a sfîrşit.

Licorna stătea nemişcată de tot în faţa Taurului Stacojiu, cu capul plecat, iar albeaţa trupului i se bălţase acum pînă ajunsese cenuşie, murdară. Părea mică şi slabă; şi chiar şi Molly, care o iubea atît, nu se putu împiedica să vadă că licorna este o făptură absurdă atunci cînd i-a pierit strălucirea. Coadă ca de leu, picioare de cerb, labe de ţap, coama rece şi fină ca spuma de mare peste mîinile mele, cornul înnegrit ca de cărbune, ochii – o, ochii! Molly se încleştă de mîna magicianului şi-şi vîrî

unghiile în ea cît putu mai adînc.

— Tu ai puterea magică, spuse ea. Îşi auzea propria voce, adîncă şi limpede ca a unei sibile. Poate că nu ştii s-o găseşti, dar există în tine. L-ai chemat pe Robin Hood, şi Robin Hood nu există, dar a venit, şi era adevărat. Şi asta e magie. Ai toată puterea de care ai nevoie, numai să ai curajul să ţi-o cauţi.

Schmendrick o privi în tăcere, ţintuind-o cu o privire atît de intensă ca şi cum ochii lui verzi începuseră să-şi caute puterea magică în ochii lui Molly Grue. Taurul păşea uşor către licornă, şi acum n-o mai urmărea, ci îi poruncea cu apăsarea prezenţei lui, şi ea i se mişca înainte, docilă, ascultătoare. El o urma ca un cîine ciobănesc, împingînd-o către turnul zdrenţuit al regelui Haggard şi către mare.

— O, te rog! Vocea lui Molly se sfărîma ca într-o pulbere. Te rog, nu e drept, nu se poate întîmpla aşa ceva. O împinge spre Haggard, şi pe urmă nimeni n-are s-o mai vadă vreodată, nimeni. Te rog, tu eşti un magician, n-ai să-l laşi să facă asta. Degetele i se îngropau şi mai mult în braţul lui Schmendrick. Fă ceva! Plîngea acum. Nu-l lăsa, fă ceva!

Schmendrick se lupta zadarnic să-i descleştеze degetele încîrligate.

— N-am să fac, fir-ar să fie, chiar nimic, spuse printre dinţii încleştaţi, pînă nu-mi dai drumul.

— O, spuse Molly. Iartă-mă.

— Dacă strîngi aşa, poţi să-mi opreşti şi circulaţia sîngelui, să ştii, îi spuse magicianul cu severitate. Îşi frecă braţul şi făcu înainte cîţiva paşi, în calea Taurului Stacojiu.

Şi se opri acolo, cu braţele încrucişate şi cu capul sus, deşi căzîndu-i din cînd în cînd, căci era foarte obosit.

— Poate de data asta, îl auzi Molly murmurînd, poate de data asta. Nikos spunea... ce spunea Nikos? Nu-mi mai aduc aminte. A trecut atât de multă vreme de atunci. Era în glasul lui o durere bătrînă, bătrînă, pe care Molly nu o mai auzise niciodată. Pe urmă o bucurie ţîşni acolo ca o flacără, cînd el mai spuse: De, cine ştie, cine ştie? Dacă nu-i acuma timpul, poate aş încerca eu să-l fac să fie. Tot mai e o mîngîiere, prietene Schmendrick. De data asta chiar că nu văd cum ai putea să-ncurci lucrurile mult mai rău decît sînt încurcate acuma, şi rîse încet.

Taurul Stacojiu, fiind orb, nu băgă în seamă silueta înaltă care-i sta în cale, pînă cînd aproape călcă pe ea. Atunci se opri,

amuşinînd aerul; furtuna îi vibra cu tunet în gîtlej, însă o oarecare nesiguranţă se ghicea în felul în care legăna capul uriaş. Licorna se opri cînd se opri el, şi lui Schmendrick i se tăie respiraţia cînd o văzu atît de supusă. „Fugi!“ îi strigă „Fugi acuma!“ însă ea nici măcar nu-i aruncă vreo privire, lui sau îndărăt spre Taur; nici nu-şi mai ridica ochii din pămînt.

La sunetul glasului lui Schmendrick, mugetul de tunet al Taurului se făcu mai puternic şi mai ameninţător. Prea dornic să iasă cît mai repede împreună cu licorna din vale, şi magicianul credea că înţelege de ce. Mai presus de lucirea înaltă a Taurului Stacojiu, vedea două sau trei stele palide şi o undă sfioasă de lumină mai caldă. Se apropiau zorile.

„Nu-i place lumina zilei”, îşi spuse Schmendrick. „E bine de ştiut.“ Încă o dată îi mai strigă licornei să fugă, dar singurul răspuns pe care-l primi fu un muget ca rostogolirea tobelor. Licorna ţîşni înainte, şi Schmendrick fu silit să sară repede la o parte din calea ei, căci altfel l-ar fi răsturnat. Foarte aproape în urma ei venea Taurul, împingînd-o acum repede, aşa cum vîntul împingea ceaţa subţire, sfîşiată. Suflul trecerii lui îl săltă pe Schmendrick în aer şi-l aruncă în altă parte, unde se rostogoli încercînd să se ferească, să nu se lase călcat în picioare, iar ochii îi zvîcneau orbi şi capul îi vuia ca în flăcări. I se păru că o aude pe Molly Grue ţipînd.

Ridicîndu-se într-un genunchi, văzu că Taurul Stacojiu o împinsese pe licornă pînă aproape de liziera pădurii. Dacă ea ar mai fi încercat măcar o dată să fugă – însă acum era a Taurului, nu mai era ea însăşi. Magicianul o zări o clipă, palidă, pierdută, printre coarnele livide ale Taurului, şi apoi umerii uriaşi şi roşii i-o ascunseră vederii. Atunci, ameţit, legănîndu-se neputincios, bolnav şi învins, îşi închise ochii şi lăsă neputinţa să-i treacă prin trup, pînă cînd, undeva în el, ceva se trezi la viaţă, ceva care mai tresărise odinioară în el. Şi scoase un ţipăt, de frică şi de bucurie.

Cu ce cuvinte vorbi această a doua oară puterea magică, el n-avea să ştie sigur niciodată. Cuvintele acestea îl părăsiră asemenea unor vulturi luîndu-şi zborul, şi el le lăsa să se ridice din el; şi cînd ultimul dintre ele pieri, golul se năpusti îndărăt cu o lovitură de trăsnet care-l aruncă la pămînt cu faţa în jos. Totul se întîmplă într-o clipă. De data aceasta ştiu înainte de a se ridica de jos că puterea coborîse asupra lui şi apoi pierise.

În faţă, Taurul Stacojiu se oprise locului, mirosind cu capul plecat ceva întins la pămînt. Schmendrick n-o mai vedea pe licornă. Porni într-acolo cît putu mai repede, însă Molly fu cea care se apropie cea dintîi, deajuns ca să vadă ce anume mirosea Taurul acolo. Îşi duse mîna la gură, ca un copil.

La picioarele Taurului Stacojiu, pe pămînt, era întinsă o fată, strînsă într-o grămăjoară de lumină şi umbră. Era goală, şi pielea îi era de culoarea zăpezii în bătaia lunii. Un păr fin, încîlcit acum, alb ca o cascadă, îi cădea pe spate. Chipul îi era ascuns în mîini.

— O, spuse Molly. O, ce-ai făcut? şi, fără să se gîndească la primejdie, alergă spre fată şi îngenunche lîngă ea. Taurul Stacojiu îşi înălţă capul orb şi uriaş şi şi-l roti încet înspre Schmendrick. Părea să scadă în mărime şi să pălească pe măsură ce se lumina cerul cenuşiu, cu toate că mai mocnea lucitor şi sălbatec asemenea lavei în revărsare. Magicianul se întrebă cît putea să fie de mare cu adevărat, şi de ce culoare, cînd era singur.

Încă o dată, Taurul Stacojiu amuşină silueta nemişcată de la picioarele lui, făcînd-o să se înfioare sub respiraţia lui îngheţată. Apoi, fără vreun sunet, se năpusti în umbra copacilor şi, din trei salturi uriaşe, se făcu nevăzut. Schmendrick îl mai zări totuşi o dată cînd ajunse la marginea văii; nu mai era o siluetă, ci doar o întunecime învîrtejită, întunecime roşiatică pe care o vezi cînd îţi închizi ochii îndureraţi. Coarnele lui ajunseseră acum două turnuri, cele mai ascuţite, de la castelul nebunesc al bătrînului rege Haggard.

Molly Grue luase în poala ei capul fetei albe, şi şoptea mereu, în neştire: „Ce-ai făcut?“ Chipul fetei, liniştit în somn şi aproape surîzător, era cel mai frumos chip pe care-l văzuse Schmendrick vreodată. Îl făcea să simtă o suferinţă adîncă privindu-l, însă şi o căldură prin tot trupul în acelaşi timp. Molly mîngîia părul straniu al fetei, şi Schmendrick văzu că aceasta avea pe frunte, deasupra şi între ochii închişi, o urmă mică, puţin ieşită în afară, mai întunecoasă decît pielea de pe faţă. Nu era nici cicatrice, nici vînătaie. Semăna cu o floare.

— Ce-i asta, ce-am făout? o întrebă pe Molly care se văicărea în neştire. N-am făcut altceva decît că am scăpat-o de Taur prin puterea vrăjilor, asta-i tot ce-am făcut. Cu puterea magică, femeie, cu puterea mea magică! Era acum stăpînit tot de

încîntare, căci simţea şi că-i vine să dănţuie, şi să stea nemişcat locului; tremura, tot, de vorbe şi de ţipete, şi cu toate acestea nu avea nimic de spus. Pînă la urmă rîse prosteşte, strîngîndu-se singur cu mîinile peste piept pînă cînd i se tăie respiraţia, şi căzu jos la pămînt alături de Molly cînd nu-l mai ţinură picioarele.

— Dă-mi mantia ta, spuse Molly. Magicianul o privea rîzînd prosteşte cu toată faţa, clipind. Ea se întinse şi-i luă fără blîndeţe mantia zdrenţuită de pe umeri. Pe urmă o înfăşură în ea, cît mai putea să înfăşoare ceva cu ea, pe fata adormită. Trupul fetei strălucea prin ea ca soarele printre frunze.

— Te întrebi acuma, fireşte, cum am să fac s-o aduc iar la forma ei dintîi, începu Schmendrick. Nu te mai întreba. Puterea are să-mi vie iarăşi cînd am să am nevoie de ea – asta o ştiu bine acum. Are să coboare asupra mea într-o zi, cînd am s-o chem, dar vremea aceea nu a sosit încă. Cu un gest impulsiv o apucă în braţe pe Molly Grue, strîngîndu-i capul în braţele lui lungi. Dar ai avut dreptate, strigă, ai avut dreptate. Există puterea asta în mine, şi e puterea mea!

Molly i se desprinse din braţe, şi un obraz i se înroşise, iar amîndouă urechile i se turtiseră şi o dureau. Fata oftă în poala ei, îşi stinse surîsul şi îşi întoarse faţa către locul de unde avea să răsară soarele. Molly spuse:

— Schmendrick, nefericitule, magicianule, nu vezi...

— Ce să văd? Nu-i nimic de văzut. Însă vocea i se făcuse deodată aspră şi precaută, şi în ochii lui verzi începea să se arate frica. Taurul Stacojiu a venit să vîneze o licornă, şi atunci ea trebuia să se preschimbe în altceva. Tu m-ai rugat s-o schimb – ce mai vrei acuma?

Molly clătina din cap, cum fac femeile bătrîne cînd bocesc. Spuse:

— N-am ştiut că te gîndeai s-o preschimbi într-o fiică a omului. Ar fi trebuit să faci ceva mai bun... Nu mai termină, dar îşi întoarse capul de la el. Cu o mînă mîngîia mai departe părul fetei albe.

— Magia a ales chipul în care s-o schimb, nu eu, răspunse Schmendrick. Un saltimbanc poate să-şi aleagă o înşelătorie sau alta, dar magicianul este doar un purtător, un asin care-şi poartă stăpînul acolo unde trebuie să ajungă. Magicianul cheamă, dar puterea magică alege. Dacă ea a schimbat o licornă într-o fiinţă omenească, atunci înseamnă că era singurul lucru de făcut. Faţa

i se aprinsese de fierbinţeală ca într-un delir, care-l făcea să pară mai tînăr. Eu sînt un purtător, cînta el acum. Sînt sălaşul unei puteri, sînt un mesager...

— Eşti un neghiob, îi spuse Molly Grue furioasă. Mă auzi? Magician ăi fi, dar eşti un magician prost. Însă fata încerca acum să se trezească din somn, mîinile i se deschideau şi se strîngeau apoi iarăşi, şi pleoapele i se băteau ca pieptul păsărilor. Şi cînd Molly şi Schmendrick se întoarseră spre ea, fata scoase un sunet mic şi îşi deschise ochii.

Ochii îi erau mai depărtaţi decît la fiinţele obişnuite, şi ceva mai adînciţi în orbite, întunecaţi ca marea adîncă; şi iluminaţi, tot ca marea, de făpturi ciudate, scînteietoare, din cele care nu se ridică niciodată la suprafaţă. Licorna ar fi putut la fel de bine să fi fost preschimbată într-o şopîrlă, se gîndi Molly, sau într-un rechin, un melc, o gîscă, dar, într-un fel sau altul, ochii ei ar fi arătat mai departe de unde venea schimbarea. Mie mi-ar fi arătat, oricum. Eu aş fi ştiut.

Fata stătea mai departe, întinsă, fără nici o mişcare, şi ochii ei o găsiră pe ea însăşi în cele din urmă, în ochii lui Molly, şi în cei ai lui Schmendrick. Pe urmă, dintr-o singură mişcare, fu în picioare, şi mantia neagră îi căzu la spate, în poala lui Molly. O clipă se roti în cerc, privindu-şi mîinile, pe care şi le ţinea mult ridicate în aer, neputincioase, peste piept aproape. Sărea şi se foia ca o maimuţă care încearcă o scamatorie de bîlci, şi faţa ei era faţa prostească, neînţelegătoare, a unuia care e victima unei glume. Şi cu toate acestea nu putea face nici o mişcare care să nu fi fost frumoasă. Spaima ei captivă era mai încîntătoare decît orice bucurie pe care o văzuse vreodată Molly, şi ăsta era, de fapt, lucrul cel mai groaznic.

— Asasinule, spuse Molly. Mesagerule.

— Pot s-o preschimb la loc, spuse magicianul răguşit. Nu-ţi fie frică. Pot s-o fac la loc cum era înainte.

Strălucitoare în soare, fata cea albă sărea încolo şi-n- coace pe picioarele ei tinere, puternice. Deodată se împiedică şi căzu, şi căzu rău pentru că nu ştia cum să se ajute cu mîinile. Molly se repezi spre ea, dar fata rămase chircită la pămînt, privind-o, şi vorbi cu voce joasă: „Ce mi-aţi făcut?“ Molly Grue începu să plîngă.

Schmendrick păşi spre ea, cu faţa rece şi umedă, însă vocea îi era liniştită:

— Te-am preschimbat într-o fiinţă omenească, să te scap de Taurul Stacojiu. Nu puteam să fac nimic altceva. Te schimb la loc în tine însăţi, imediat ce-am să pot.

— Taurul Stacojiu, şopti fata. A! Tremura tare, ca şi cum era în ea ceva scuturîndu-i, ciocănindu-i trupul. Era prea puternic, spuse, prea puternic. Puterea lui nu are sfîrşit, şi nici început. E mai bătrîn decît mine.

Ochii i se făcură mari deodată, şi lui Molly i se părea că Taurul aluneca prin ei, străbătîndu-le adîncurile ca un peşte în flăcări, şi dispărînd. Fata începu să-şi pipăie chipul cu sfială, înfiorîndu-se pe măsură ce-şi simţea propriile trăsături. Degetele ei încovoiate trecură peste semnul pe care-l avea pe frunte, şi îşi închise ochii şi scoase un geamăt subţire, ascuţit, de durere şi oboseală şi deznădejde fără margini.

— Ce mi-aţi făcut? plînse ea. Am să mor aici! Îşi sfîşia trupul neted şi sîngele îi urma trecerea degetelor. Vreau să mor aici! Vreau să mor aici! Şi totuşi nu era spaimă pe faţa ei, deşi spaima i se tîra în glas, în mîini, în picioare, în părul alb care-i cădea peste trupul cel nou. Faţa îi rămînea liniştită, netulburată.

Molly se aplecă peste ea, cît îndrăznea mai aproape, rugînd-o să nu se mai rănească astfel. Însă Schmendrick spuse:

— Stai liniştită, şi cuvintele acestea trosniră ca nişte crengi în toamnă. Spuse: Puterea magică ştia ce face. Stai liniştită şi ascultă!

— De ce nu l-aţi lăsat pe Taur să mă omoare? se văicărea fata albă. De ce nu m-aţi lăsat, atunci, în puterea harpiei? Aţi fi fost mai buni cu mine atunci, decît să mă închideţi în cuşca asta. Magicianul se schimbă la faţă amintindu-şi de acuzaţia batjocoritoare a lui Molly, însă vorbi mai departe cu o linişte disperată.

— În primul rînd, e o formă cît se poate de atrăgătoare, spuse. N-ai fi găsit ceva mai bun, şi să rămîi fiinţă omenească.

Ea se privi dintr-o parte, pe umeri şi de-a lungul braţelor, apoi în jos peste trupul zgîriat şi pentru ea împrejmuitor. Rămase o clipă într-un picior, cîtă vreme îşi examină talpa celuilalt; îşi ridică ochii cît mai sus să-şi vadă sprîncenele argintii, privi pieziş peste obraji să-şi vadă nasul; şi se aplecă chiar să privească vinele verzi ca marea de la încheieturile mîinilor, şi încheieturile chiar îi erau svelte şi vesele ca nişte vidre tinere. În cele din urmă îşi întoarse faţa către magician şi iarăşi el simţi cum i se

taie respiraţia. Am făcut o vrajă şi o magie, se gîndi el, însă o suferinţă îi zvîcni ascuţită în gît, ca un cîrlig de undiţă care s-ar fi prins bine acolo.

— Foarte bine, spuse el. Pentru tine n-ar fi fost nici o deosebire dacă te-aş fi schimbat într-un rinocer, căci de aici a plecat tot mitul ăsta prostesc. Dar în travestirea de acum ai totuşi o şansă să ajungi pînă la castelul regelui Haggard şi să afli ce s-a întîmplat cu ai tăi. Ca licornă ai fi suferit doar soarta lor – decît dacă îţi închipui că ai putea să-l învingi pe Taurul Stacojiu presupunînd că-l mai întîlneşti a doua oară.

Fata cea albă clătină din cap.

— Nu, răspunse. Niciodată. Dacă-l mai văd o dată, n-aş mai putea rezista nici cît acum. Vocea îi era moale, ca şi cum i s-ar fi înmuiat oasele. Spuse: Neamul meu, s-au dus, s-au dus cu toatele, şi eu să le urmez curînd, în orice formă m-ai fi prins tu în capcană. Dar eu aş fi ales oricare altă închisoare decît asta. Un rinocer e la fel de urît ca şi o fiinţă omenească, şi e şi el muritor, dar cel puţin nu-şi închipuie niciodată că e frumos.

— Nu, nu-şi închipuie niciodată aşa ceva, se învoi magicianul. Şi din cauza asta nu face altceva decît să rămînă mai departe rinocer, şi n-ar fi niciodată binevenit nici chiar la curtea lui Haggard. Dar o fată tînără, o fată pentru care nu înseamnă nimic faptul că nu e rinocer – o fată ca asta, în vreme ce regele şi cu fiu-su caută să înţeleagă ce e cu ea, ar putea ea însăşi să-şi depene propriile ei întrebări, pînă le dă de capăt. Rinocerii nu sînt animale care să-şi pună întrebări, dar fetele tinere sînt.

Cerul era acum fierbinte şi tot mai îngroşat; soarele se topise într-o băltoacă de culoarea pe care o are blana leului, şi pe cîmpia Hagsgate nu se clintea nimic decît un vînt stătut, greoi. Fata, goală, cu semnul de floare pe frunte, îl privea tăcută pe bărbatul cu ochii verzi, iar femeia de lîngă ei îi pîndea pe amîndoi. În dimineaţa aurie, castelul regelui Haggard nu mai părea nici întunecat, nici blestemat, ci doar posomorît, stînd să cadă în ruină, lipsit de măreţie. Săgeţile de pe turnurile subţiri nu mai semănau deloc cu nişte coarne de taur, ci mai curînd cu ghimpii de pe tichia unui bufon. Sau cu coarnele unei dileme, se gîndi Schmendrick. Dar o dilemă nu are niciodată numai două.

Fata cea albă spuse:

— Mai sînt încă eu însămi. Trupul acesta e muribund, îl simt cum putrezeşte de jur-împrejurul meu. Cum poate să fie

adevărat ceva care are să moară? Cum poate să fie cu adevărat frumos? Molly Grue îi puse mantia magicianului iarăşi pe umeri, nu din modestie sau pentru că aşa s-ar fi cuvenit, ci dintr-un îndemn ciudat de milă, ca şi cum ar fi vrut s-o facă să nu se mai poată vedea singură.

— Am să-ţi spun o poveste, spuse Schmendrick. Cînd eram copil, am fost dat ca ucenic la cel mai puternic magician dintre toţi cîţi există, marele Nikos, despre care v-am mai vorbit şi înainte. Dar chiar Nikos, care poate să transforme pisicile în turme de oi, fulgii de zăpadă în ghiocei şi licornele în fiinţe omeneşti, n-a putut să mă schimbe pe mine nici măcar într-un simplu scamator de bîlci. Pînă la urmă mi-a spus: „Fiule, lipsa ta de talent e atît de totală, incompetenţa ta atît de adîncă, încît sînt sigur că este în tine o putere mai mare decît am cunoscut eu vreodată. Din nenorocire, s-ar părea că ea lucrează de-a-ndaratelea acuma, şi nici chiar eu nu pot să găsesc mijlocul s-o pun în mişcare aşa cum trebuie. Asta trebuie să însemne că eşti sortit să-ţi găseşti singur drumul, cu timpul, pînă la puterea asta a ta; dar, sincer îţi spun, asta mai înseamnă că trebuie să trăieşti atît cît ai nevoie ca să ajungi acolo. Aşa că pot să-ţi dărui soarta să nu mai îmbătrîneşti, începînd din ziua asta, dar în schimb să călătoreşti peste tot, lumea întreagă de-a lungul, de-a latul, mereu fără putere şi izbîndă, pînă cînd în cele din urmă ai să te regăseşti singur şi ai să ştii cine eşti. Nu-mi mulţumi. Tremur cînd mă gîndesc cum ai să plăteşti asta“.

Fata cea albă îl privea cu ochii limpezi, de amarantă, ai licornei – blînzi şi înspăimîntători în faţa aceasta neschimbată de timp – însă nu spuse nimic. Molly Grue fu atunci cea care-l întrebă:

— Şi dac-ai să-ţi găseşti puterea magică – atunci ce se întîmplă?

— Atunci farmecul se rupe şi am să încep să mor, aşa cum am început încă de la naştere. Chiar şi vrăjitorii cei mai mari îmbătrînesc, ca şi oamenii ceilalţi, şi mor. Se clătina parcă în somn, moţăind, şi apoi se trezi deodată: un bărbat înalt, slab, prost îmbrăcat, mirosind a praf şi a băutură. V-am mai spus că sînt mai bătrîn decît arăt, spuse. Am fost născut ca muritor, şi am fost nemuritor un timp lung şi fără rost, şi într-o zi am să fiu iarăşi muritor; aşa că eu ştiu un lucru pe care o licornă n-are cum să-l ştie. Tot ceea ce poate să moară e frumos – mai frumos

decît o licornă care trăieşte veşnic, şi care este cea mai frumoasă făptură din lume. Mă înţelegi?

— Nu, spuse ea.

Magicianul surîse obosit.

— Ai să înţelegi odată. Eşti şi tu în poveste cu noi toţi, acum, şi trebuie să mergi înainte cu povestea, fie că vrei sau nu. Dacă vrei să le găseşti pe cele din neamul tău, să ajungi să fii iarăşi o licornă, atunci trebuie să urmezi povestea asta, basmul acesta, pînă la castelul regîgelui Haggard, şi oriunde în altă parte vrea povestea să te mai ducă. Povestea nu se poate sfîrşi fără prinţesă.

Fata albă spuse:

— Nu vreau să merg. Se trase la o parte cu trupul încordat, şi părul rece îi cădea pe umeri. Spuse: Eu nu sînt prinţesă, nici muritoare, şi nu vreau să merg mai departe. Doar lucruri rele mi s-au întîmplat de cînd mi-am părăsit pădurea, şi numai lucruri rele li s-ar fi putut întîmpla unor licorne în ţara aceasta. Dă-mi înapoi forma adevărată, şi am să mă întorc la copacii mei, la iazul meu, acolo e locul meu. Povestea asta a voastră nu are nici o putere asupra mea. Eu sînt o licornă. Eu sînt ultima licornă.

Mai spusese ea oare cuvintele acestea odată, demult, demult, în tăcerea albăstrie-verde a copacilor? Schmendrick continua să surîdă, însă Molly Grue spuse:

— Schimb-o la loc cum a fost. Ai spus că poţi s-o schimbi. Las-o să se întoarcă acasă la ea.

— Nu pot, răspunse magicianul. V-am spus, puterea asta a magiei nu este a mea, să răspundă la poruncile mele; nu încă. Din cauza asta şi eu trebuie să merg mai departe la castel, şi la soarta rea sau bună care aşteaptă acolo. Dacă aş încerca să fac la loc schimbarea ei la faţă acum, aş putea cel mult s-o preschimb într-un rinocer. Asta ar fi cel mai bun lucru care s-ar putea întîmpla. Care ar fi cel mai rău... Se înfioră şi tăcu.

Fata îşi întoarse privirile de la ei către depărtări, spre castelul care se înălţa asupra văii. Nu se vedea nici o mişcare la vreuna din ferestre sau printre turnurile dărăpănate, şi nici urmă de Taurul Stacojiu. Însă ea ştia că Taurul este acolo, aşteptînd mohorît, undeva la rădăcinile castelului, pînă cînd avea să se lase iarăşi noaptea: mai puternic decît însăşi puterea, de neînvins ca însăşi noaptea. Pentru a doua oară îşi atinse pe frunte locul unde-i fusese cornul.

Cînd îşi întoarse iarăşi capul, ei adormiseră acolo unde erau aşezaţi o clipă înainte, şi bărbatul şi femeia. Capetele li se sprijineau pe aer şi gurile le atîrnau deschise. Rămase o clipă astfel lîngă ei, urmărindu-i cum respiră, ţinîndu-şi cu o mînă mantia cea neagră închisă la gît. Foarte nelămurit şi slab, pentru prima dată acum, îi ajunse la nări mirosul mării.

IX

Străjerii îi văzură apropiindu-se puţin înainte de apusul soarelui, cînd marea era o întindere nemişcată şi orbitoare. Străjerii se plimbau pe al doilea turn ca înălţime, dintre multele turnuri strîmbe care răsăreau din castel şi-l făceau să semene cu un copac ciudat, din cei care cresc cu rădăcinile în aer. De unde se opriseră, cei doi străjeri puteau să cuprindă cu ochii întreaga vale Hagsgate, pînă la oraş şi la colinele abrupte din spatele lui, precum şi drumul care ducea de la marginea văii spre marea poartă de intrare, acum căzînd încet în ruină, a castelului regelui Haggard.

— Un bărbat şi două femei, spuse cel dintîi străjer.

Se grăbi spre capătul mai îndepărtat al turnului; era o deplasare care trezea nelinişte în stomac, întrucît turnul se înclina astfel încît jumătate din cerul pe care-l priveau străjerii era, de fapt, marea. Castelul era clădit pe marginea unei stînci care cădea asemenea tăişului unui cuţit către faleza subţire, gălbuie, zdrenţuită şi golaşă, deasupra unor stînci verzui şi negre. Păsări bătrîne şi moi se chirceau pe stînci, cîrîind: „ţiamspus, ţiamspus”.

Cel de al doilea străjer îl urmă mai încet pe tovarăşul său de-a latul turnului. Spuse:

— Un bărbat şi o femeie. Al treilea – cel cu mantia – nu sînt sigur ce-i cu al treilea. Amîndoi erau îmbrăcaţi în zale făcute în casă – inele, capace de sticlă, bucăţi de lanţ cusute de nişte piei pe jumătate tăbăcite – şi feţele le erau de nevăzut pe sub vizierele ruginite, însă glasul şi mersul celui de-al doilea străjer îl arătau ca fiind mai în vîrstă. Silueta aia cu mantia neagră, mai spuse încă o dată. Să nu te-ncrezi prea curînd c-ai înţeles ce-i cu aia.

Dar primul străjer se aplecă în afară, spre scînteierea portocalie a mării care se muncea să urce pe cer, şi cîţiva nasturi nu prea bine prinşi pe armura lui sărăcăcioasă rîcîiră parapetul.

— E o femeie, declară el. Mai degrabă m-aş îndoi de sexul meu decît de-al ei.

— De asta chiar c-ai putea să te şi îndoieşti, remarcă ironic celălalt, că tot nu faci nimic din ce s-ar cuveni să facă un bărbat, decît cel mult să călăreşti ca bărbaţii. Îţi mai spun o dată: nu te grăbi să spui despre al treilea de-acolo că-i bărbat sau femeie.

Aşteaptă puţin, şi-ai să vezi tu ce-ai să vezi.

Primul străjer îi răspunse, fără să-şi mai întoarcă ochii spre el:

— Chiar dac-aş fi crescut pînă acum fără să fi visat vreodată că sînt două taine deosebite una de alta pe lume, chiar dac-aş fi crezut că orice femeie pe care-am întîlnit-o în viaţa mea nu ar fi fost cu nimic deosebită de mine, tot aş fi ştiut că făptura aceea este altfel decît orice am mai văzut eu pînă acuma. Întotdeauna mi-a părut rău că nu ţi-am plăcut, dar acum, cînd mă uit la ea, îmi pare rău că nu mi-am plăcut nici mie niciodată. O, iartă-mă.

Se aplecă şi mai mult peste parapet, încordîndu-şi ochii spre cele trei siluete încete de pe drum. Un chicotit îi sună în spatele vizierei.

— Femeia cealaltă pare prost dispusă şi s-ar zice că o dor şi picioarele, anunţă el. Bărbatul pare să fie mai simpatic, chiar dacă e limpede că e un fel de vagabond. Un menestrel, probabil, sau un actor. Nu mai spuse nimic multă vreme, privindu-i cum se apropie.

— Şi făptura a treia? întrebă apoi cel mai în vîrstă. Stăpîna asta dinspre soare-apune a închipuirilor tale? Ce, ţi-a şi trecut fantezia, în mai puţin de un sfert de oră? Ai şi văzut mai de-aproape decît îndrăzneşte de obicei să privească dragostea? Lui, glasul îi suna prin cască asemenea unor labe mici, cu gheare.

— Nu cred c-am s-o pot vedea prea de aproape, răspunse străjerul, oricît de mult s-ar apropia ea de mine. Vocea îi suna acum înăbuşită şi plină de regrete, purtînd în ea ecoul unor încercări pierdute. Are ceva nou în făptură, spuse. Totul e pentru întîia dată. Uită-te cum se mişcă, cum merge, cum îşi întoarce capul – toate le face pentru întîia dată, întîia dată cînd a făcut cineva toate mişcările astea. Uite cum îşi trage suflarea şi cum lasă aerul să-i iasă din piept, ca şi cum nimeni decît ea n-ar şti pe lumea asta cît de bun este aerul. Toate sînt parcă pentru ea. Dacă mi s-ar spune că s-a născut de abia astăzi dimineaţă, n-aş fi surprins decît pentru că o văd că e în toată firea.

Cel de al doilea străjer privea din turnul său, în jos, spre cei trei călători. Bărbatul cel înalt îl văzu primul, apoi femeia cea posomorîtă. Ochii nu le oglindiră nimic decît armura lui, întunecată, mîncată de vreme şi găunoasă. Însă apoi fata cu mantia neagră şi zdrenţuită îşi ridică şi ea capul, şi atunci el se trase îndărăt de la parapet, ridicîndu-şi o mănuşă de tablă să se apere de privirea ei. După o clipă, ea intrase în umbra castelului,

împreună cu însoţitorii ei, şi el îşi coborî mîna.

— S-ar putea să fie nebună, spuse, calm. Nu există fată în toată firea să arate aşa – decît doar dacă e nebună. Asta n-ar fi prea amuzant, sigur, dar preferabil decît singura posibilitate care mai rămîne.

— Şi care e...? îl îmboldi cel mai tînăr după o tăcere.

— Că într-adevăr s-a născut astăzi dimineaţă. Mi-ar place mai curînd să fie nebună. Haide să coborîm acum.

Cînd bărbatul şi cele două femei ajunseră în faţa castelului, cei doi străjeri stăteau de o parte şi de alta a porţii, cu halebardele lor tocite, încrucişate şi cu săbiile încovoiate, sucite la cingătoare să le vină în faţă. Soarele apusese, şi armurile lor absurde deveneau tot mai ameninţătoare pe măsură ce se decolora marea. Drumeţii şo- văiră, privindu-se unul pe altul. Ei n-aveau un castel întunecat în spate şi ochii lor nu erau ascunşi.

— Rostiţi-vă numele, grăi vocea hîrîită a primului străjer.

Bărbatul înalt făcu un pas înainte.

— Eu sînt Schmendrick magicianul, spuse. Aici e Molly Grue, ajutoarea mea – şi aceasta este doamna Amalthea. Se poticni la numele fetei albe ca şi cum nu l-ar mai fi pronunţat niciodată pînă atunci. Cerem audienţă la regele Haggard, urmă el. Am făcut drum lung să ajungem să-l vedem.

Cel de al doilea străjer aşteptă să spună ceva primul, însă cel mai tînăr stătea cu ochii pe Doamna Amalthea. Nerăbdător, vorbi el atunci:

— Spuneţi ce treabă aveţi cu regele Haggard.

— Spun, replică magicianul, dar numai regelui Haggard însuşi. Ce fel de treabă regească poate să fie dacă aş putea-o încredinţa unor uşieri şi portari? Duceţi-ne la rege.

— Ce fel de treabă regească poate să aibă un vrăjitor rătăcitor şi cu limba slobodă de discutat cu regele Haggard? întrebă întunecat cel de al doilea străjer. Se întoarse însă pe călcîie şi păşi pe poarta cea mare a castelului, iar oaspeţii regelui îl urmară. La urmă venea străjerul mai tînăr, şi pasul lui devenise la fel de uşor ca şi cel al Doamnei Amalthea şi, fără să-şi dea seama, îi imita acesteia orice mişcare. Ea se opri o clipă în faţa porţii privind marea, şi străjerul făcu la fel.

Camaradul lui care o luase înainte îl strigă cu glas mînios, dar tînărul străjer avea acum o altă misiune, şi răspundea faţă de un alt fel de căpitan pentru uitările şi neglijenţele sale. Păşi şi el pe

marea poartă numai după ce Doamna Amalthea se hotărî să intre. Apoi o urmă, cîntîndu-şi şieşi un cîntec monoton, visător:

„Ce se-ntîmplă acum cu mine?
Ce se-ntîmplă acum cu mine?
Să mă sperii, sau să-mi pară bine?
Ce se-ntîmplă acum cu mine?”

Străbătură o curte interioară pietruită, unde rufe îngheţate întinse la uscat le pipăiră feţele, şi trecură printr-o poartă mai mică într-o sală atît de vastă încît nu-i puteau vedea în întuneric nici zidurile şi nici tavanul. Stîlpi mari de piatră le zbucneau în faţă cînd păşeau greoi prin această sală, şi apoi se trăgeau îndărăt în beznă, fără să se lase vreodată văzuţi cu adevărat. Răsuflarea suna cu ecou în locul acesta mare şi gol, şi paşii altor făpturi, mai mici, sunau deopotrivă de tare cu ai lor. Molly Grue se ţinea cît mai aproape de Schmendrick.

După sala cea mare, urma o altă poartă şi apoi o scară subţiratecă. Erau ferestre puţine şi nici un fel de lumini. Scara se încolăcea tot mai strîns pe măsură ce urcau, pînă cînd s-ar fi zis că fiecare treaptă se răsuceşte în jurul ei însăşi şi că turnul se închide peste ei ca un pumn asudat. Întunericul îi privea, atingîndu-i. Avea un miros de cîine plouat.

Ceva se auzi ca un tunet din adîncuri, de aproape. Turnul tremură ca o corabie aruncată pe ţărm, şi răspunse cu un geamăt înăbuşit, de piatră. Cei trei drumeţi sloboziră un ţipăt, luptîndu-se să-şi ţină echilibrul pe treptele tremurătoare, însă călăuza lor urca mai departe, fără să şovăie şi fără să spună ceva. Străjerul mai tînăr îi şopti grav Doamnei Amalthea:

— E în regulă, să nu-ţi fie teamă. Doar Taurul. Tunetul nu se mai repetă.

Cel de al doilea străjer se opri deodată, scoase o cheie dintr-un loc tainic şi o vîrî – după toate aparenţele – de-a dreptul în peretele orb. O parte a zidului lunecă înăuntru şi mica procesiune pătrunse, în şir cîte unul, într-o încăpere scundă şi strîmtă, cu o singură fereastră şi un scaun la capătul din fund. Nu mai era aici nimic altceva: nici un fel de altă mobilă, nici covoare, draperii sau tapiserii. În încăpere se aflau cinci persoane, scaunul cu spătarul înalt, şi lumina groasă a craiului nou care răsărea încet afară.

— Aici e sala tronului regelui Haggard, spuse străjerul.

Magicianul îl apucă de braţul înzăuat şi-l suci pînă cînd stăteau faţă în faţă.

— Asta-i o temniţă. Asta-i o criptă. Nici un rege viu n-ar şedea aici. Du-ne la Haggard, dacă mai trăieşte.

— De asta o să vă convingeţi singuri – dacă trăieşte sau nu, răspunse glasul dogit al străjerului. Îşi desfăcu din încheieturi casca şi şi-o ridică de pe capul cărunt. Eu sînt regele Haggard, spuse.

Ochii lui erau de aceeaşi culoare ca şi coarnele Taurului Stacojiu. Era mai înalt decît Schmendrick şi deşi chipul îi era brăzdat de riduri amare, nu era nimic blînd dar nici prostesc în acest chip. Era o faţă de ştiucă: fălcile lungi şi reci, obrajii aspri, gîtul uscăţiv plin de viaţă şi puternic. Ar fi putut avea deopotrivă şaptezeci de ani, sau optzeci, sau mai mult.

Primul străjer înaintă şi el ţinîndu-şi casca sub braţ. Molly Grue rămase cu gura căscată cînd îl văzu la faţă, căci era faţa prietenioasă, brăzdată de creţuri a prinţului tînăr care citise o revistă în vreme ce prinţesa lui încercase să cheme o licornă. Regele Haggard spuse:

— Acesta e Lir.

— Salut, spuse prinţul Lir. Îmi pare bine de cunoştinţă.

Surîsul lui li se gudura la picioare, ca un căţeluş tînăr, dornic să placă, însă ochii – de un albastru adînc, umbrit, pe sub sprîncenele stufoase – se odihneau calmi în ochii Doamnei Amalthea. Îl privi şi ea răspunzîndu-i, tăcută ca un giuvaer, şi nu s-ar fi putut spune că l-ar fi văzut mai adevărat decît îi văd oamenii pe unicorni. Însă prinţul se simţea sigur, plin de o siguranţă stranie, fericită, că ea îl privise, şi îl văzuse tot, pe de-a-ntregul, pătrunzînd cu privirea pînă în peşteri pe care nici el nu ştiuse că le ascunde în el, şi acolo privirea ei cînta şi stîrnea ecouri. Minunăţii începeau să se deştepte la viaţă undeva la sud-vest de cea de a douăsprezecea coastă, şi el însuşi – încă oglindind-o pe Doamna Amalthea – începu să strălucească.

— Ce treabă aveţi cu mine?

Schmendrick magicianul îşi drese glasul şi se înclină în faţa bătrînului cu ochii palizi.

— Dorim să intrăm în serviciul tău. Departe, peste mări şi ţări, s-a dus faima curţii regelui Haggard...

— N-am nevoie de slujitori. Regele se întoarse de la ei şi faţa

şi trupul i se destinseseră deodată în indiferenţă. Totuşi Schmendrick distingea o culoare care întîrzia curios pe pielea de culoarea pietrei şi la rădăcinile părului lui cărunt. Spuse cu precauţie: Dar, desigur, ţii aici o suită, ai slujitori. Simplitatea este podoaba cea mai de preţ a unui rege, recunosc, dar pentru un rege ca Haggard...

— Începi să mă plictiseşti, îl întrerupse iarăşi glasul ruginit, şi asta e foarte periculos. Într-o clipă, am să vă uit pe toţi cu totul şi cu totul, şi nu veţi mai fi în stare nici măcar să vă mai aduceţi voi aminte ce-am făcut cu voi. Ce uit eu, nu numai că încetează să existe, dar în primul rînd nici nu a existat vreodată. Pe cînd spunea acestea, ochii lui, ca şi ai fiului său, se întoarseră să întîlnească privirea Doamnei Amalthea. Curtea mea, urmă el, pentru că tu vrei s-o numeşti aşa, e alcătuită din patru oşteni. M-aş descurca fără ei, dacă ar fi după mine, pentru că mă costă mai mult decît valorează, ca şi orice altceva. Dar fac şi ei cu rîndul ca străjeri, sau ca bucătari, şi creează aparenţa, văzuţi de departe, că ar fi o armată. De ce altă suită aş mai avea nevoie?

— Dar plăcerile curţii, strigă magicianul, muzica, femeile şi fîntînile, conversaţia, vînătoarea, balurile mascate şi marile serbări...

— Astea nu înseamnă nimic pentru mine, spuse regele Haggard. Le-am cunoscut pe toate, şi nu m-au făcut fericit. Nu vreau să păstrez lîngă mine nimic din ce nu mă poate face fericit.

Doamna Amalthea trecu încet, pe lîngă el, către fereastră şi de acolo privi afară spre marea înnoptată.

Schmendrick îşi regăsi suflarea care i se tăiase o clipă, şi afirmă:

— Te înţeleg perfect! Cît de obositoare, stătute, fără de viaţă şi de profit mi se par obiceiurile lumeşti! Eşti plictisit de felicitate, sătul de senzaţii, bătătorit de bucurii bezmetice. E o boală de rege, şi deci nimeni nu are nevoie mai multă de serviciile unui magician decît are nevoie un rege. Căci numai pentru un magician este lumea mereu fluidă, nesfîrşit de mişcătoare şi veşnic nouă. Numai el cunoaşte secretul schimbării, numai el ştie cu adevărat că toate lucrurile se ghemuie pe brînci arzînd de dorinţa de a sări în altceva, şi din încordarea asta universală îşi trage el puterea. Pentru un magician, iarna e primăvară, zăpada e verde şi iarba e cenuşie;

asta este, sau oricum ai vrea să-i spui. Fă-ţi rost de un magician, astăzi chiar!

Termină cu un genunchi la pămînt, cu braţele larg desfăcute în lături. Regele Haggard se depărtă de el nervos, mormăind:

— Ridică-te, ridică-te, mă faci să mă doară capul. Şi pe urmă, eu am un magician regal.

Schmendrick se ridică greoi, cu faţa înroşită şi deodată goală de orice expresie.

— Asta n-ai spus-o pînă acuma. Cum îl cheamă?

— Il cheamă Mabruk, răspunse regele Haggard. Nu vorbesc despre el prea des. Nici măcar oştenii mei nu ştiu că trăieşte şi el aici în castel. Mabruk e aşa cum ai spus tu că trebuie să fie un vrăjitor, şi mult mai mult decît îmi închipui că visezi tu măcar. În profesia lui e cunoscut ca „magicianul magicienilor”. Nu văd nici un motiv să-l înlocuiesc cu un bufon vagabond, fără nume...

— A, dar eu văd! îl întrerupse Schmendrick disperat. Văd un motiv pe care chiar tu l-ai spus acum o clipă. Minunatul Mabruk nu te face fericit.

Peste faţa crîncenă a regelui căzu o umbră înceată de dezamăgire şi înşelăciune. O suflare de timp păru un tînăr pus în încurcătură de ceva de neînţeles pentru el.

— Da, asta-i adevărat, murmură regele Haggard. Magia asta a lui Mabruk nu m-a mai încîntat de multă, multă vreme. De cîtă vreme, chiar? Bătu din palme deodată, strigînd: Mabruk! Mabruk! Vino încoace, Mabruk!

— Sînt aici, spuse o voce adîncă dintr-un colţ îndepărtat al camerei. Un bărbat într-un halat întunecat la culoare şi presărat cu stele, pe cap cu o pălărie ascuţită, înstelată şi ea, stătea acolo şi nimeni n-ar fi putut spune cu certitudine că nu fusese acolo, în văzul tuturor, încă de cînd intraseră în sala tronului. Barba şi sprîncenele îi erau albe, şi trăsăturile şi expresia feţei, blînde şi înţelepte, însă ochii îi erau aspri ca pietrele îngheţate ale grindinei. Ce doreşte de la mine Majestatea Voastră?

— Mabruk, spuse regele Haggard, domnul acesta face parte din confreria voastră. Se numeşte Schmendrick.

Ochii îngheţaţi ai bătrînului vrăjitor se lărgiră puţin şi îl privi scurt pe bărbatul cel prost îmbrăcat.

— Da, chiar aşa! exclamă cu aparentă plăcere. Schmendrick, dragă băiete, ce bine îmi pare că te văd! Nu-ţi mai aduci aminte de mine, dar eram prieten cu scumpul, scumpul tău maestru,

scumpul, bătrînul Nikos. Îşi punea atîtea speranţe în tine, sărmanul de el. Ca să vezi, ce surpriză! Şi chiar mai lucrezi încă în branşă? Măi-măi, eşti conservator! Întotdeauna am spus eu, perseverenţa e nouă zecimi din orice artă – nu c-ar fi de mare ajutor să fii nouă zecimi de artist, fireşte. Dar ce vînt te aduce pe-aici?

— A venit să-ţi ia ţie locul. Vocea regelui Haggard era lipsită de expresie şi categorică. El este acum magicianul casei mele regale.

Tresărirea de surpriză a lui Schmendrick nu scăpă bătrînului Mabruk, deşi vrăjitorul nu păru decît prea puţin uimit de hotărîrea regelui. O clipă era limpede că rămase să cîntărească eventualitatea că ar putea arăta mînie, însă alese în schimb o expresie de amuzament jovial.

— După bunul plac al Majestăţii Voastre, acum ca şi oricînd, toarse el ca o pisică. Dar poate că Majestatea Voastră ar vădi interes să afle cîte ceva din trecutul noului său magician. Sînt sigur că scumpul meu Schmendrick n-are să se supere cînd am să menţionez faptul că el constituie subiectul multor anecdote amuzante în branşa noastră. La drept vorbind, printre experţi e amintit cel mai adesea sub numele de „ Nebunia lui Nikos“. Încîntătoarea şi desăvîrşita lui neputinţă de a descrifra chiar cele mai simple rune; modul creator în care recită chiar cele mai copilăreşti poezioare de teurgie, ca să nu mai vorbim...

Regele Haggard făcu o mişcare subţire cu latul palmei şi Mabruk tăcu deodată. Prinţul Lir chicoti. Regele spuse:

— Nu trebuie să mă convingi cît e de nepotrivit pentru poziţia lui. O singură privire spre el îmi spune aşa ceva, tot aşa cum o privire îmi spune la fel de limpede că tu eşti unul din cei mai mari vrăjitori din lume. Mabruk se legănă puţin pe călcîie, mîngîindu-şi barba splendidă şi încruntîndu-şi fruntea blîndă.

— Dar nici asta n-are importanţă pentru mine, continuă regele Haggard. În trecut, mi-ai făcut toate miracolele pe care ţi le-am cerut, şi tot ce-ai reuşit cu asta a fost să mă faci să-mi treacă gustul de minuni. Nici un fel de sarcină nu-i mai presus de puterile tale – şi totuşi, după ce s-a îndeplinit minunea, nimic nu s-a schimbat în fond. Sînt încredinţat că există o mare putere care nu-mi dă ce-mi doresc eu cu adevărat. Un mare magician, un maestru nu m-a făcut fericit. Am să văd ce poate face unul incompetent. Poţi să pleci, Mabruk. Şi îl concedie cu un semn din

cap pe bătrînul vrăjitor.

Afabilitatea părelnică a lui Mabruk se stinse deodată ca o scînteie pe zăpadă, şi chiar scoţînd acelaşi sunet. Faţa toată i se făcu la expresie cum îi erau ochii.

— Pe mine nu mă poţi da afară chiar atît de uşor, spuse foarte blînd. Nu dintr-un capriciu, chiar dacă e un capriciu de rege, şi nu în favoarea unui idiot. Bagă de seamă, Haggard! Mabruk nu e o făptură pe care s-o mînii cu uşurătate.

Un vînt începu să sufle deodată prin încăperea întunecată. Venea şi dintr-o parte, şi dintr-alta – prin fereastră, prin uşa rămasă întredeschisă – însă adevăratul izvor îi era în făptura încleştată a vrăjitorului. Vîntul era rece şi stătut, un vînt umed, huruitor, de mlaştină, şi sărea ici şi colo prin încăpere ca un animal vesel care descoperă deodată frivolitatea şi uşurătatea fiinţelor omeneşti. Molly Grue se strînse lîngă Schmendrick, care păru deodată neînlargul lui. Prinţul Lir îşi mişcă cu degete nerăbdătoare sabia în teacă.

Chiar şi regele Haggard se dădu un pas înapoi în faţa rînjetului triumfător al bătrînului Mabruk. Pereţii camerei păreau că se topesc şi pier, iar halatul înstelat al vrăjitorului deveni însăşi noaptea imensă hăuind de ecouri. Mabruk nu scoase nici un cuvînt, însă vîntul începuse să şuiere cu un sunet rău, ca un grohăit, care căpăta tot mai multă putere. Încă o clipă şi avea să devină vizibil, să izbucnească prinzînd formă. Schmendrick deschise gura, însă chiar dacă pronunţă un contrafarmec, acesta nu se auzi, şi nici nu avu vreun rezultat.

În întuneric, Molly Grue o văzu pe Doamna Amalthea întorcîndu-şi capul, de undeva de departe, întinzîndu-şi o mînă la care degetul inelar şi cel mijlociu erau deopotrivă de lungi. Semnul ciudat de pe fruntea ei strălucea acum la fel de luminos ca o floare.

Atunci vîntul se stinse ca şi cum n-ar fi suflat niciodată, şi pereţii de piatră se iviră din nou în jurul lor, iar încăperea cea posomorîtă era la fel de veselă acum după ce trecuse prin noaptea stîrnită de Mabruk. Vrăjitorul se făcuse mic, strîns în el, ghemuit aproape la pămînt, privind-o pe Doamna Amalthea. Faţa lui înţeleaptă, plină de bunătate părea faţa unui înecat, şi barba îi picura subţire de pe bărbie, ca o apă stătătoare. Prinţul Lir îl apucă de braţ.

— Haide, bătrînule, îi spuse, nu fără bunăvoinţă. Pe aici,

bunicuţule. Am să-ţi scriu o referinţă.

— Plec, spuse Mabruk. Nu pentru că mi-ar fi frică de tine – de tine, bucată de balegă uscată – şi nici de nebunul, nerecunoscătorul de taică-tu; nici de noul vostru magician, şi vă urez să aveţi parte de multă fericire de pe urma lui. Ochii lui întîlniră ochii înfometaţi ai regelui Haggard, şi atunci rîse behăitor, ca un ţap. Haggard, n-aş vrea să fiu în locul tău pentru nimic în lume, declară el. Ţi-ai dat drumul la propria pieire pe poarta din faţă, deşi să ştii că n-are să iasă tot pe acolo. Ţi-aş explica eu mai pe larg, dar nu mai sînt în slujba ta. E păcat, pentru că are să vie o vreme cînd nimeni altul decît un mare maestru ar mai fi în stare să te salveze – şi în ceasul acela ai să-l ai pe Schmendrick la care să faci apel! Adio, Haggard sărmane, adio!

Pieri rîzînd încă; însă veselia lui avea să dăinuie veşnic prin colţurile acelei încăperi, ca şi mirosul de fum, sau de praf vechi, rece.

— Mda, spuse regele Haggard în lumina cenuşie de lună. Da. Se apropie încet de Schmendrick şi de Molly, cu paşi tăcuţi, şi capul şi-l clătina, parcă în joacă. Staţi unde sînteţi, le porunci cînd ei se clintiră de la locurile lor. Vreau să văd cum arătaţi la faţă.

Respiraţia lui rîcîia aerul ca un cuţit pe cremene, în timp ce privea încordat de la unul la cealaltă.

— Mai aproape! mormăi, străduindu-se miop să vadă prin întuneric. Veniţi mai aproape – mai aproape! Vreau să vă văd.

— Aprinde o lumină atunci, spuse Molly Grue. Calmul propriei ei voci o sperie mai mult decît o înfricoşase furia bătrînului vrăjitor. E uşor să fii curajoasă de dragul ei, se gîndi, dar dacă acuma încep să mă arăt curajoasă de dragul meu, unde mai terminăm atunci?

— Eu nu aprind niciodată lumini, replică regele. La ce-s bune luminile? Se întoarse cu spatele la el, mormăind: Unul din chipuri este aproape nevinovat, o faţă de prost aproape, dar nu de ajuns de prostească. Cealaltă faţă e ca şi faţa mea, şi asta trebuie să însemne primejdie. Şi totuşi, astea le-am văzut, încă de la poartă – de ce i-am mai lăsat să intre deci? Mabruk avea dreptate: am îmbătrînit, m-am ramolit, am ajuns uşuratic. Şi totuşi, nu-l văd decît pe Haggard cînd mă uit în ochii lor.

Prinţul Lir se foi nervos cînd regele străbătu sala tronului

către Doamna Amalthea. Ea se întoarse iarăşi să privească pe fereastră, şi regele Haggard ajunsese foarte aproape de ea, cînd deodată se roti repede spre el, coborîndu-şi capul în chip ciudat.

— N-am să te ating, îi spuse el şi ea rămase nemişcată. De ce tot stai la fereastră? o întrebă. La ce te uiţi acolo?

— Mă uit la mare, spuse Doamna Amalthea. – Vocea îi era joasă, tremurătoare, nu de frică ci de prea multă viaţă, ca un fluture nou care tremură în soare.

— Aha, spuse regele. Da, marea e totdeauna bună de aşa ceva. La nimic nu pot să stau să privesc mai multă vreme, decît la mare. Totuşi privi acum multă vreme faţa Doamnei Amalthea, şi chipul lui nu răsfrîngea nimic din lumina ei – cum făcuse chipul prinţului Lir – ci lua lumină de la ea şi o ascundea apoi undeva, să o ţină el. Suflarea lui era la fel de stătută şi de mucedă ca şi vîntul vrăjitorului, însă Doamna Amalthea nu se clinti.

Deodată, el strigă:

— Ce e cu ochii tăi? Sînt plini de frunze verzi, încărcaţi cu copaci şi pîraie şi vieţuitoare mici. Eu unde sînt? De ce nu mă văd pe mine în ochii tăi?

Doamna Amalthea nu-i răspunse. Regele Haggard se suci pe călcîie să-i privească pe Schmendrick şi pe Molly. Surîsul lui ca un paloş îşi lăsă tăişul rece pe gîturile lor.

— Cine e ea? întrebă.

Schmendrick tuşi de mai multe ori.

— Doamna Amalthea e nepoata mea, încercă el. Sînt singura rudă care i-a rămas în viaţă, şi pe lîngă asta şi tutorele ei. Fără îndoială, felul în care e învestmîntată acum te pune pe gînduri, dar pot să-ţi explic uşor. În cursul călătoriei noastre, am fost atacaţi de nişte tîlhari şi jefuiţi de tot ce-aveam...

— Ce prostii îndrugi acolo? Ce-i cu vestmintele ei?

Regele se întoarse din nou s-o privească pe fata cea albă şi Schmendrick înţelese deodată că nici regele Haggard şi nici fiul său nu băgaseră de seamă că era goală sub zdrenţele mantiei. Doamna Amalthea avea un port atît de mîndru şi de graţios, încît făcea ca zdrenţele şi peticele să pară singurul vestmînt potrivit pentru o prinţesă; şi pe lîngă asta nici ea însăşi nu ştia că e goală. Regele îmbrăcat în armură era cel care părea dezbrăcat în faţa ei.

Regele Haggard spuse:

— Cum e îmbrăcată, ce vi s-ar fi putut întîmpla pe drum, ce sînteti fiecare din voi unul pentru altul – toate lucrurile astea, din fericire, pe mine nu mă privesc, în treburile astea n-aveţi decît să mă minţiţi cît vă ţine curajul. Vreau să ştiu cine e ea. Vreau să ştiu cum a rupt vraja lui Mabruk fără măcar să scoată o vorbă. Vreau să ştiu de ce sînt frunze înverzite şi pui de vulpe în ochii ei. Vorbeşte repede; şi vezi să nu cazi în ispita să mă minţi, mai ales în ce priveşte frunzele astea verzi. Răspunde.

Schmendrick nu răspunse imediat. Scoase cîteva sunete cît mai serioase, dar nici un cuvînt de înţeles nu era printre ele. Molly Grue îşi strînse curajul să vorbească ea, deşi bănuia că era cu neputinţă să i se spună adevărul regelui Haggard. Ceva în fiinţa lui iernatică pustia cuvintele, încurca înţelesurile şi încovoia intenţiile cinstite în forme la fel de strîmbe ca şi turnurile castelului. Cu toate acestea ar fi spus ceva, însă o altă voce se făcu auzită în încăperea posomorîtă: vocea uşoară, blîndă, prostească a prinţului Lir.

— Tată, ce importanţă are asta? Important e că ea este aici acum.

Regele Haggard oftă. Nu era un sunet frumos, ci adînc, semănînd cu un rîcîit; nu un sunet de resemnare învinsă, ci asemenea gîndului tulbure mîrîit al unui tigru care se încordează să sară.

— Sigur, ai dreptate, spuse. Ea este aici, ei cu toţii sînt aici, şi fie că asta înseamnă pieirea mea sau nu, am să stau să mă uit la ei un timp. Un aer plăcut de catastrofă îi însoţeşte. Poate că asta e ce vreau şi eu.

Iar către Schmendrick spuse, scurt:

— Ca magician al meu personal, ai să mă distrezi ori de cîte ori am să vreau să fiu distrat, în chipuri diferite, pline de profunzime sau frivole. Eşti obligat să ştii cînd e nevoie de tine, şi în ce chip, pentru că nu poţi să te aştepţi să stau să-mi tot identific starea de spirit şi dorinţele ca să ştii tu ce vreau. N-ai să primeşti nici un fel de leafă, pentru că e sigur că nu pentru aşa ceva ai venit aici. Şi sluga asta a ta, ajutoarea ta, oricum vrei să-i spui, are să mă slujească şi ea dacă vrea să rămînă în castelul meu. Din seara asta este bucătăreasă şi slujnică laolaltă, femeia care spală podelele şi fată la toate, toate la un loc.

Făcu o pauză, după toate aparenţele aşteptînd-o pe Molly să

protesteze, însă ea dădu doar din cap aprobîndu-l. Luna alunecase din dreptul ferestrei, însă prinţul Lir vedea că în încăpere nu se făcuse mai întuneric din cauza aceasta. Strălucirea proaspătă a Doamnei Amalthea creştea mai încet decît sporise vîntul stîrnit de Mabruk, însă prinţul înţelegea bine că era cu mult mai primejdioasă. Dorea acum să scrie poeme la lumina aceasta, şi pînă atunci nu dorise niciodată să scrie vreo poezie.

— Tu poţi să te mişti pe aici cum doreşti, spuse regele Haggard către Doamna Amalthea. S-ar putea să fie o nebunie din partea mea că te-am primit, dar în orice caz nu sînt atît de prost ca să-ţi interzic să intri pe una sau alta dintre porţile castelului. Tainele mele se apără singure – au să poată şi ale tale să facă la fel? La ce te uiţi acuma?

— Mă uit la mare, îi răspunse iarăşi Doamna Amalthea.

— Da, marea e totdeauna bună de aşa ceva, spuse regele. Într-o zi o să ne uităm împreună la mare. Se îndreptă încet către uşă. Are să fie ceva curios, spuse, să ai în castel o făptură care l-a făcut pe Lir să-mi spună „tată“ pentru prima dată de cînd a împlinit cinci ani.

— Şase, spuse prinţul Lir. Împlinisem şase ani.

— Cinci sau şase, spuse regele, de mult a încetat să mă mai facă aşa ceva să mă simt fericit, şi nu mă face mai fericit nici acum. Nu s-a schimbat încă nimic pentru că e ea aici. Ieşi din încăpere aproape la fel de tăcut ca şi Mabruk, şi îi auziră cizmele de tablă bocănind pe trepte.

Molly Grue se apropie încet de Doamna Amalthea şi se opri alături de ea la fereastră.

— Ce e? întrebă ea. Ce vezi acolo? Schmendrick se sprijini de tron, privindu-l pe prinţul Lir cu ochii lui prelungi, verzi. Afară, departe, în valea spre Hagsgate, mugetul îngheţat răsună iarăşi.

— Am să vă găsesc camere, spuse prinţul Lir. Vă e foame? Am să fac rost de ceva de mîncare. Ştiu şi unde se află nişte pînză mai bună, un satin fin. Ai putea să-ţi faci o rochie.

Nimeni nu-i răspunse. Noaptea grea îi înghiţi cuvintele, şi lui i se părea că Doamna Amalthea nici nu-l auzea şi nici nu-l vedea. Ea nu se clinti din loc, şi cu toate acestea era sigur că se îndepărta de el în timp ce el însuşi rămăsese acolo, că se îndepărta asemenea lunii.

— Lasă-mă să te ajut, spuse prinţul Lir. Ce pot să fac ca să te

ajut? Lasă-mă să te ajut.

X

Cum aş putea să te ajut? întrebă prinţul Lir.

— Deocamdată, nu prea mai ai cum, spuse Molly Grue. Am avut nevoie doar de puţină apă. Decît, dacă ai vrea să-mi cureţi şi nişte cartofi, n-aş avea nimic împotrivă.

— Nu, nu de asta ziceam. Adică, bineînţeles că-i curăţ dacă ţii, dar eu cu ea vorbeam. Cînd vorbesc cu ea o tot întreb asta.

— Stai aici şi curăţă-mi nişte cartofi, spuse Molly. În felul ăsta ai să ai ce să faci cu mîinile.

Se aflau în bucătăria mică, o cămăruţă umedă care mirosea a napi putrezi şi a sfeclă fermentată. Vreo duzină de străchini de lut ars erau puse una peste alta într-un colţ şi un foc foarte mic tremura sub un trepied încercînd să facă să fiarbă o oală mare cu apă cenuşie. Molly şedea la o masă grosolană acoperită cu cartofi, praz, ceapă, piper, morcovi şi alte legume, cele mai multe dintre ele pipernicite şi cam stricate. Prinţul Lir sta în picioare în faţa ei, legănîndu-se încet pe picioare şi tot frîngîndu-şi degetele lungi şi moi.

— Am mai omorît un dragon în dimineaţa asta. spuse deodată.

— Da? Ce bine, răspunse Molly. Frumos din partea dumitale. La cîţi ai ajuns?

— Cinci. Ăsta de azi era mai mic decît ceilalţi, dar la drept vorbind mi-a dat mai multă bătaie de cap. N-am putut să mă apropii pe jos, aşa că a trebuit să mă reped la el cu lancea, şi calul meu s-a ales cu nişte arsuri, mamă-mamă. Ce nostim, să vezi, calul...

Molly îl întrerupse.

— Stai jos, Alteţă, şi nu te mai foi atîta. Ameţesc cînd mă uit după dumneata. Prinţul Lir se aşeză în faţa ei. Scoase un pumnal de la cingătoare şi începu, prost dispus, să cureţe cartofi. Molly îl privea cu un surîs lent, nesigur.

— I-am dus ei capul, spuse el. Era în camera ei cum e de obicei. Am tîrît după mine pe scări capul, tocmai pînă acolo sus, să i-l las ei la picioare. Suspină şi se şi tăie la deget cu pumnalul. Ce dracu! Nu mi-a păsat de asta. Tot drumul pînă sus pe scări era un cap de dragon, cel mai de preţ dar pe care i-l poţi dărui cuiva. Dar cînd s-a uitat la el, s-a prefăcut deodată într-o grămăjoară urîtă, hăcuită, de solzi şi coarne, o limbă ţepoasă şi nişte ochi înroşiţi de sînge. M-am simţit ca un băiat de la

măcelărie care-i duce iubitei de la ţară o halcă de carne mai bună, în semn de iubire. Şi pe urmă, s-a uitat şi la mine, şi a şi început să-mi pară rău că l-am omorît. Să-ţi pară rău că ai omorît un dragon! Pumnalul îi alunecă pe un cartof mai stricat şi se tăie iarăşi.

— Taie cu cuţitu-n afară, nu spre dumneata, îl învăţă Molly. Să ştii, la drept vorbind, eu cred că n-ar mai trebui să-ţi baţi capul să tot omori dragoni pentru Doamna Amalthea. Dacă cinci n-au emoţionat-o, încă unul nu cred c-are să aibă vreun succes. Încearcă altceva.

— Dar ce mai există pe lumea asta să nu fi încercat? întrebă prinţul Lir. Am trecut înot patru rîuri, toate revărsate, şi nici unul din ele nu era mai îngust de-o milă. M-am căţărat pe şapte munţi pe care nimeni nu s-a mai suit vreodată, am dormit trei nopţi în Mlaştina Spînzuraţilor, şi am ieşit pe jos şi viu din pădurea cu flori care-ţi ard ochii şi privighetori ce-ţi toarnă otravă în urechi. Am rupt logodna cu prinţesa cu care mă învoisem să mă-nsor – şi dacă-ţi închipui că asta n-a fost o faptă eroică înseamnă că n-o cunoşti pe maică-sa. Am înfrînt exact cincisprezece cavaleri negri care aşteptau lîngă cincisprezece vaduri cu steagurile negre ridicate să provoace la luptă pe oricine venea să treacă pe acolo. Şi de mult am pierdut socoteala cîte vrăjitoare prin păduri sălbatece, uriaşi, demoni travestiţi ca doamne tinere; sau coline sticloase, ghicitori cu tăierea capului şi alte munci de spaimă – ca să nu mai spun de mere vrăjite, inele, lămpi, filtre magice, săbii, mantii, cizme, legături de gît şi scufii de noapte. Ca să nu mai pun la socoteală caii cu aripi, vîrcolacii şi şerpii de mare, şi tot restul turmelor de sălbătăciuni. Îşi ridicase capul şi ochii lui albaştri întunecaţi erau încremeniţi şi trişti.

— Şi toate, în zadar, spuse într-un tîrziu. Nu pot s-o ating, orice aş face. De dragul ei am ajuns erou – eu, Lir adormitul, bătaia de joc şi ruşinea tatălui meu – dar puteam tot aşa de bine să fi rămas nătărăul fără haz care eram înainte. Toate faptele mele mari nu înseamnă nimic pentru ea.

Molly îşi luă cuţitul ei şi începu să cureţe nişte napi.

— Atunci, poate că Doamna Amalthea nu poate fi cîşti- gată prin fapte de-astea mari. Prinţul o privi, încruntîndu-şi fruntea şi neînţelegînd ce vrea să spună.

— Da’ ce, există şi altă cale să cîştigi inima unei fecioare?

întrebă, serios. Molly, ştii tu vreo altă cale? N-ai vrea să mi-o spui? Se aplecă peste masă şi căută s-o prindă de mînă. Îmi place şi să fiu curajos, dar aş fi şi un laş leneş dacă tu crezi că e mai bine. Cînd mă uit la ea, aş vrea să mă războiesc cu toate relele şi urîciunile, dar tot aşa parc-aş sta locului, să nu fac nimic şi să fiu nefericit. Ce crezi că trebuie să fac, Molly?

— Nu ştiu, spuse ea, deodată pusă în încurcătură. Multă gingăşie, curtenie, fapte bune, chestii de felul ăsta. Şi mult simţ al umorului. O pisică mică, cenuşie şi arămie, cu o ureche strîmbă, îi sări în poală, torcînd ca un huruit de tunet şi frecîndu-i-se de mînă. Nădăjduind să-l facă să schimbe vorba, ea îl întrebă: Şi ce-i cu calul? Ce-a fost aşa de nostim?

Însă prinţul Lir o privea pe pisicuţa cu urechea strîmbă.

— De unde-a mai venit şi asta? E a ta?

— Nu, spuse Molly. Eu doar îi dau de mîncare, şi-o mai ţin uneori în braţe. O mîngîie pe pisică pe gîtul ei subţire şi aceasta închise ochii. Credeam că-i de pe aici, de undeva.

Prinţul clătină din cap.

— Tata nu poate să sufere pisicile. Zice că nici nu există chestii de-astea, pisici – sînt doar forme pe care şi le iau tot soiul de pitici, demoni şi vîrcolaci ca să poată să intre în casele oamenilor. Ar omorî-o dacă ar şti că e pe-aici.

— Dar ce-a fost cu calul? întrebă din nou Molly.

Chipul prinţului Lir se întunecă iarăşi.

— Asta a fost un lucru ciudat. Cînd am văzut că nu se bucură deloc de darul meu, m-am gîndit că ar putea s-o intereseze în ce fel l-am cîştigat. Aşa că m-am apucat să-i povestesc cum l-am văzut, şi am galopat spre el –înţelegi – şi cum aripile lui dezgolite şuierau prin aer şi cum i-a ţîşnit sîngele ăla negru din vîrful lăncii mele. Dar ea n-a auzit nimic, nici un cuvînt, pînă cînd am ajuns la pălălaia de flăcări care a ţîşnit şi aproape că i-a ars de tot picioarele calului, săracul. Atunci – atunci da, s-a întors de acolo de unde fuge ori de cîte ori mă apuc să stau de vorbă cu ea, şi a spus că trebuie să meargă să vadă şi ea calul meu. Am dus-o atunci în grajd, unde era calul, săracul, care tot necheza de durere, şi ea a pus mîna pe el, pe picioarele lui. Şi n-a mai nechezat. Ştii, caii cînd îi doare ceva scot un nechezat groaznic. Cînd se opresc, parcă-i un cîntec.

Pumnalul prinţului licărea pe masă printre cartofi. Afară, pale mari de ploaie se învîrtejeau vîjîind în jurul zidurilor castelului,

însă cei din bucătărioară le auzeau doar, căci cămăruţa aceasta îngheţată n-avea nici o fereastră. Şi nici nu era vreo lumină, decît licărirea slăbănoagă a focului din vatră. La luminiţa aceasta, pisica aţipită în poala lui Molly părea o grămăjoară de frunze tomnatece.

— Şi ce s-a întîmplat atunci? întrebă Molly. Cînd Doamna Amalthea a pus mîna pe cal.

— Nu s-a întîmplat nimic. Chiar nimic. Prinţul Lir păru să se înfurie deodată. Îşi lăsă cu plesnet palma pe tăblia mesei, şi boabele de linte şi mazăre ţopăiră în toate direcţiile. Te-ai fi aşteptat să se întîmple ceva? Ea da. Te-ai fi aşteptat ca rănile calului să se vindece pe loc – carnea arsă să se lege la loc, jupuiturile să se lecuiască? Ea se aştepta – jur pe speranţele mele în ea că da! Şi cînd picioarele nu i s-au făcut bine sub mîna ei, a fugit. Acuma, nu mai ştiu unde e.

Vocea i se îmblînzise vorbind, şi mîna rămasă pe masă i se chirci tristă răsturnîndu-se într-o parte. Se ridică şi merse să arunce o privire în oala de pe foc.

— Fierbe, spuse. Dacă vrei, poţi să pui ierburile astea-năuntru... A plîns cînd a văzut că nu s-au lecuit arsurile calului meu – am auzit-o plîngînd – şi cu toate astea cînd a fugit nu era nici o lacrimă în ochii ei. Orice altceva era în ochii ei, dar lacrimi nu.

Molly lăsă binişor pisica jos şi începu să strîngă legumele şi ierburile veştejite să le pună în oală. Prinţul Lir privea cum trece încoace şi-ncolo de la masă la oală, pe podeaua umedă. Ea cînta:

„De-aş putea iar să dansez
Cum dansez doar cînd visez,
Gingaşă şi sclipitoare
Cum e Moartea travestită –

O, aş fi mai fericită?
Sau aş vrea atuncea oare
Să fiu tînără, fecioară,
Mireasă, sau mult ştiitoare?”

Prinţul spuse:

— Cine e ea, Molly? Ce fel de femeie e asta care crede – care

ştie, căci i-am văzut faţa – că poate să vindece rănile doar punîndu-şi mîinile peste ele, şi care plînge fără lacrimi? Molly îşi vedea înainte de treabă, fredonîndu-şi cîntecul.

— Orice femeie poate să plîngă fără lacrimi, îi răspunse peste umăr, şi cele mai multe femei pot să vindece cînd pun ele mîna. Depinde de rană. Ea e o femeie, Alteţă, şi asta e o ghicitoare destul de grea şi aşa.

Prinţul se ridică să-i taie calea, şi ea se opri, cu şorţul plin de ierburi şi cu părul căzîndu-i laţe peste ochi. Prinţul Lir îşi aplecă chipul spre ea: mai bătrîn cu cinci dragoni dar frumos şi la fel de nătărău. El spuse:

— Tu cînţi. Tata te pune la treburile cele mai urîte, şi totuşi cînţi. N-au fost niciodată cîntece în castelul ăsta, nici pisici, şi nici n-a mirosit vreodată a mîncare bună. Doamna Amalthea e cea care le face toate astea, aşa cum mă face pe mine să plec dimineaţa călare în căutare de primejdii.

— Eu am fost totdeauna o bucătăreasă bună, spuse Molly blînd. Dac-am trăit în pădure cu Cully şi cu oamenii lui şaptesprezece ani...

Prinţul Lir continuă, ca şi cum ea n-ar fi spus nici o vorbă.

— Vreau s-o servesc pe ea, aşa cum faci şi tu, s-o ajut să găsească orice-o fi lucrul acela pe care a venit aici să-l găsească. Aş vrea să fiu lucrul de care are ea mai multă nevoie. Spune-i-o. Vrei să-i spui asta?

În timp ce vorbea încă, un pas fără sunet îi sună în ochi şi suspinul unei rochii de satin îi tulbură faţa. Doamna Amalthea se oprise în prag.

Un anotimp petrecut în domeniul de ghiaţă al regelui Haggard n-o întunecase şi nici n-o tulburase. Mai degrabă s-ar fi spus că iarna îi însufleţise şi mai mult frumuseţea, ascuţindu-i-o, pînă-l pătrundea pe cel care o privea ca o săgeată ascuţită care nu mai poate fi trasă afară din rană. Părul ei alb era ridicat în sus cu o panglică albastră, şi rochia îi era liliachie. Nu i se potrivea prea bine. Molly Grue nu era o croitoreasă grozavă, şi satinul o făcea nervoasă. Însă Doamna Amalthea părea şi mai frumoasă în lucrătura aceasta nereuşită, între pietrele acestea reci şi în mirosul de gulii. Avea ploaie în păr.

Prinţul Lir se închină în faţa ei; o plecăciune grăbită, strîmbă, ca şi cum l-ar fi pocnit cineva în stomac.

— Doamna mea, murmură el. Ar trebui, zău, să-ţi acoperi

capul cînd ieşi pe vremea asta.

Doamna Amalthea se aşeză în faţa mesei, şi pisicuţa de culoarea toamnei sări de îndată s-o întîmpine, torcînd grăbită. Ea îşi întinse mîna, însă pisica se trase îndărăt, torcînd mereu. Nu părea speriată, dar n-o lăsa să-i atingă blana ruginie. Doamna Amalthea îi făcu un semn, şi pisica se gudură cu tot trupul, ca un cîine, însă fără să se apropie.

Prinţul Lir spuse cu glas răguşit:

— Trebuie să plec. E un căpcăun de nu ştiu ce fel care bîntuie satele cale de două zile călare de-aici şi mănîncă fecioarele. Se zice că nu poate fi răpus decît de unul care are la el Marea Secure a Ducelui Alban. Din nefericire Ducele Alban însuşi a fost unul dintre primii mîncaţi – la vremea aceea se travestise într-una din fecioarele satului ca să-l înşele pe căpcăun – şi nu prea e greu de ghicit la cine e Marea Secure acum. Dacă nu mă mai întorc, gîndiţi-vă la mine. Adio.

— Adio, Alteţă, spuse Molly. Prinţul se înclină iarăşi şi părăsi bucătăria purcezînd spre nobila sa misiune. Se mai uită îndărăt doar o singură dată.

— Eşti rea cu el, spuse Molly. Doamna Amalthea nu-şi ridică ochii. Îşi întindea palma deschisă către pisicuţa cu urechea strîmbă, însă pisica rămăsese la locul ei, departe de mîna femeii, tremurînd toată de dorinţa de a se apropia.

— Rea? întrebă Doamna Amalthea. Cum pot să fiu rea? Răi doar muritorii pot să fie. Apoi îşi ridică privirea şi ochii îi erau mari de suferinţă, şi de altceva încă, semănînd a ironie. Spuse: Sau buni.

Molly Grue trebăluia pe lîngă oala de pe foc, amestecînd supa şi mai adăugîndu-i cîte ceva, mişcîndu-se tăcută. Cu vocea scăzută, insistă:

— Ai fi putut să-i spui şi lui o vorbă bună măcar. A trecut prin încercări grele de dragul tău.

— Dar ce cuvînt pot eu să-i spun? o întrebă Doamna Amalthea. Nu i-am spus niciodată nimic, şi cu toate astea vine zilnic la mine cu alte capete, coarne, crupe şi cozi, cu tot felul de juvaere vrăjite şi arme fermecate. Ce-o să mai facă dacă-i şi vorbesc?

Molly spuse:

— Ar vrea să te gîndeşti la el. Cavalerii şi prinţii nu ştiu decît o singură cale să lase o amintire în urma lor. Nu e vina lui. Eu

cred că e un om bun. Doamna Amalthea îşi întoarse iarăşi privirile către pisică. Degetele ei lungi răsuceau o aţă scăpată din ţesătura rochiei.

— Nu, nu vrea el gîndurile mele, spuse, încet. Mă vrea pe mine, la fel de mult cum mă voia şi Taurul Stacojiu, şi nu cu mai multă înţelegere. Dar mă sperie chiar mai mult decît mă speria Taurul, pentru că el are inimă bună. Nu, n-am să-i spun nici un cuvînt de încurajare sau de făgăduinţă.

Semnul palid de pe fruntea ei nu era vizibil în penumbra bucătăriei. Ea şi-l atinse, apoi îşi trase repede mîna îndărăt, ca şi cum semnul ar fi durut-o.

— Calul a murit, spuse, vorbindu-i pisicuţei. N-am putut face nimic.

Molly se întoarse repede şi-şi puse mîinile pe umerii Doamnei Amalthea. Sub rochia lucioasă, pielea era rece şi tare ca oricare din pietrele castelului regelui Haggard.

— O, doamna mea, şopti ea, asta e pentru că nu mai eşti în propria ta făptură. Cînd o să redevii tu însăţi, totul are să se întoarcă – toată puterea, toată stăpînirea, toată încrederea în tine. Au să se întoarcă toate la tine. Dacă ar fi îndrăznit, ar fi luat-o pe fata albă în braţe, s-o legene ca pe un copil. Nici nu visase să facă aşa ceva cu vreo făptură pînă atunci.

Însă Doamna Amalthea îi răspunse:

— Magicianul mi-a dat numai asemănarea unei fiinţe omeneşti – asemănarea, dar nu şi sufletul. Dacă aş fi murit atunci, tot aş fi fost o licornă. Bătrînul ştia asta, vrăjitorul. N-a spus nimic, din răutate faţă de Haggard, dar ştia.

De la sine, părul îi scăpă din panglica albastră şi-i căzu grăbit pe gît şi pe umeri. Pisica fu aproape cucerită de această năvalnică revărsare; îşi ridică o labă să se joace cu buclele fetei, însă apoi se trase repede iarăşi îndărăt şi se culcă, cu coada înfăşurată pe după labele din faţă şi cu capul strîmb aplecat într-o parte. Ochii ei erau verzi, cu pete de aur.

— Dar asta a fost demult, spunea fata. Acuma sînt două – eu însămi, şi aceasta, cealaltă căreia tu îi spui „doamnă”. Pentru că e şi ea aici, ca şi mine, chiar dacă odinioară era numai un văl peste mine. Ea se plimbă prin castel, doarme, se îmbracă, se aşază şi mănîncă, şi-şi gîndeşte gîndurile ei. Dacă n-are putere să vindece, sau să aline, are şi ea o altă putere magică. Oamenii îi vorbesc, şi îi spun „Doamnă Amalthea”, şi ea le răspunde sau

nu le răspunde. Regele o pîndeşte tot timpul cu ochii lui palizi, întrebîndu-se ce e ea în realitate, şi fiul regelui se chinuie singur cu iubirea lui pentru ea şi se întreabă cine e ea. Şi în fiecare zi ea caută în mare şi pe cer, prin castel şi prin curte, prin donjon şi pe faţa regelui, caută ceva de care nu-şi aduce aminte totdeauna. Ce anume, ce caută ea prin locurile astea străine? Ştia acum o clipă, dar uite că a uitat.

Îşi întoarse faţa către Molly Grue şi ochii ei nu erau ochii licornei. Erau încă frumoşi, dar într-un fel care avea nume, aşa cum e frumoasă o femeie. Adîncul lor putea fi măsurat şi cunoscut, iar cît erau de întunecaţi se putea spune cu toată precizia. Molly văzu frică şi suferinţă şi uimire neînţelegătoare cînd privi în ei, şi se văzu şi pe ea însăşi; şi nimic altceva.

— Licornele, spuse ea. Taurul Stacojiu le-a mînat pe toate undeva, pe toate în afară de tine. Tu eşti ultima licornă. Ai venit aici să le cauţi pe celelalte, şi să le redai libertatea. Şi asta ai să şi faci.

Încet, marea adîncă şi tainică se reîntoarse în ochii Doamnei Amalthea, umplîndu-i iarăşi pînă cînd fură la fel de bătrîni şi de întunecaţi şi cu neputinţă de cunoscut şi cu neputinţă de descris ca însăşi marea. Molly văzu cum se întîmplă aceasta şi i se făcu frică, însă se încleşta mai tare de umerii care se încovoiau între braţele ei, ca şi cum mîinile ei ar fi putut alunga deznădejdea asemenea unui paratrăsnet. Şi cînd făcea asta, în duşumeaua bucătăriei fremătă un sunet pe care îl mai auzise înainte: un scrîşnet ca de nişte dinţi uriaşi – ca nişte măsele – clănţănind laolaltă. Taurul Stacojiu se întorcea în somn pe partea cealaltă. Oare visează? se gîndi Molly.

Doamna Amalthea spuse:

— Trebuie să mă duc la el. Nu e altă cale, şi nici nu mai e timp de pierdut. În trupul acesta pe care-l am acum, trebuie să-l întîlnesc iarăşi, chiar dacă toate din neamul meu au murit şi nu mai e nimic de salvat. Trebuie să mă duc la el, pînă cînd nu mă uit pe mine însămi cu totul şi pentru totdeauna, dar nu cunosc drumul şi sînt singură. Pisicuţa îşi zvîcni o dată coada şi scoase un sunet ciudat care nu era nici mieunat nici tors.

— Am să merg eu cu tine, spuse Molly. Nici eu nu ştiu drumul pînă jos la Taur, dar trebuie să fie un drum. Schmendrick are să vină şi el. Are să facă el drumul pentru noi dacă nu vom izbuti să-l găsim.

— Nu nădăjduiesc să capăt vreun ajutor de la magician, răspunse cu dispreţ Doamna Amalthea. Îl văd în fiecare zi cum face pe prostul în faţa regelui Haggard, cum îl face să rîdă de fiecare dată cînd dă greş, cum încurcă şi cele mai uşoare scamatorii. Zice că asta e tot ce poate face pînă vin iar puterile magice să vorbească în el. Dar puterile astea n-au să-i mai vorbească lui niciodată. Acuma, el nu mai e magician, e doar bufonul regelui.

Molly simţi deodată cum o doare faţa întreagă, şi se întoarse să supravegheze cum fierbe supa. Răspunzînd, şi vorbea dincolo de un nod care i se pusese în gît, spuse:

— El face asta pentru tine. În timp ce stai mohorîtă şi te vaiţi şi te prefaci în alta, el se scălîmbîie şi face pe prostul faţă de regele Haggard, şi îi abate atenţia ca să ai vreme să le găseşti pe cele din neamul tău, dacă e cu putinţă să le găseşti vreodată. Dar nu mai poate să treacă mult timp pînă cînd regele are să se plictisească de el, aşa cum se plictiseşte de orice lucru, şi atunci are să-l arunce în temniţele lui de sub pămînt, sau în cine ştie ce loc şi mai întunecos. Rău faci acuma că-ţi baţi joc de el.

Glasul îi era un scîncet, subţirel, trist, ca de copil. Spuse:

— Însă aşa ceva nu ţi se va întîmpla niciodată. Toată lumea te iubeşte pe tine.

Şi acum avură o clipă în care să se privească una pe alta, aceste două femei: una frumoasă şi părînd străină în încăperea rece şi scundă; cealaltă părînd chiar acasă la ea în acel loc – o gînganie mînioasă şi mică, cu frumoasa intrată atunci în bucătărie. Apoi auziră zgomotul cizmelor rîcîind piatra, armurile zăngănind, şi glasurile vîntoase ale unor bătrîni. Cei patru oşteni ai regelui Haggard intrară tropăind în bucătărie.

Nici unul din ei nu avea mai puţin de şaptezeci de ani, cu toţii erau slăbănogi şi şchiopătau, păreau gata să se fărîmiţeze ca o pojghiţă de zăpadă, însă cu toţii erau înveştmîntaţi din cap pînă-n picioare în armurile jalnice ale regelui Haggard şi-şi purtau armele strîmbe. Intrară salutînd-o cu glas mare şi vesel pe Molly Grue, întrebînd-o ce le pregătise pentru cină, dar la vederea Doamnei Amalthea toţi patru deveniră deodată foarte tăcuţi şi se plecară în plecăciuni adînci care-i făcură să icnească.

— Doamna mea, spuse cel mai în vîrstă dintre ei, porunceşte slujitorilor tăi. Sîntem uzaţi, sleiţi – dar dacă domnia ta vrea să vadă miracole, nu ai decît să ceri imposibilul din partea noastră.

O să ne facem iarăşi tineri, dacă doreşti. Cei trei însoţitori ai lui îşi mormăiră încuviinţarea.

Însă Doamna Amalthea le şopti drept răspuns:

— Nu, nu, nu veţi mai fi tineri niciodată. Apoi fugi din faţa lor, şi părul ei despletit, orbitor, îi ascundea faţa, iar rochia de satin îi şuiera.

— Cît e de înţeleaptă! declară cel mai în vîrstă dintre oşteni. Înţelege că nici măcar frumuseţea ei nu se poate lupta cu timpul. E o înţelepciune rareori întîlnită, tristă, la o fiinţă atît de tînără. Supa asta miroase grozav, Molly.

— Miroase prea frumos pentru un loc urît ca ăsta, mormăi al doilea pe cînd se aşezau cu toţii în jurul mesei. Haggard nu poate să sufere mîncarea bună. Zice că nici un fel de mîncare nu-i de ajuns de bună să facă banii şi munca ce se risipesc pentru pregătirea ei. „E o iluzie”, zice, „şi bani risipiţi. Trăiţi şi voi ca mine, fără să vă lăsaţi înşelaţi” Brahaha! Se înfioră tot strîmbîndu-se, şi ceilalţi rîseră.

— Să trăiesc la fel ca Haggard, spuse un alt oştean pe cînd Molly îi turna cu polonicul supa aburindă în castron. Asta are să fie partea mea pe lumea cealaltă, dacă nu sînt cuminte în lumea asta.

— Şi-atunci, de ce mai staţi în slujba lui? întrebă Molly. Se aşează alături de ei şi-şi sprijini bărbia în pumn. Leafă nu vă plăteşte, zise mai departe, şi vă dă de mîncare cît mai puţin, cît crede el că n-o să faceţi gură. Cînd e vremea mai rea, vă trimite să furaţi la Hagsgate, căci el însuşi nu cheltuieşte nici o para din ce-are strîns la el în cămară şi-n cufere. Vă interzice totul, de la lumînări pînă la lăute, de la focuri în vetre pînă la orice fel de sărbători şi cîntece lumeşti; totul vă e oprit – şi cărţile şi berea şi amintirile din primăverile de altădată şi pînă şi jocurile pe care le jucaţi între voi cu căpeţelele de sfoară. De ce nu-l părăsiţi? Ce poate să fie pe lumea asta care să vă ţină aici?

Cei patru bărbaţi se priviră nervoşi, tuşind şi oftînd. Primul spuse:

— E vîrsta noastră înaintată. Unde altundeva să ne ducem? Sîntem prea bătrîni să mai batem drumurile, să ne mai căutăm de-acum încolo de lucru şi adăpost.

— Sîntem prea bătrîni, spuse şi al doilea oştean. Cînd ai îmbătrînit, orice nu te mai tulbură e o alinare. Frigul şi întunericul şi plictisul, de mult şi-au pierdut puterea să ne mai

rănească, dar căldura, cîntecele, primăvara – nu; toate astea ar fi doar prilejuri de neliniște și tulburare. Sînt și nenorociri mai mari decît să trăiești ca Haggard.

Cel de al treilea spuse:

— Haggard este mai bătrîn decît noi. Cu vremea, prințul Lir are să fie rege aici, și nu vreau să plec de pe lumea asta pînă nu apuc ziua aceea. Am ținut dintotdeauna la băiatul ăsta, încă de cînd era atîtica.

Molly își dădu seama atunci că nu-i mai era foame. Privea în jur la chipurile bătrînilor, și asculta sunetele pe care le făceau buzele și gîtlejurile lor găunoase pe cînd își sorbeau supa; și deodată îi păru bine că regele Haggard își lua întotdeauna masa singur. Molly ajungea întotdeauna, fără greș, să țină la cei pentru care gătea și întindea masa.

Îi întrebă acum precaută:

— Ați auzit vreodată vreun zvon că prințul Lir nici nu e nepotul pe care să-l fi adoptat Haggard? Oștenii nu arătară nici un fel de surprindere la această întrebare.

— Mda, răspunse cel mai în vîrstă, am auzit povestea asta. S-ar putea chiar să și fie adevărată, că prințul nu pare deloc după față să fie din sîngele regelui. Și ce-i cu asta? Mai bine un străin furat de undeva să cîrmuiască țara, decît un fecior adevărat al regelui Haggard.

— Dar dacă prințul ăsta a fost furat din Hagsgate, strigă Molly, atunci el e omul să îndeplinească blestemul care apasă pe castelul ăsta! Și repetă cîteva din versurile pe care omul numit Drinn le recitase în sala hanului din Hagsgate:

„Și doar cineva din oraș, de aici iată
Poate să năruie castelul vreodată.”

Dar bătrînii clătinară din cap, rînjind cu dinții lor la fel de ruginiți ca și căștile sau pieptarele de zale.

— Nu prințul Lir, spuse cel de al treilea oștean. Prințul ăsta poate el să omoare o mie de dragoni, da’ nu e-n stare să năruie castele, sau să răstoarne vreun rege. Nu-i în firea lui. El e doar un băiat care se teme de ăi mai mari, feciorul-lui-taică-su – din nefericire – vrednic doar de omul căruia el îi spune că-i e tată. Nu prințul Lir. Poezioara asta trebuie să vorbească despre altcineva.

— Şi chiar dacă prinţul Lir ar fi ăla de care-i vorba, adăugă al doilea, chiar dacă blestemul l-ar fi ales tocmai pe el ca herald, tot nu s-ar arăta el la înălţimea sarcinii. Asta pentru că între regele Haggard şi orice ameninţare cu pieirea mai e Taurul Stacojiu.

O tăcere ţîşni în cameră şi se opri acolo, întunecînd feţele tuturor cu umbra ei sălbatecă şi îngheţînd supa bună şi caldă cu răsuflarea ei. Pisicuţa încetă deodată să mai toarcă în poala lui Molly, şi focul palid de sub oală se chirci neputincios. Zidurile reci ale bucătărioarei păreau să se furişeze tot mai aproape unul de altul.

Cel de al patrulea oştean, care nu glăsuise pînă atunci, vorbi prin penumbra încăperii către Molly Grue:

— Asta e motivul adevărat pentru care rămînem în slujba lui Haggard. El nu vrea ca noi să plecăm de-aici, şi ce vrea sau nu vrea regele Haggard – ăsta e singurul lucru de care se interesează Taurul Stacojiu. Sîntem noi oameni năimiţi ai regelui Haggard, dar de fapt sîntem captivii Taurului Stacojiu.

Mîna lui Molly nu tremură cînd mîngîie pisica, însă vocea îi era ascuţită şi uscată atunci cînd vorbi.

— Dar ce este la drept vorbind Taurul Stacojiu pentru regele Haggard?

Cel mai în vîrstă dintre oşteni răspunse:

— Nu ştim. Taurul a fost dintotdeauna aici. Îl slujeşte pe Haggard şi ca armată şi ca fortăreaţă, este puterea şi izvorul puterii lui; şi trebuie să mai fie şi singurul lui tovarăş, pentru că sînt sigur că uneori regele coboară în vizuina lui, pe cine ştie ce scară tainică. Dar dacă Taurul îl ascultă pe Haggard pentru că vrea să-l asculte sau pentru că-i silit s-o facă, şi cine dintre ei, regele sau Taurul e stăpînul – uite, asta noi n-am ştiut niciodată.

Cel de al patrulea oştean, care era şi cel mai tînăr, se aplecă spre Molly Grue, şi ochii lui roşietici, umezi erau deodată febrili. Spuse:

— Taurul Stacojiu e un demon, şi plata pentru care-l slujeşte pe Haggard are să fie într-o bună zi Haggard însuşi. Un altul îl întrerupse, insistînd să-i spună că dovezile cele mai limpezi arătau că Taurul era sclavul vrăjit al regelui Haggard, şi avea să rămînă sclavul lui pînă cînd avea să rupă vraja care-l ţinea captiv şi să-l nimicească pe stăpînul lui de pînă atunci. Începură cu toţii să strige unii la alţii şi să-şi verse supa din străchini.

Însă Molly întrebă, nu cu voce tare, dar într-un chip care-i făcu pe toţi să tacă:

— Ştiţi voi ce-i o licornă? Aţi văzut vreodată vreuna?

Din tot ce era viu în încăpere în clipa aceea numai pisica şi tăcerea păreau să-i întoarcă privirea cu înţelegere. Cei patru bărbaţi clipiră, gemură, se frecară la ochi. Undeva în adîncuri, neliniştit, Taurul adormit se întoarse iarăşi pe cealaltă parte.

Terminîndu-şi cina, oştenii o salutară pe Molly Grue şi ieşiră din bucătărie, doi dintre ei către culcuşurile lor, ceilalţi doi ca să-şi preia paza de noapte în ploaie. Cel mai bătrîn dintre ei aşteptă pînă ieşiră ceilalţi ca să-i spună liniştit lui Molly:

— Fii cu grijă la Doamna Amalthea. Cînd a venit ea întîi şi întîi aici, era atît de frumoasă încît pînă şi castelul ăsta bătut de blestem a ajuns să fie frumos – ca şi luna, care e doar o piatră lucitoare. Numai că a stat aici prea multă vreme. Şi acuma e la fel de frumoasă ca oricînd, însă încăperile şi acoperişurile care o închid pe ea au ajuns, într-un fel, mai urîte din cauză că e ea aici.

Scoase un oftat adînc şi lung, care se zdrenţui într-un geamăt.

— Am mai văzut eu frumuseţi din astea, le ştiu, spuse, dar n-am mai văzut de felul ăstălalt pînă acuma. Ai grijă. Ar trebui să plece de aici.

Rămasă singură, Molly îşi îngropă faţa în blana nedesluşită a pisicuţei. Focul de sub trepied fornăia scăzut, însă ea nu se ridică să-l mai aţîţe. Făpturi mici, iuţi tropăiau prin cameră, scoţînd sunete care semănau cu vocea regelui Haggard; şi ploaia mormăia mai departe pe zidurile castelului, şi sunetul ei neîntrerupt era ca zgomotul făcut de Taur. Şi pe urmă, ca un răspuns, îl auzi şi pe Taur. Mugetul lui cutremură piatra de sub picioarele ei, şi ea se încleştă deznădăjduită de masă ca să-şi recapete echilibrul, ţinînd pisica să nu fugă în adîncuri, spre el. Şi ţipă.

Pisica spuse:

— Acuma, el iese. În fiecare seară după apusul soarelui, iese să vîneze făptura aceea ciudată, albă, care i-a scăpat atunci. Ştii şi tu foarte bine asta. Nu fi proastă.

Mugetul înfometat se auzi iarăşi, mai departe. Molly îşi trase iarăşi respiraţia şi o privi cu ochi nemişcaţi pe pisicuţă. Nu era surprinsă, cum ar fi fost alta; la vremea asta ajunsese să se

simtă surprinsă mai puţin şi mai rar decît oricare altă femeie.

— Dintotdeauna ai putut să vorbeşti? o întrebă pe pisică. Sau numai vederea Doamnei Amalthea ţi-a dat darul ăsta?

Pisica îşi lingea gînditoare o labă din faţă.

— Clipa cînd am văzut-o m-a făcut să încep să am chef să vorbesc, spuse în cele din urmă, şi haide să lăsăm asta. Aşadar, e o licornă. E foarte frumoasă.

— De unde ştii că e o licornă? întrebă Molly. Şi de ce ţi-era frică s-o laşi să te atingă? Te-am văzut. Ţi-era frică de ea.

— Nu prea cred c-am să am chef prea multă vreme să vorbesc, replică pisica fără să se supere. Dacă aş fi în locul tău, nu mi-aş mai pierde vremea cu prostii. La prima ta întrebare, pot să-ţi răspund că nici o pisică, după ce şi-a lepădat prima blană, nu se mai lasă înşelată de aparenţe. Asta, spre deosebire de fiinţele omeneşti, care se dau în vînt după ele. La a doua ta întrebare...

Aici şovăi, şi deodată deveni foarte interesată de gesturile cu care-şi spăla laba; şi nici nu mai arătă că vrea să vorbească pînă cînd avea să se spele bine pe toată blana, să şi-o zburlească, şi apoi să şi-o netezească la loc. Şi nici chiar atunci nu mai vru s-o privească pe Molly, ci continuă să-şi examineze ghiarele.

— Dacă m-ar fi atins, spuse, cu voce foarte blîndă, atunci aş fi fost a ei, n-aş fi fost a mea, şi aşa aş fi rămas pentru totdeauna. Aş fi vrut să mă atingă, dar nu puteam s-o las. Nici o pisică n-ar răbda asta. Pe oameni îi lăsăm să ne mîngîie, pentru că e o senzaţie destul de plăcută, şi pe ei îi liniştеşte – dar nu pe ea. Preţul pentru aşa ceva e mai mare decît l-ar putea plăti o pisică.

Molly o ridică de jos, şi pisica îi toarse atît de multă vreme cuibărită lîngă gît, încît ea începu să se teamă că momentul în care avusese puterea să vorbească trecuse, însă curînd, pisica spuse:

— Mai aveţi foarte puţin timp. Curînd ea nu are să-şi mai aducă aminte cine e, sau de ce a venit aici, şi Taurul Stacojiu n-are să mai mugească noaptea după ea. S-ar putea chiar ca să se mărite cu prinţul ăsta bun, care o şi iubeşte. Pisica îşi împinse capul în mîna lui Molly, care devenise pe neaşteptate ţeapănă. Fă asta, îi porunci. Prinţul e foarte curajos, dacă stă să se îndrăgostească de o licornă. O pisică ştie să aprecieze cum se cuvine absurdităţile astea pline de curaj.

— Nu, spuse Molly Grue. Nu, aşa ceva nu se poate. Ea este ultima.

— Atunci, foarte bine, trebuie să facă ce a venit să facă, vorbi pisica. Trebuie să ia calea regelui, jos, spre Taur.

Molly o strînse deodată atît de tare, încît pisica scoase un chiţăit ca de şoarece, protestînd.

— Tu ştii drumul? o întrebă pe pisică tot atît de stăruitor pe cît o întrebase pe ea prinţul Lir. Spune-mi şi mie drumul, spune-mi pe unde trebuie să mergem. Aşează pisica pe masă şi-şi luă mîinile de pe ea.

Mult timp pisica nu răspunse nimic, însă ochii i se făceau tot mai strălucitori: aurul din ei se înfiora tot mai spre adînc să acopere verdele. Urechea strîmbă îi zvîcnea, şi vîrful negru al cozii, însă altceva din fiinţa ei nu.

— Cînd vinul se bea singur, spuse pisica, şi cînd hîrca stă să vorbească, şi cînd ceasul bate la vreme – numai atunci o să găsiţi tunelul care duce spre vizuina Taurului Stacojiu. Îşi strînse lăbuţele sub piept şi adăugă apoi: Bineînţeles, e şi aici o şmecherie.

— Te cred, spuse Molly încruntată. E o hîrcă scîrboasă, gata să se fărîmiţeze, înfiptă tocmai în vîrful unui stîlp în sala cea mare, dar de multă, multă vreme n-a mai avut nimic de spus. Ceasul care-i stă undeva alături e ţăcănit de tot, şi bate cînd îi place lui – miezul nopţii la fiecare oră întreagă, ora şaptesprezece la patru, sau poate să nici nu scoată vreun sunet o săptămînă întreagă. Şi vinul – o, pisicuţă, n-ar fi mai simplu să-mi arăţi unde-i tunelul? Că tu ştii unde e, nu-i aşa?

— Sigur că ştiu, răspunse pisica, şi căscă lucitor, fremă- tînd. Sigur c-ar fi mai simplu pentru mine să ţi-l arăt. Ne-ar face să cîştigăm şi timp, şi ne-ar mai cruţa de multe osteneli.

Vocea i se făcea tot mai tărăgănată şi somnoroasă şi Molly înţelese că şi pisica, asemenea regelui Haggard, îşi pierdea interesul pentru ce se petrecea în faţa ei. Repede o întrebă:

— Spune-mi numai un singur lucru, atunci. Ce s-a în- tîmplat cu licornele? Unde sînt?

Pisica se întinse şi căscă fără grabă.

— Departe, aproape – aproape – departe, murmură ea. Sînt aşa de aproape că doamna asta a ta poate să le vadă, dar sînt aproape dincolo de marginile amintirii ei. Vin tot mai aproape, se duc tot mai departe. Şi închise ochii.

Molly îşi simţea răsuflarea ieşindu-i din piept ca o funie, zgîriindu-i gîtlejul îndurerat.

— O, dracu să te ia, de ce nu vrei să m-ajuţi? strigă. De ce trebuie să-mi vorbeşti numai în ghicitori?

Un singur ochi se deschise încet, verde şi auriu ca lumina soarelui în pădure. Şi pisica spuse:

— Eu sînt ceea ce sînt. Ţi-aş spune ce vrei să afli dac-aş putea, pentru că ai fost bună cu mine. Însă eu sînt pisică, şi nici o pisică niciodată nu i-a dat cuiva vreun răspuns desluşit dintr-o dată.

Ultimele cuvinte se înecară într-un hîrîit adînc, monoton şi pisica adormi cu un ochi întredeschis. Molly o mai ţinu în braţe mîngîind-o, şi ea îi torcea în somn, însă nu mai spuse nimic.

XI

Prinţul Lir se întoarse acasă la trei zile după ce plecase să ucidă pe căpcăunul căruia îi plăceau fecioarele, şi Marea Secure a Ducelui Alban i se legăna la spate în şa, iar capul căpcăunului se bălăngănea izbindu-se de oblînc. Nu-i mai oferi nici unul din aceste trofee Doamnei Amalthea, şi nici nu se mai repezi s-o salute ca ea să-l vadă cu sîngele monstrului încă pătîndu-i mîinile. Se hotărîse, după cum îi explică în aceeaşi seară lui Molly în bucătărie, să n-o mai tulbure cu insistenţele lui pe Doamna Amalthea, ci să-şi ducă zilele liniştit cu gîndul la ea, slujind-o cu patimă pînă la moartea lui singuratecă, însă fără să-i mai caute nici tovărăşia, nici admiraţia, nici iubirea.

— Am să fiu la fel de fără nume ca şi aerul pe care-l respiră ea, spunea, la fel de nevăzut ca şi puterea asta care o ţine pe ea aici pe pămînt. Mai gîndindu-se puţin, adăugă: S-ar putea să mai scriu vreun poem pentru ea, cînd şi cînd, şi să i-l strecor pe sub uşă, sau să-l las undeva să-l găsească din întîmplare. Dar n-am să semnez niciodată versurile acestea.

— Nobil din partea dumitale, spuse Molly. Simţea o uşurare la gîndul că prinţul renunţase să-i mai facă acum curte Doamnei Amalthea, şi în acelaşi timp era şi puţin amuzată, şi puţin tristă. Fetelor tinere le plac poeziile mai mult decît balaurii ăştia morţi sau săbiile fermecate, încercă apoi. Mie, cel puţin, mi-au plăcut totdeauna mai mult cînd eram fată tînără. Dacă am fugit cu Cully atunci a fost pentru că...

Însă prinţul Lir o întrerupse, spunîndu-i cu voce fermă:

— Nu, nu-mi mai da speranţe. Trebuie să mă deprind acum să trăiesc fără speranţe, aşa cum face tata, şi poate că aşa să ajungem să ne înţelegem mai bine unul pe altul, eu şi cu el, pînă la urmă. Îşi scormonea în buzunar, şi Molly auzea de acolo foşnet de hîrtie. De fapt, i-am şi scris cîteva poezii despre asta – despre speranţă şi despre ea, şi aşa mai departe. Poţi să te uiţi peste ele, dacă vrei.

— Mi-ar face mare plăcere, spuse Molly. Dar asta înseamnă că n-ai să mai pleci niciodată să te lupţi cu toţi cavalerii negri şi să treci prin cercuri de foc? Spusese vorbele astea ca o ironie prietenească, însă în timp ce le pronunţa înţelese că i-ar fi părut rău dacă ar fi fost luate ca atare, căci aventurile prin care trecuse îl făcuseră cu mult mai frumos şi mai svelt, şi pe lîngă aceasta îi suflaseră peste toată fiinţa ceva din mireasma cam

putredă a morţii care învăluie trupul tuturor eroilor. Însă prinţul clătină din cap, şi adevărul e că părea puţin cam încurcat.

— Mde, la urma urmelor, cred c-am să continui în chestia asta, mormăi el. Însă nu de dragul faptelor mari, şi nici pentru ca ea să afle de ele. La început, de asta mă străduiam, dar cu vremea te obişnuieşti să salvezi oameni de la moarte, să rupi vrăji, să chemi la luptă dreaptă pe ducii vinovaţi – e greu să renunţi la rolul ăsta de erou, odată ce te-ai deprins cu el. Îţi place primul poem?

— Are, sigur, mult sentiment, spuse ea. Dar, chiar, poţi să rimezi „înflorit” cu „ruinat”?

— Mai e nevoie să-l mai ciocănesc niţel, recunoscu prinţul. „Minune” – ăsta-i cuvîntul care mi-a dat cel mai mult de furcă.

— Eu mă gîndeam mai mult la genune.

— Nu, că mai e şi pluralul. Genune – genuni – sau invers?

— Cu *e*, cred eu, spuse Molly. Schmendrick, mai spuse, căci magicianul se înclina tocmai să treacă pragul pe sub arcada scundă, cum e, minune sau minuni?

— Cu *i*, răspunse el obosit. Rimează cu minciuni. Molly îi puse în faţă un castron cu fiertură, şi el se aşează greoi la masă. Ochii îi erau aspri şi înnoraţi, ca de jad, şi una din pleoape îi tremura. Nu mai pot să rezist mult, spuse, încet. Nu e vorba de locul ăsta groaznic, şi nici că trebuie să-l ascult pe ăla toată vremea – am început să ştiu cum să mă descurc – e vorba de păcătoasele astea de scamatorii ieftine pe care mă pune să i le fac ceasuri la rînd – astă-noapte toată noaptea. Nu m-ar obosi atît dacă mi-ar cere magie adevărată, sau chiar vorbăriile cu formule magice – dar nu face altceva decît să-mi ceară scamatorii cu inele şi peştişori de aur, cărţi de joc şi basmale şi sforării, exact cum era şi la Bîlciul Miezului de Noapte. Nu mai pot. În orice caz, nu mai pot să rezist mult.

— Dar pentru asta te-a vrut, protestă Molly. Dac-ar fi vrut magie adevărată, l-ar fi ţinut pe bătrînul Mabruk. Schmendrick îşi ridică atunci capul şi-i aruncă o privire aproape amuzată. Nu, n-am vrut să spun asta, se corectă ea. Şi pe urmă, e numai pentru o vreme, pînă găsim drumul spre Taurul Stacojiu, drumul de care spune pisica.

Îşi coborîse vocea într-o şoaptă cînd spuse ultimele cuvinte, şi amîndoi îi aruncară o privire grăbită prinţului Lir; însă el sta cufundat pe scaunul lui într-un colţ, şi era limpede că scria alt

poem. „Gazelă“, murmura, lovindu-se cu pana peste buze. „Demoazelă, citadelă, asfodelă, filomelă, paralelă...” Alese „imortelă” şi continuă să mîzgălească grăbit.

— N-o să găsim niciodată drumul, spuse Schmendrick, grăind foarte rar. Chiar dacă pisica ar fi spus adevărul – şi mă îndoiesc tare de tot – Haggard are să aibă grijă să nu ne lase vremea să cercetăm cum trebuie hîrca şi ceasul. De ce-ţi închipui că-ţi dă tot mai multă treabă de făcut de la o zi la alta, decît ca să nu te lase să cotrobăieşti şi să spionezi prin sala cea mare de la intrare? De ce crezi că mă ţine toată vremea să-l distrez cu scamatorii de bîlci? – de ce crezi că m-a şi luat ca vrăjitor la curtea lui, în primul rînd? Molly, el ştie ce vrem, sînt sigur! Ştie şi cine e ea, chiar dacă deocamdată nu crede cu totul – dar cînd are să fie convins, are să ştie atunci şi ce să facă. Ştie. Văd asta cîteodată pe faţa lui.

— „Dorul cu trecerea-i naripată, durerea pocnindu-mă deodată“, spuse prinţul Lir. „Amărăciunea tam-tam-tam-ată. Crucificată, cocoşată, putregăiată.“ La dracu!

Schmendrick se aplecă peste masă.

— Nu putem să stăm aşa şi să-l aşteptăm pe el să lovească. Singura noastră speranţă e să fugim noaptea – pe mare, poate, dac-aş putea să pun mîna pe o barcă de undeva. Oştenii au să stea cu ochii în partea ailaltă, şi poarta...

— Dar toate celelalte! strigă ea cu glas coborît. Cum să plecăm, acum cînd ea a făcut atîta drum să le găsească pe celelalte licorne, şi cînd ştim că ele sînt aici? Şi cu toate acestea, o parte meschină, trădătoare din ea se deşteptă deodată, dornică să se lase convinsă că toată încercarea şi căutarea dăduseră greş, şi îşi dădea seama de asta, şi fu deodată furioasă pe Schmendrick. Mda, şi ce mai faci şi cu puterea ta magică? îl întrebă. Ce mai e şi cu durerea şi căutarea asta a ta? Renunţi şi la asta? Ai s-o laşi pe ea să moară ca fiinţă omenească, şi tu să rămîi să trăieşti în vecii vecilor? Atunci, mai bine o lăsai pradă Taurului.

Magicianul se lăsă în scaun, cu faţa răvăşită şi albită, ca degetele unei spălătorese.

— Nici nu mai are vreo importanţă, pînă la urmă totul se termină într-un fel sau altul, spuse, ca şi cum ar fi vorbit doar pentru sine. Acuma ea nu mai e licornă, e doar o femeie muritoare – cineva pentru prăpăditul ăsta să scrie poeme şi să

ofteze. Poate că Haggard n-are s-o descopere pînă la urmă. Are să ajungă fata lui, şi el nici n-are să ştie vreodată cine e cu adevărat. Nostim. Îşi dădu la o parte supa neatinsă, şi-şi ascunse faţa în mîini. N-aş mai putea s-o schimb la loc în licornă dacă le-am găsi pe celelalte, spuse. Nu mai e nici o putere magică în mine.

— Schmendrick... începu ea. Însă în clipa aceea el sări în picioare şi ieşi în fugă din bucătărie, deşi ea nu-l auzise pe rege chemîndu-l. Prinţul Lir nici nu-şi ridică ochii; continua să măsoare în degete ritmuri şi să mormăie rime. Molly atîrnă o ulcică deasupra focului pentru ceaiul străjerilor.

— E gata toată, mai puţin distihul de la urmă, spuse curînd Lir. Vrei s-o asculţi acum, sau preferi să mai aştepţi pînă-i gata toată?

— Cum vrei, spuse ea, şi el i-o citi atunci. Dar ea nu auzi nici un cuvînt din poemul acela. Din fericire, intrară oştenii înainte ca el să fi terminat să citească, şi în prezenţa celorlalţi el era prea sfios ca s-o întrebe cum i-a plăcut. La vremea cînd oştenii plecară, se apucase de altă poezie, şi se făcuse tîrziu de tot cînd îi ură în cele din urmă noapte bună. Moly şedea acum în faţa mesei, ţinînd-o în braţe pe pisica ruginie.

Noul poem urma să fie o sestină, şi prinţul Lir îşi legăna capul, încîntat, jonglând cu cuvintele de la coada versurilor în vreme ce urca scările spre camera sa. ,,Pe primul i-l las în faţa uşii“, se gîndea, „şi pe celelalte le păstrez pentru mîine.” Sta acum la îndoială dacă să rămînă la prima sa hotărîre să nu-şi semneze operele, sau dacă să le treacă sub pseudonime ca, de pildă, „Cavalerul Umbrelor” sau Le Chevalier Mal-Aime, cînd la un cot al scării o întîlni pe Doamna Amalthea. Ea cobora grăbită pe întuneric, şi cînd îl văzu scoase un sunet ciudat, ca un suspin, şi se opri locului, cu trei trepte mai sus de el.

Purta o rochie pe care o furase pentru ea din Hagsgate unul din oamenii regelui. Îşi lăsase părul pe spate, şi era cu picioarele goale, şi văzînd-o acolo pe scară, prinţul Lir simţi o durere atît de sfîşietoare lingîndu-i oasele ca o limbă de foc, încît lăsă deodată să-i cadă şi poemele şi speranţele şi se întoarse s-o rupă la fugă. Însă cum în adîncul inimii era un erou, se întoarse iarăşi cu faţa spre ea, spunînd cu glas calm şi curtenitor:

— Îţi urez seară bună, doamna mea.

Doamna Amalthea îl privi cu ochii mari prin penumbra de pe

scară, întinzînd o mînă, dar trăgînd-o îndărăt înainte ca el să i-o fi atins.

— Cine eşti tu? şopti ea. Eşti Rukh?

— Eu sînt Lir, spuse el, înspăimîntat deodată. Nu mă mai cunoşti? Însă ea pomi să fugă înapoi, şi prinţului i se părea că paşii ei erau fluizi ca ai unei sălbătăciuni, şi că-şi plecase chiar şi capul, cum fac ţapii sau cerbii. Şi repetă: Sînt Lir.

— Bătrîna, spuse Doamna Amalthea. Luna s-a stins. O! Se înfioră o dată în tot trupul, şi apoi ochii ei îl recunoscură. Însă trupul îi rămăsese sălbatec şi pînditor, şi nu se apropie de el.

— Visai, doamna mea, spuse el, regăsindu-şi graiul cavaleresc. Mult aş da să-ţi cunosc visele.

— Am mai visat visul acesta, răspunse ea încet. Eram într-o cuşcă, şi erau altele – făpturi în cuşti şi, încă, o bătrînă. Dar nu vreau să te tulbur, Alteţă, prinţe. Am mai visat visul acesta de multe ori pînă acum.

L-ar fi părăsit atunci, însă el îi vorbi iarăşi cu un glas pe care numai eroii reuşesc să-l găsească, aşa cum multe jivine învaţă o anume chemare cînd au pui.

— Un vis care se întoarce atît de des e ca un sol care vrea să-ţi spună ceva despre viitor, sau să-ţi amintească de lucruri pe care le-ai uitat prea devreme. Spune-mi mai multe despre astea, rogu-te, şi am să caut să ţi le desluşesc eu.

La care ea se opri, privindu-l cu capul aplecat pe o parte, şi încă părea o vieţuitoare sveltă, îmblănită, aruncînd priviri furişe din vreun tufiş. Însă în ochii ei era o suferinţă omenească după ceva pierdut, ca şi cum ar fi dus dorul unui lucru care-i lipsea, sau ca şi cum ar fi înţeles dintr-o dată că nu avusese niciodată acel lucru. Dacă el ar fi clipit măcar, o singură dată, ar fi fugit de îndată; însă el nu clipi, şi o ţinea locului, aşa cum învăţase să ţină locului grifonii şi himerele, nemişcaţi, în faţa lui, doar cu privirea-i neabătută. Picioarele ei goale îl răneau mai adînc decît îl junghiase vreodată vreun colţ de fiară, ori vreun pinten, însă el era un erou adevărat. Doamna Amalthea spuse:

— În visul meu sînt căruţe negre, zăbrelite, şi sălbătă- ciuni care sînt şi nu sînt, şi o făptură cu aripi care sună cu dangăt ca un bronz în lumina lunii. Omul cel înalt are ochii verzi şi mîinile însîngerate.

— Omul cel înalt trebuie să fie unchiul tău, magicianul, spuse gînditor prinţul Lir. Partea asta e limpede, oricum, şi mîinile

însîngerate nu mă miră. Nu mi-a plăcut niciodată cum arată omul ăsta, dacă mă ierţi că ţi-o spun. Acesta e tot visul?

— Nu ţi-l pot spune tot, vorbi ea. Nu se termină niciodată. Spaima i se întoarse în ochi asemenea unei pietre uriaşe prăvălindu-se într-o apă stătătoare; totul se întunecă şi se învîrteji, şi umbre iuţi se năpusteau din toate părţile. Spuse: Fug dintr-un loc bun, unde eram la adăpost, şi noaptea arde jur-împrejurul meu. Dar este şi ziuă, şi eu umblu pe sub stejari în ploaia caldă, acră, şi sînt fluturi, şi un sunet de miere, şi drumuri bălţate, şi oraşe ca oasele de peşte, şi lucrul acela cu aripi o omoară pe bătrînă. Eu alerg, alerg prin focul care mă îngheaţă, ori încotro m-aş întoarce, şi picioarele mele sînt picioarele unei sălbătăciuni...

— Doamnă, o întrerupse prinţul Lir, doamna mea, în- găduie-mi, nu povesti mai departe. Visul ei se întuneca, prinzînd trup între ei, şi deodată el nu mai vru să ştie ce însemna. Nu spune mai departe, stărui el.

— Dar trebuie să merg mai departe, spuse Doamna Amalthea, pentru că nu se termină niciodată. Chiar cînd sînt trează, nu pot să spun ce e adevărat şi ce visez cînd mă mişc şi vorbesc şi mă aşez la masă. Îmi aduc aminte de lucruri care nu se poate să se fi întîmplat, şi uit ceva care mi se întîmplă acum. Oamenii mă privesc ca şi cum ar trebui să-i cunosc, şi îi şi cunosc în visul meu, şi toată vremea focul vine mereu mai aproape, cu toate că sînt trează...

— Nu povesti mai departe, spuse el, deznădăjduit. O vrăjitoare a clădit castelul acesta şi dacă povesteşti vise urîte aici, în el, adesea visele astea se fac adevărate. Nu visul ei îi trezea un fior prin oase, ci faptul că ea nu plîngea povestindu-l. Ca erou, le înţelegea pe femeile care plîng, şi ştia şi cum să facă să le oprească din plîns – în general pentru asta trebui să omori ceva pentru ele – însă spaima ei calmă de acum îl încurca şi-i topea bărbăţia, în vreme ce forma pe care o luase faţa ei îi fărîmiţa demnitatea distantă pe care şi-o menţinuse pînă atunci cu atîta încîntare. Cînd vorbi iarăşi, vocea lui era tînără şi i se poticnea: Ţi-aş depune omagiile mele la picioare cu mai multă dulceaţă, spuse, dacă aş şti cum s-o fac. Dragonii şi faptele mele de arme te plictisesc, dar ele sînt tot ce-ţi pot eu oferi. Nu sînt de prea multă vreme erou, şi înainte de a fi fost erou, n-am fost nimic, chiar nimic, doar feciorul cam încet, cam molîu al

tatălui meu. Poate că sînt la fel de molîu şi acum, doar că-ntr-alt fel, dar uite-mă, ăsta sînt, şi sînt aici, şi e rău din partea ta să mă laşi să mă risipesc aşa. Aş vrea să-mi ceri ceva, să doreşti ceva de la mine. Nu-i nevoie să fie ceva de mare vitejie – ceva folositor doar.

Şi atunci Doamna Amalthea îi surîse pentru întîia dată de cînd venise în castelul regelui Haggard. Era un surîs mic, asemenea craiului nou pe cer, o încovoiere sveltă de strălucire la marginea nevăzutului, însă prinţul Lir se plecă spre ea să se încălzească. Ar fi vrut să-şi strîngă palmele căuş în jurul surîsului ei şi să-l sufle mai luminos încă, dacă ar fi îndrăznit s-o facă.

— Cîntă-mi, spuse ea. Ar fi o faptă de curaj să-ţi ridici vocea în locul acesta întunecat, singuratec, şi ar fi şi folositor. Cîntă-mi mie, cîntă tare – îneacă-mi visele, opreşte-mă să-mi mai amintesc, orice ar fi lucrul acela care-mi cere să-mi aduc aminte de el. Cîntă-mi, Alteţă, dacă ţi-este pe plac. S-ar putea să nu pară o treabă de erou, dar pe mine m-ar bucura.

Astfel că prinţul Lir îi cîntă cu voioşie, acolo pe scara îngheţată, şi multe făpturi umede, nevăzute, fugiră plescăind şi tropăind să se ascundă de bucuria luminoasă a glasului său. Cîntă primele cuvinte care-i veniră în mine:

„Cînd eram tînăr şi eram luat în seamă,
Nu ceream nimic din ce nu dăruie doamnele în argint,
Le culegeam lor inimile ca pe ciorchini de strugure,
Şi cînd vorbeam de iubire, ştiam bine că mint.

Îmi spuneam însă: O, nici una din ele nu ştie
Taina pe care o ascund şi-o păstrez,
O aştept pe cea care are să citească în mine,
Şi am să ştiu că iubesc după cum visez.

Anii au trecut ca norii pe şesuri,
Doamnele pe lîngă mine treceau ca zăpada în vîntul mocnit.
Le-am fermecat, le-am minţit, le-am înşelat,
Şi am păcătuit, am păcătuit, am păcătuit.

Însă îmi spuneam: O, nici una din ele nu vede
Că e-n mine ceva curat ca valul în nămiezi.

Doamna mea-ntîrzie, dar are să vadă că i-am fost credincios,
Şi-am să ştiu că iubesc după ce-am să visez.

Şi, în sfîrşit, a venit o doamnă mult ştiutoare,
Blîndă spunîndu-mi: Nu eşti cum te cred, fiecare.
N-a terminat de vorbit, şi eu o am înşelat.
Atunci a înghiţit otravă rece şi a sărit în mare.

Şi cînd mai e vremea de vorbe, îmi spun atunci,
Pe cînd cu graţie, devin tot mai mult desfrînat:
O, iubirea e poate puternică, dar firea-i mai tare,
Şi am ştiut că iubeam după tot ce-am visat.

Cînd sfîrşi, Doamna Amalthea rîse, şi la sunetul rîsului ei, întunecimea străveche, bătrînă a castelului se trase şuierînd din jurul lor.

— A fost într-adevăr folositor, spuse ea. Îţi mulţumesc, Alteţă.

— Nu ştiu de ce ţi-am cîntat cîntecul acesta, spuse stîngaci prinţul Lir. Unul din oamenii tatălui meu mi-l cînta pe vremuri. Ca să spun drept, nu cred ce spune cîntecul. Cred că iubirea e mai tare decît firea sau împrejurările. Cred că e cu putinţă să te păstrezi pentru cineva multă vreme, şi să-ţi aduci aminte ce anume aşteptai atunci cînd ea vine, în sfîrşit. Doamna Amalthea surîse iarăşi, însă nu-i răspunse, şi prinţul făcu un singur pas mai aproape de ea. Minunîndu-se de propria lui îndrăzneală, spuse încet:

— Aş vrea să intru în somnul tău, dacă mi-ar fi cu putinţă, să te păzesc acolo, şi să omor lucrul acela care te hăituieşte, aşa cum aş face dacă ar avea curajul să mi se arate la lumina zilei. Dar nu pot să pătrund acolo decît dacă tu mă visezi pe mine.

Înainte ca ea să fi putut spune ceva, dacă ar fi avut cu adevărat de gînd să spună ceva, auziră paşi, jos, sub ei, pe scara întortochiată, şi glasul acoperit ca de un văl al regelui Haggard spunînd:

— L-am auzit cîntînd. Ce treabă avea să cînte aici?

Pe urmă vorbi Schmendrick, vrăjitorul curţii regale, şi vocea lui era mieroasă şi grăbită:

— Sire, era doar o cîntare eroică, un fel de chanson de geste, cum cîntă el adesea cînd purcede călare spre alte fapte de

slavă, cau cînd se întoarce călare aureolat de glorie. Să fii încredinţat, Majestate...

— El nu cîntă niciodată aici, spuse regele. Cîntă tot timpul cînd umblă de colo pînă colo bezmetic, de asta sînt sigur, pentru că asta e ce fac eroii. Dar acum cînta aici, şi nici despre bătălii sau gesturi brave, ci despre dragoste. Unde-i ea? Am ştiut că s-a apucat să cînte de dragoste chiar înainte de a-l auzi, căci începuseră să tremure chiar şi pietrele din ziduri, ca atunci cînd se mişcă Taurul sub pămînt. Unde-i ea?

Prinţul şi Doamna Amalthea se priviră unul pe altul în întuneric, şi în clipa aceea erau alături, umăr la umăr, deşi nici unul din ei nu se mişcase de la locul său. Şi cu clipa aceasta veni şi spaima de rege, căci ceea ce se născuse între ei s-ar fi putut să fie ceva pe care el l-a dorit. Deasupra lor un palier se deschidea într-un coridor; se întoarseră şi fugiră împreună, deşi nu vedeau mai departe de suflarea pe care şi-o simţeau ieşindu-le din gură. Picioarele ei fugeau la fel de tăcute ca şi promisiunea pe care i-o făcuse, însă cizmele lui grele sunau întocmai cum sună cizmele pe o duşumea de piatră. Regele Haggard nu porni pe urmele lor, însă glasul lui foşni pe coridor după ei, şoptind pe sub vorbele magicianului:

— Şoareci, stăpîne, fără îndoială. Din fericire, ştiu eu un farmec tocmai bun...

— Lasă-i să fugă, spuse regele. Îmi convine de minune ca ei să fugă.

Cînd se opriră din fugă, ori unde va fi fost locul unde se opriră, se priviră iarăşi.

Şi astfel iarna scînci şi se tîrî tot mai departe, nu către primăvară, ci către vara scurtă, arzătoare a ţării regelui Haggard. La castel viaţa continua în tăcerea care umple locurile unde nimeni nu speră nimic. Molly Grue gătea mîncarea şi spăla rufele, freca pardoseala de piatră, cîrpea şi repara armurile şi ascuţea săbiile; spărgea lemne, măcina făina, ţesăla caii şi curăţa grajdul, topea aurul şi argintul furat să-l aşeze în cuferele regelui, şi făcea chirpici fără paie. Şi serile, înainte de a se duce la culcare, de obicei citea poeziile noi ale prinţului Lir pentru Doamna Amalthea, le lăuda şi le corecta ortografia.

Schmendrick făcea pe prostul şi săvîrşea scamatorii şi giumbuşlucuri cum îi poruncea regele, detestînd treburile

acestea şi ştiind că regele Haggard ştia că el le detestă şi tocmai din cauza asta se distra mai tare. Niciodată nu-i mai propuse lui Molly să fugă de la castel mai înainte ca Haggard să se încredinţeze că a aflat adevărul despre Doamna Amalthea; dar nu mai căuta să afle drumul cel tainic în jos către Taurul Stacojiu, nici chiar atunci cînd i se mai lăsa şi lui timp liber. Părea să se fi dat învins, nu regelui ci unui duşman mai vechi şi mai crud, care l-ar fi ajuns în sfîrşit din urmă, în iarna aceasta aici.

Doamna Amalthea se făcea mai frumoasă cu fiecare zi care trecea, tot aşa cum fiecare zi care trecea era mai închisă şi mai posomorîtă decît cea dinainte. Oştenii cei bătrîni, coborînd uzi leoarcă şi îngheţaţi de la rondurile lor pe turnuri, sau întorcîndu-se de la furtişagurile lor pentru rege, se deschideau liniştiţi ca nişte flori cînd o întîlneau pe scări sau prin sălile castelului. Ea le surîdea şi le vorbea frumos; dar după ce trecea ea, castelul părea mai întunecat decît oricînd, iar vîntul de afară clănţănea cerul gros, scuturîndu-l ca pe o rufă întinsă pe frînghie la uscat. Căci frumuseţea ei era omenească şi supusă pieirii, şi nu era în ea mîngîiere pentru bătrînii aceştia. Lor nu le rămânea altceva de făcut decît să-şi strîngă mantiile picurînde şi mai tare pe trupuri şi să şchioapete jos la focul prăpădit din bucătărie.

Însă Doamna Amalthea şi prinţul Lir se plimbau şi vorbeau şi cîntau împreună veseli şi bine dispuşi, ca şi cînd castelul regelui Haggard s-ar fi preschimbat într-o pădure înverzită, însufleţită şi umbroasă de viaţa nedomolită a primăverii. Urcau în turnurile strîmbe ca pe nişte coline, luau cîte o gustare pe pajişti de piatră sub un cer de piatră, şi lipăiau în sus şi în jos pe scările care se făcuseră molatece şi căpătaseră viaţa fluidă a pîraielor. Prinţul îi povestea tot ce ştia, şi tot ce gîndea despre toate acestea, şi inventa fericit o viaţă şi păreri pentru ea, şi ea îl ajuta să facă aceasta, ascultîndu-l. Şi de fapt nu-l înşela cu nimic, căci cu adevărat nu-şi mai amintea nimic înainte de castel şi de el. Ea începea şi se sfîrşea odată cu prinţul Lir – mai puţin visele, şi visele se stinseră în curînd, aşa cum îi spusese el că are să se întîmple.

Acum rareori mai auzeau noaptea mugetul de vînătoare al Taurului Stacojiu, dar cînd urletul acesta înfometat îi ajungea la urechi, ea se înspăimînta, şi iarna creştea iarăşi în jur, ca şi cum primăvara lor ar fi fost creată numai de ea – darul bucuriei ei

pentru prinţ. El ar fi vrut atunci s-o strîngă în braţe, însă îi ştia de mult spaima de a fi atinsă de cineva.

Într-o după-amiază, Doamna Amalthea stătea în turnul cel mai înalt al castelului, pîndind întoarcerea prinţului Lir dintr-o expediţie împotriva unui cumnat al căpcăunului pe care-l ucisese mai demult; căci el se mai ducea din cînd în cînd la fapte de vitejie, aşa cum îi şi spusese lui Molly că s-ar putea să mai vrea să se ducă. Cerul sta îngrămădit peste valea din Hagsgate, şi avea culoarea săpunului murdar, dar nu ploua. Departe, jos, marea aluneca spre zarea fumurie în fîşii de argint şi verde şi cafeniu năclăit. Păsările cele urîcioase erau neliniştite: porneau adesea în larg, cîte două sau trei deodată, se roteau în cercuri iuţi pe deasupra apei, apoi se întorceau să ţopăie prin nisip, cîrîind şi zvîcnindu-şi capetele spre castelul regelui Haggard, sus pe stîncă. „Ţiamspus, ţiamspus.“ Marea era în reflux, dar pe cale să înceapă să crească.

Doamna Amalthea începu să cînte, şi vocea ei se legăna şi plutea prin aerul încet, rece, ca un alt soi de pasăre.

„Eu sînt fiică de rege,
Şi-mbătrînesc, închisă mereu.
În temniţa fiinţei mele,
Strînsă-n cătuşele trupului meu.
Aş vrea să fug acuma de-acasă
Să cerşesc pe la porţi şi pe drum...”

Nu-şi amintea să mai fi auzit cîntecul acesta vreodată, însă cuvintele o ciupeau şi o împungeau ca nişte copii, încercînd s-o tragă cu ele îndărăt, într-un loc pe care doreau să-l mai vadă o dată. Îşi scutură umerii să scape de ele.

„Dar eu nu sînt bătrînă” îşi spuse, „şi nici nu sînt închisă. Eu sînt Doamna Amalthea, iubită de Lir, care a intrat în visele mele, astfel ca să nu mă mai îndoiesc de mine însămi nici chiar cînd dorm. Unde aş fi putut eu auzi un cîntec de jale? Eu sînt Doamna Amalthea, şi cunosc doar cîntecele pe care le-am învăţat de la prinţul Lir.“

Îşi ridică mîna să-şi mai atingă o dată semnul de pe frunte. Marea se rotea pe alături, calmă precum zodiacul, şi păsările urîte ţipară pe legea lor. O tulbura faptul că semnul de pe frunte nu vroia să-i treacă.

— Majestate, spuse, deşi nu se auzise nici un sunet. Auzise însă un chicotit foşnitor în spatele ei, şi atunci se întoarse şi-l văzu pe rege. Purta o mantie cenuşie peste zale, însă avea capul descoperit. Pe faţă, trăsăturile îi păreau negre pe unde unghiile bătrîneţii trăseseră în jos pielea aspră, însă chiar şi aşa părea mai puternic decît fiul său, şi mai însufleţit de viaţă sălbatecă.

— Ai mişcări iuţi pentru făptura care eşti acum, spuse el, dar încete, dacă mă gîndesc la ce-ai fi putut fi odată. Se spune că dragostea îi face pe bărbaţi iuţi, şi pe femei încete. Dacă ai să mai iubeşti multă vreme, te prind.

Ea îi surîse fără să-i răspundă. Nu ştia niciodată ce să-i spună bătrînului cu ochii palizi pe care-l întîlnea atît de rar, dar pe care-l simţea doar ca ceva mişcîndu-se la marginea singurătăţii ce o împărtăşea cu prinţul Lir. Pe urmă, o armură luci undeva adînc în vale, şi auzi sunetul unei copite de cal obosit poticnindu-se de o piatră.

— Se întoarce fiul tău, spuse. Haide să-l privim amîndoi cum vine.

Regele Haggard se apropie încet pînă ajunse alături de ea, sprijinindu-se de parapet, însă nu-i aruncă decît o privire fugară siluetei mărunte, licăritoare care călărea spre castel.

— Adică, ce ne interesează, pe tine sau pe mine, Lir, la urma urmelor? întrebă. El nu-i cu nimic al meu, nici prin naştere, nici prin altceva care mi-ar aparţine. L-am luat şi eu de pe jos de unde-l lăsase altcineva, căci mă gîndeam că nu fusesem niciodată fericit şi n-avusesem copii. La început a fost o plăcere, dar s-a risipit repede. Orice ating eu cu mîna mea moare. Nu ştiu de ce moare, dar aşa s-a întîmplat totdeauna, decît doar că e un lucru, un singur lucru, care e în stăpînirea mea şi care nu s-a făcut nici mai rece, nici mai puţin strălucitor de cînd e în mîinile mele – singurul lucru care mi-a aparţinut cu adevărat vreodată. Faţa lui posomorîtă zvîcni deodată, cu un salt brusc, înfometat, ca o capcană închizîndu-se. Şi Lir n-are să-ţi fie de nici un ajutor să găseşti lucrul acela, mai spuse. El nici măcar nu ştie ce e lucrul acela.

Pe neaşteptate, castelul întreg răsună ca o coardă, atinsă, atunci cînd făptura adormită în adîncurile lui îşi lunecă de pe o parte pe alta trupul greoi şi urîcios. Doamna Amalthea îşi recăpătă echilibrul cu uşurinţă, căci acum era obişnuită, şi spuse

cu voioşie:

— Taurul Stacojiu. De ce crezi că am venit să-ţi fur Taurul? Eu n-am nici un regat de apărat, şi nici o dorinţă să fac cuceriri. Ce-aş putea eu face cu el? Cît de mult mănîncă?

— Să nu rîzi de mine! îi răspunse regele. Taurul Stacojiu nu e nici el cu nimic mai al meu, cum nu e nici băiatul ăsta, şi Taurul nici nu mănîncă, şi nimeni nu-l poate fura. El slujeşte pe oricine nu simte frica – şi eu nu cunosc frica, tot aşa cum nu ştiu ce-i odihna. Însă Doamna Amalthea vedea presimţirile lunecîndu-i pe faţa prelungă, cenuşie, şi cuibărindu-se în umbrele sprîncenelor şi ale pomeţilor. Să nu rîzi de mine, repetă el. De ce te prefaci că ai uitat ce cauţi, că eu ar trebui să-ţi aduc aminte? Ştiu pentru ce ai venit tu aici, şi tu ştii foarte bine că ceea ce cauţi e în stăpînirea mea. Ia-l atunci îndărăt, lucrul acela, ia-l dacă eşti în stare – dar să nu îndrăzneşti să te dai bătută acum! Zbîrciturile negre i se ascuţiseră încordate, ca nişte pumnale.

Prinţul Lir venea fără grijă, cîntînd. Însă Doamna Amalthea nu-i desluşea încă vorbele cîntecului. Îi spuse cu glas liniştit regelui:

— Sire, în tot castelul tău, în tot regatul tău, în toate regatele pe care le-ar putea cuceri pentru tine Taurul Stacojiu, nu e decît un singur lucru pe care să mi-l doresc – şi mi-ai spus adineauri că lucrul acesta nu e al tău nici ca să-l dărui, nici ca să-l ţii pentru tine. Oricare ar fi celelalte lucruri pe care le strîngi printre comorile tale, în afară de el, îţi doresc din toată inima să-ţi aducă bucurii. Bună ziua, Majestate.

Porni înspre scara turnului, însă el i se aşeză în cale şi ea se opri atunci privindu-l cu ochii întunecaţi ca urmele de copite în zăpadă. Regele cărunt surîse, şi un simţămînt straniu de bunătate se deschise în ea către el înfiorînd-o, căci îi trecu prin minte deodată că, într-un fel, ei doi semănau. Însă după aceea el spuse:

— Eu te cunosc. Te-am recunoscut aproape din prima clipă cînd te-am văzut pe drum, venind încoace spre uşa mea, împreună cu bucătăreasa şi bufonul tău. De atunci nu există mişcare pe care s-o faci şi care să nu te fi trădat. Un pas, o privire, felul cum îţi întorci capul, cum îţi tremură gîtul cînd respiri, chiar felul cum stai cu totul şi cu totul nemişcată – toate acestea sînt iscoadele mele. O vreme, scurtă vreme, m-ai făcut să stau pe gînduri, şi în felul meu îţi sînt recunoscător pentru

asta. Dar acum, vremea ta s-a sfîrşit.

Privi către mare peste umărul ei, şi deodată păşi spre parapet cu graţia instinctivă a unui tînăr.

— Creşte fluxul, spuse. Vino să vezi. Vino încoace. Vorbea cu vocea foarte scăzută, dar glasul lui cuprinse deodată ţipătul păsărilor urîcioase de pe ţărm. Vino încoace, spuse cu vocea deodată crîncenă. Vino. N-am să te ating.

Prinţul Lir cînta:

„Am să te iubesc cîtă vreme am să pot,
Oricît de multă vreme ar putea asta să fie...”

Capul hidos care-i atîrna de oblîncul şeii îi armoniza cîntecul într-un fel de falseto în tonuri joase. Doamna Amalthea păşi alături de rege.

Valurile veneau către ţărm sub cerul greoi, foarte încet rotitor, şi creşteau încete ca nişte copaci în vreme ce se rostogoleau peste luciul mării. Pe măsură ce se apropiau de ţărm, se plecau arcuindu-şi spinările şi crescînd tot mai înalte, şi apoi săreau pe ţărm pline de mînie ca nişte sălbătăciuni năpustindu-se asupra unui meterez, căzînd cu suspine icnite şi apoi sărind, iarăşi şi iarăşi, cu ghiarele năclăite mereu rupîndu-li-se, şi în vremea asta păsările urîte îşi gemeau bocetele. Valurile erau cenuşii şi verzi ca nişte porumbei pînă ajungeau să se spargă, şi apoi aveau culoarea părului împins de vînt în ochi.

— Uite, îi spunea o voce ciudată, ascuţită, vorbindu-i de foarte aproape. Uite-le. Regele Haggard rînjea privind-o şi-i arăta cu degetul apa albă. Uite-le, spuse, rîzînd ca un copil înspăimîntat, uite-le. Spune dacă nu sînt cele din neamul tău, spune că n-ai venit aici ca să le cauţi pe ele. Să nu mai spui că ai stat toată iarna în castelul meu doar din iubire.

Dar n-avu răbdare să-i aştepte răspunsul; se întoarse de la ea să privească valurile mai depărtate. Faţa i se schimbase într-un chip de necrezut: bucuria îi suflase culoare peste tenul întunecat, îi rotunjea pometii şi-i destindea gura încordată de obicei ca un arc.

— Ale mele sînt, spuse încet, mie îmi aparţin. Taurul Stacojiu le-a strîns laolaltă pentru mine, una cîte una, şi eu i-am poruncit să le mîne pe fiecare din ele în mare. Ce loc mai bun aş fi putut găsi să le ţin pe licorne, şi ce altă cuşcă ar fi putut să le ţină

închise? Căci Taurul le păzeşte toată vremea, treaz sau dormind, şi inimile lor, le-a înfrînt încă de mult. Şi acuma, ele trăiesc în mare, şi de fiecare dată fluxul le mai aduce pînă aproape de ţărm, la un pas doar, însă ele nu îndrăznesc să facă acel singur pas, nu îndrăznesc să iasă din apă. Le e frică de Taurul Stacojiu.

Aproape acum, prinţul Lir cînta: „Alţii ar putea să-ţi făgăduiască mai mult decît îţi dau. Cîtă vreme trăiesc, tot ce au...“ Doamna Amalthea îşi strînse mîinile pe piatra parapetului şi îşi dori din toată inima să vină cît mai repede lîngă ea prinţul, căci ştia acum că regele Haggard era nebun. Jos sub ei se întindea ţărmul îngust, livid, şi stîncile, şi mareea în creştere, şi altceva nimic.

— Îmi place să le privesc. De fiecare dată cînd le văd, mă umplu de bucurie. Vocea copilărească de alături cînta aproape. Sînt sigur că asta e bucuria. Prima dată cînd am simţit-o, am crezut că mor în clipa aceea. Erau două, în umbrele dimineţii, devreme. Una bea apă dintr-un pîrîu, şi cealaltă îşi rezemase capul de spinarea ei. Am crezut că mor. I-am spus Taurului Stacojiu: „Trebuie să le am. Trebuie să fie ale mele toate, toate cîte există, căci fără ele nu pot să trăiesc”. Şi acum Taurul le-a prins, una cîte una. Pentru Taur era acelaşi lucru. Ar fi fost acelaşi lucru dacă i-aş fi cerut să-mi prindă efemere, sau crocodili. El nu poate să deosebească decît între ce vreau şi ce nu vreau eu.

O clipă, pe cînd se apleca peste zidul scund de piatră, o uitase, şi în momentul acela ea ar fi putut fugi din turn. Însă rămase locului, alături, căci în jurul ei, deşi era lumină limpede de zi, începea să se trezească un vis vechi, rău. Marea se spărgea pe stînci, valurile se năruiau risipindu-se iar prinţul Lir venea călare cîntînd: „Dar am să te iubesc cîtă vreme am să pot. Şi n-am să te întreb dacă-mi dai iubirea ta mie.“

— Cred că eram tînăr cînd le-am văzut întîia dată, spunea regele Haggard. Acuma, bănuiesc că am îmbătrînit – cel puţin am culeş din jur mult mai multe lucruri decît aveam pe atunci, şi pe urmă le-am lăsat, iarăşi deoparte. Însă am ştiut întotdeauna că nimic din toate astea nu merită să-mi dărui lor inima, pentru că nimic nu dăinuie, şi aveam dreptate, căci vezi, dintotdeauna, toată vremea, am fost bătrîn. Şi totuşi, de fiecare dată cînd îmi văd licornele, e ca în dimineaţa aceea în pădure, şi sînt cu

adevărat tînăr în ciuda a tot ce am trăit şi am făcut; şi într-o lume care cuprinde în ea atîta frumuseţe, se poate întîmpla orice.

În visul acela îmi coboram ochii şi vedeam patru picioare albe, şi simţeam pămîntul sub copitele lor despicate. Era pe fruntea mea ceva care ardea, cum e şi acum. Dar nu a fost nici o licornă să iasă din valuri odată cu mareea. Regele e nebun. El spuse:

— Mă gîndesc ce are să se întîmple cu ele cînd o să mă duc. Taurul Stacojiu are să le uite numaidecît, ştiu asta, şi are să plece şi el să-şi caute alt stăpîn, dar mă întreb dacă, chiar şi atunci, ele au să-şi recapete libertatea. Nădăjduiesc că nu, căci aşa ar rămîne numai ale mele, veşnic. Pe urmă se întoarse să o privească iarăşi, şi ochii îi erau tot atît de blînzi şi dornici ca ai prinţului Lir cînd o privea. Tu eşti ultima, spuse. Ai scăpat de Taur pentru că trupul tău e acum ale unei femei, dar eu am ştiut dintotdeauna. În fond, cum ai reuşit să te preschimbi? Magicianul ăsta al tău n-ar fi reuşit niciodată să facă aşa ceva. Nu cred c-ar fi în stare nici să preschimbe smîntîna în unt.

Dacă ea şi-ar fi descleştat mîinile de pe parapet, i s-ar fi prăbuşit la picioare; îi răspunse însă liniştită:

— Sire, nu înţeleg. Eu nu văd nimic în apă.

Faţa regelui se înfioră ca şi cum ea l-ar fi privit prin flacăra unui foc.

— Tot te mai negi pe tine însăţi? şopti. Îndrăzneşti să te lepezi de tine? Nu, asta e la fel de mincinos şi de laş ca şi cum ai fi cu adevărat fiinţă omenească. Dacă te mai lepezi de tine, am să te arunc acolo jos, la cele din neamul tău, eu cu mîinile mele. Făcu un pas către ea, şi ea îl privi cu ochii mari, neputincioasă să mai facă vreo mişcare.

Tumultul mării îi vuia în cap şi în urechi, laolaltă cu vocea prinţului Lir cîntînd şi cu geamătul bolborositor de moarte al omului numit Rukh. Faţa cenuşie a regelui Haggard se aplecă asupra ei, ca un ciocan bătîndu-şi cuvintele:

— Aşa trebuie să fie. Nu se poate să mă înşel. Şi cu toate astea, ochii sînt la fel de stupizi ca şi ai lui, ca orice ochi care n-au văzut niciodată unicorni, care nu s-au văzut decît pe ei înşişi în vreo oglindă. Ce e minciună aici, cum poate fi minciună aici?

Nu mai sînt frunze înverzite în ochii ei acum.

Atunci ea îşi închise ochii, însă cuprinse şi ţinu acolo mai mult decît lăsase afară. Făptura cu aripi de bronz, cu faţa de vrăjitoare pluti pe alături smucindu-se, rîzînd, sporovăind, şi fluturele îşi strînse laolaltă aripile ca şi cum ar fi vrut să lovească cu ele. Taurul Stacojiu se mişca tăcut prin pădure, împingînd în lături cu coamele lui palide crengile dezgolite. Ea ştiu că regele Haggard a plecat de lîngă ea, însă nu-şi deschise ochii.

Mult mai tîrziu, sau poate numai puţin mai tîrziu, auzi în spate vocea magicianului.

— Linişteşte-te, linişteşte-te, s-a sfîrşit acum. Ea nu-şi dădea seama că scosese vreun sunet. În mare, spuse el. În mare. Mda, dar nu trebuie să te sperii de asta. Nici eu nu le-am văzut, nici de data asta şi nici altă dată cînd am mai stat aici să privesc mareea. Însă el le-a văzut – şi dacă Haggard a văzut ceva, înseamnă că e ceva acolo unde vede el. Rîse cu un zgomot ca al securii izbind lemnul. Să nu te simţi prost. Acesta de aici e un castel de vrăjitoare, şi dacă stai şi trăieşti aici, e greu să te uiţi atent la orice lucru. N-ajunge să fii gata să vezi – trebuie să ştii să te uiţi după ce vrei să vezi, toată vremea. Rîse iarăşi, acum mai blînd. Bine, bine, spuse. Acuma, le găsim. Haide. Haide cu mine.

Se întoarse spre el, mişcîndu-şi gura să spună cuvinte, însă nici un cuvînt nu-i ieşi de pe buze. Magicianul o scruta atent cu ochii lui verzi.

— Ţi-e faţa umedă, îi spuse mîhnit. Nădăjduiesc că e numai spumă spulberată de vînt. Dac-ai ajuns pînă într-atît fiinţă omenească încît poţi să şi plîngi, atunci nici o putere de pe lume... o, lasă, trebuie să fie spumă. Haide cu mine. Ar fi mult mai bine să fie spumă.

XII

În sala cea mare a castelului regelui Haggard, ceasul bătu şase. În realitate erau unsprezece minute după miezul nopţii, însă în sală era doar cu puţin mai întuneric decît fusese la ceasurile şase, sau la amiază. Şi cu toate acestea, cei care trăiau în castel puteau să spună ce oră e după cum se schimba întunericul de la un ceas la altul. Erau momente cînd sala era îngheţată pur şi simplu din lipsă de căldură şi posomorîtă din lipsă de lumină; cînd aerul era stătut şi tăcut, şi pietrele duhneau a apă veche pentru că nu erau ferestre care să lase să pătrundă vîntul biciuitor. Atunci era ziuă.

Însă noaptea, aşa cum sînt unii copaci care ţin în ei lumina vie ziua întreagă, şi o ţin cu partea din jos a frunzelor pînă multă vreme după apusul soarelui – tot astfel, noaptea, castelul era încărcat de întunecime, mişuna de întuneric, era viu cu bezne. Atunci sala cea mare era îngheţată dintr-un motiv anume; atunci zgomotele mici care ziua dormeau se deşteptau să tropăie sau să zgîrie prin colţuri. Noaptea, mirosul străvechi al pietrelor părea să se înalţe de undeva mult mai de jos decît pardoseala.

— Aprinde o lumină, spuse Molly Grue. Te rog, n-ai putea să faci lumină?

Schmendrick mormăi ceva scurt, ceva dictat de profesia lui. O clipă nu se întîmplă nimic, apoi o lucire lividă, ciudată, începu să se întindă pe pardosea, răspîndindu-se prin încăpere, în zdrenţe care străluceau şi chiţăiau. Micile sălbătăciuni ale castelului luceau ca licuricii. Zvîcneau încolo şi-ncoace prin sală, stîrnind umbre iuţi cu lumina lor bolnavă şi făcînd bezna şi mai îngheţată decît înainte.

— Mai bine n-ai fi făcut asta, spuse Molly. N-ai putea să le stingi la loc? Pe cele purpurii, oricum, alea cu... cu labe, cred.

— Nu, nu pot, îi răspunse Schmendrick supărat. Taci din gură. Unde-i hîrca aia?

Doamna Amalthea putea s-o vadă, rînjind în umbră, în vîrful unui par, cît o lămîie de mică şi posomorîtă ca luna de dimineaţă, însă nu spuse nimic. Nu scosese nici un cuvînt de cînd coborîse din turn.

— Uite, spuse magicianul. Păşi către hîrca din par şi privi intens în orbitele-i găunoase şi fărîmicioase, multă vreme, dînd încet din cap şi scoţînd sunete solemne din gîtlej. Molly Grue

privea în jur cu tot atîta gravitate, însă îşi întorcea adesea privirile şi spre Doamna Amalthea. În cele din urmă Schmendrick spuse: Foarte bine. Nu mai sta aşa de aproape de mine.

— Chiar există farmece să faci un cap de mort să vorbească? întrebă Molly. Magicianul îşi răşchiră degetele şi-i adresă un surîs mic, ştiutor.

— Sînt farmece să facă orice să vorbească. Vrăjitorii cei mari au fost totdeauna oameni care ştiau să asculte, şi au găsit chip să farmece orice pe lumea aceasta, orice e viu sau mort, să le facă să vorbească pentru ei. Cam asta şi înseamnă să fii vrăjitor – să ştii să vezi şi să asculţi. Trase adînc aerul în piept, îndreptîndu-şi deodată ochii în altă parte, şi frecîndu-şi mîinile. Restul e simplă tehnică, spuse. Mda. Deci, haide acuma.

Brusc, se întoarse către hîrca din par, îşi aşeză binişor mîna pe ţeasta palidă, şi i se adresă cu voce adîncă, poruncitoare. Cuvintele îi mărşăluiau pe buze asemenea soldaţilor, şi paşii lor sunau puternic prin aerul întunecat, însă hîrca nu scoase nici un răspuns.

— Mă minunam şi eu, spuse încet magicianul. Îşi luă mîna de pe craniu şi-i vorbi încă o dată. De data aceasta farmecul suna rezonabil, mîngîietor, aproape plîngăreţ. Hîrca rămase tot tăcută, însă lui Molly i se păru că o umbră de trezie se furişă o clipă peste capul fără de faţă, şi pieri iarăşi.

În lumina pîlpîitoare a dihăniilor neştiute, licăritoare, părul Doamnei Amalthea lucea ca o floare. Părînd să nu fie deloc interesată de ce se petrece, dar nici nepăsătoare, ci doar liniştită în felul în care un cîmp de bătălie e liniştit uneori, ea îl urmărea pe Schmendrick cum recită o incantaţie după alta, vorbindu-i unui pumn de oase de culoarea pustiului care nu scotea nici o vorbă, tot aşa cum nici ea nu scotea vreun cuvînt. Fiecare din aceste farmece era spus pe un ton mai deznădăjduit decît cel dinainte, însă hîrca nu voia să vorbească. Totuşi Molly Grue era sigură că ştia ce se întîmplă, că asculta şi se bucura în sinea ei de ce vede. Cunoştea prea bine tăcerea ironiei ca s-o mai poată confunda cu liniştea morţii.

Ceasul bătu douăzeci şi nouă – cel puţin aici Molly pierdu şirul bătăilor. Bătăile ruginite mai clămpăneau încă pe pardoseală cînd Schmendrick o ameninţă deodată cu amîndoi pumnii încleştaţi pe hîrca din faţa lui, şi strigă:

— Ei da, să-ţi fie de bine, rotulă blestemată! Ce-ai zice dacă ţi-aş arde una peste cap? La ultimele cuvinte, vocea i se destrămă cu totul într-un rînjet de nefericire şi furie.

— Bine, spuse hîrca. Ţipă. Trezeşte-l pe Haggard. Propriul ei glas suna cum sună crengile trosnind şi izbindu-se una de alta în vînt. Zbiară mai tare, spuse. Bătrînul probabil că şi e pe-aici pe undeva. El nu prea doarme.

Molly scoase un ţipăt mic de bucurie, şi chiar Doamna Amalthea făcu un pas mai aproape. Schmendrick rămase nemişcat cu pumnii strînşi şi fără nici o expresie de triumf pe faţă. Hîrca spuse:

— Dă-i drumul. Întreabă-mă cum dai de Taurul Stacojiu. N-ai să greşeşti dacă-mi ceri mie sfatul. Eu sînt paznicul regelui, pus aici să păzesc drumul spre Taur. Nici chiar prinţul Lir nu cunoaşte drumul acesta secret, însă eu îl ştiu.

Cam intimidată, Molly Grue întrebă:

— Dacă eşti cu adevărat de pază aici, de ce nu dai alarma? De ce zici că vrei să ne ajuţi, în loc să-i chemi pe străjeri?

Hîrca scoase un chicotit uscat.

— Stau aici pe parul ăsta de multă vreme, spuse. Odinioară am fost şeful străjerilor lui Haggard, pînă cînd mi-a tăiat capul, fără nici o pricină. Asta a fost demult, pe vremea cînd era rău şi voia să vadă dacă asta îi place cel mai mult – să fie şi să facă rău. Nu i-a plăcut, dar s-a gîndit că, la urma urmelor, ar putea să se folosească în vreun fel de capul meu, aşa că mi l-a înfipt aici să-i servesc drept sentinelă. Ţinînd seama de împrejurări, nu-i sînt mai credincios regelui Haggard decît simt că trebuie să-i fiu.

Schmendrick vorbi cu voce joasă:

— Răspunde la ghicitoare, atunci. Spune-ne pe unde-i drumul spre Taurul Stacojiu.

— Nu, răspunse hîrca. Şi începu să rîdă ca o nebună.

— De ce nu? strigă Molly furioasă. Ce joc e şi ăsta...? Fălcile prelungi, galbene, ale hîrcii nici nu se clintiră, însă mai trecu o vreme pînă cînd rîsul răutăcios îşi opri clămpănitul. Chiar şi vietăţile iuţi ale nopţii care se grăbeau primprejur se opriră o clipă, încleiate în lumina lor lipicioasă, aşteptînd-o să tacă.

— Eu sînt mort, spuse capul. Sînt mort, şi stau aici pe întuneric, păzindu-i proprietatea lui Haggard. Singura plăcere, măruntă aşa cum e, care mi-a mai rămas, este să-i sîcîi şi să-i scot din sărite pe cei vii, şi n-am prea multe prilejuri pentru

bucurii din astea. Le simt tare lipsa, pentru că în viaţă eram o fire care mult se bucura să-i necăjească pe alţii. O să mă iertaţi, sigur, dacă mă mai joc şi eu niţel cu voi. Mai încercaţi mîine. Poate să vă spun mîine.

— Dar n-avem vreme! se rugă Molly. Schmendrick o înghionti, însă ea insistă, păşind mai aproape de hîrcă şi rugîndu-i ochii pustii. Nu mai avem vreme. S-ar putea să fie prea tîrziu şi acum.

— Eu am vreme, spuse hîrca gînditoare. Şi, la urma urmelor, nu e prea grozav să ai vreme. Grabă, înghesuială, deznădejde, toate-mi lipsesc, toate au rămas undeva în urmă, şi toate mi se păreau atunci prea mari să încapă într-un loc atît de mic – dar aşa era făcută viaţa, aşa trebuia să fie. E drept să ajungeţi şi voi prea tîrziu pentru unele lucruri. Nu vă mai necăjiţi din cauza asta.

Molly ar mai fi încercat să se roage, însă magicianul o apucă de braţ şi o trase la o parte.

— Taci din gură! îi spuse cu glas scăzut, mîniat. Nici o vorbă, să nu mai aud nici o vorbă. Blestemăţia a vorbit pînă la urmă, nu? Poate că asta e tot ce ne trebuie cu ghicitoarea aia nenorocită.

— Nu e, îl informă craniul. Eu pot să vorbesc cît de mult vreţi, însă de spus n-am să vă spun nimic. Sînt mort, nu? Să mă fi văzut cînd eram viu...

Schmendrick nu-i dădu nici o atenţie.

— Unde-i vinul? o întrebă pe Molly. Să văd ce pot să fac cu vinul.

— N-am găsit deloc vin, spuse ea, nervoasă. M-am uitat peste tot, dar cred că nu e nici o picătură de vin în tot castelul. Magicianul se uită urît la ea, într-o tăcere apăsătoare. Dar m-am uitat! repetă ea.

Schmendrick îşi ridică braţele încet şi apoi le lăsă să cadă de-a lungul trupului.

— Bine, spuse. Bine, asta e, dacă nu găsim vin. Oricît mi-aş face iluzii, chiar din nimic nu pot să fac vin.

Hîrca chicoti cu rîsul ei hîrîit, cicălitor.

— Materia nu poate fi nici creată, nici distrusă, vorbi ea. Nu de către cei mai mulţi dintre magicieni, în orice caz.

Dintr-o cută a rochiei, Molly scoase o ploscă mică ce licărea stins în întuneric.

— Mă gîndeam că dacă ai puţină apă, la început cel puţin... Schmendrick şi craniul o priviră aproape în acelaşi fel amîndoi. Ei, dar asta s-a mai făcut, spuse ea vorbind tare. Nu-i vorba să faci chiar ceva nou cu totul. Aşa ceva nu ţi-aş cere.

Auzindu-se vorbind, îi aruncă o privire dintr-o parte Doamnei Amalthea; însă Schmendrick îi luă plosca din mînă şi o cerceta acum gînditor, întorcîndu-o pe o parte şi pe alta şi murmurînd în barbă nişte vorbe ciudate, fragile. În cele din urmă spuse:

— De ce nu? Cum spui şi tu, e o scamatorie simplă. Era chiar la modă într-o vreme, îmi amintesc, dar astăzi s-a cam perimat. Îşi mişcă o mînă încet peste ploscă, ţesînd un anume cuvînt prin aer.

— Ce faci? îl întrebă curioasă hîrca. Hai, fă-o mai aproape, vino mai încoace, nu văd nimic ce faci acolo. Magicianul se întoarse cu spatele, strîngînd plosca la piept şi aplecîndu-se asupra ei. Începu să cînte ceva în şoaptă, ceva care pe Molly o făcea să se gîndească la sunetele unui foc stins, mult după ce s-a înnegrit ultimul tăciune.

— Înţelegi, spuse el, întrerupîndu-se, n-are să fie ceva deosebit. *Vin ordinaire*, nu-i aşa? Molly dădu din cap solemnă. Schmendrick spuse: Şi, de obicei, e prea dulce; şi cum ar trebui să-l fac să se bea singur, asta chiar că n-am nici cea mai vagă idee. – Reîncepu incantaţia, cu voce mai înceată, în vreme ce hîrca se plîngea, enervată, că nu vede şi nu aude chiar nimic. Molly îi spuse ceva, cu voce joasă şi plină de speranţă Doamnei Amalthea, care nici n-o privi, nici nu-i răspunse.

Cîntecul se opri dintr-o dată, şi Schmendrick îşi ridică plosca la buze. O mirosi întîi, mormăind:

— Slab, apos, aproape că n-are buchet. Nimeni n-a făcut vreodată un vin mai ca lumea numai prin magie. Apoi o aplecă să bea – o scutură, o privi deodată atent; şi pe urmă, cu un surîs mic, oribil, întoarse plosca cu gura în jos. Nu curse din ea nimic, chiar nimic. S-a făcut deci, spuse Schmendrick, aproape vesel. Îşi scoase printre buze limba uscată, şi repetă: S-a făcut, deci, s-a făcut şi asta. Încă surîzînd, mai ridică o dată plosca să o azvîrle la capătul celălalt al sălii.

— Nu, stai – hei, aşteaptă! Vocea clămpănitoare a hîrcii protestă atît de vehement, încît Schmendrick îşi opri gestul înainte ca plosca să-i fi pornit din mînă. El şi cu Molly se întoarseră, amîndoi deodată, să privească hîrca, şi aceasta – atît

era de tulburată – începu chiar să se cutremure şi să se zbată în parul unde era înfiptă, pocnindu-şi de stîlp occipitalul bătătorit de vreme pe cînd se muncea să scape de la locul ei. Nu face asta! se jeluia. Voi, oamenii, sînteţi complet nebuni, să aruncaţi aşa vinul. Dă-mi-l mie, dacă tu nu-l vrei, dar nu-l arunca! Se zguduia şi clănţănea în parul ei, gemînd.

O expresie visătoare, întrebătoare, trecu peste faţa lui Schmendrick, ca un nor de ploaie alunecînd peste un cîmp ars de secetă. Încet, întrebă:

— Şi la ce-ţi trebuie ţie vinul, cînd n-ai nici limbă să-i simţi gustul, nici cer al gurii să-l savurezi, nici gîtlej să-l dai pe gît? Eşti mort de cincizeci de ani, şi mai poţi să-ţi mai aduci aminte, să mai doreşti...?

— Sînt mort de cincizeci de ani, şi ce-mi rămîne altceva de făcut? Capul de mort îşi încetase acum zbaterile, dar dorinţa zădărnicită făcea ca vocea să-i sune aproape omenească. Îmi aduc aminte, spuse. Îmi aduc aminte şi de multe lucruri, nu numai de vin. Dă-mi o gură, numai o gură – o sorbitură – şi am să-i simt gustul cum n-ai să fii tu în stare să-l simţi niciodată, cu toată carnea asta care stă să-ţi cadă de pe trup, cu toate simţurile şi organele tale. Eu am avut timp să mă gîndesc. Eu ştiu cum e vinul. Dă-mi-l.

Schmendrick clătină din cap, rînjind.

— Ai o anume elocvenţă în ce spui, dar în ultima vreme şi eu m-am simţit înclinat să fiu răutăcios. Ridică pentru a treia oară plosca goală, şi hîrca gemu iarăşi, cu o suferinţă de moarte.

Din milă, Molly Grue începu a spune:

— Dar nu e... – însă magicianul o călcă pe picior.

— Bineînţeles, spuse, gîndindu-se cu voce tare, dacă s-ar întîmpla să-ţi aduci aminte de intrarea în peştera Taurului Stacojiu, tot aşa de bine cum îţi mai aduci aminte şi de gustul vinului, am mai putea sta de vorbă. Şi legăna neglijent plosca în vîrful degetelor.

— Facem tîrgul, strigă hîrca de îndată. S-a făcut, pentru o înghiţitură, dar dă-mi-o acuma! Mi-e mai sete acuma, gîndindu-mă la vin, decît mi-a fost vreodată în viaţă, cînd aveam şi gîtlej pe care să mi-l simt uscat. Numai, dă-mi să trag o duşcă acuma, şi-ţi spun tot ce vrei să afli. Fălcile îngălbenite începuseră să-i scrîşnească lunecînd dintr-o parte una peste alta. Dinţii ca nişte pietricele tremurau şi scuipau.

— Dă-i-o, îi şopti Molly lui Schmendrick. Îi era teamă că orbitele goale ar fi putut să se umple cu lacrimi. Însă Schmendrick îşi clătină capul încă o dată.

— Ţi-l dau tot, îi spuse. Dar după ce ne spui cum ajungem la Taur.

Hîrca oftă, dar nu şovăi nici o clipă.

— Drumul e prin ceas, spuse. Intraţi pur şi simplu în ceas, şi aţi ajuns. Acuma, dă-mi vinul.

— Prin ceas. Magicianul se întoarse să privească în colţul cel mai depărtat al sălii, unde se afla ceasul. Era o pendulă înaltă, neagră, şi îngustă, ca umbra aruncată de un cadran solar. Sticla de deasupra cadranului era spartă, şi limba care arăta ceasurile căzuse. Sub sticla cenuşie abia se zăreau maşinăriile, învîrtindu-se cu zvîcnete şi rotindu-se neliniştite ca nişte peşti. Schmendrick spuse: Vrei să spui, cînd ceasul bate exact ora, atunci se deschide, şi e acolo un tunel, o scară ascunsă. Vocea îi era plină de îndoială, căci ceasul părea mult prea îngust ca să poată ascunde un asemenea coridor secret.

— Nu ştiu nimic din chestiile astea, replică hîrca. Dacă stai şi aştepţi ca ceasul ăsta să bată ora exactă, atunci înseamnă că rămîi aici pînă ajungi la fel de chel ca şi mine. De ce să complici un secret atît de simplu? Intri în ceas, treci prin el şi Taurul Stacojiu e în partea cealaltă. Dă-ncoace...

— Dar pisica zicea... începu Schmendrick. Pe urmă se întoarse pe călcîie şi se îndreptă spre ceas. În întuneric părea că se îndepărtează coborînd pe un deal, şi părea tot mai mic şi cocîrjat. Cînd ajunse în faţa ceasului, continuă să meargă fără să se oprească, ca şi cum pendula însăşi ar fi fost doar o umbră. Însă nu făcu altceva decît să-şi strivească nasul.

— Asta-i o prostie, îi spuse craniului cînd se întoarse în faţa lui. Cum îţi închipui c-o să ne tragi pe sfoară? Drumul către Taur s-ar putea să treacă într-adevăr prin ceas, dar mai trebuie să ştim ceva. Spune-mi ce anume, sau, dacă nu, îţi vărs vinul aici pe jos să-ţi aduci aminte şi mai bine de miros şi să mai şi poţi să te uiţi la el cît pofteşti. Grăbeşte-te.

Craniul rîdea iarăşi; şi de data aceasta scotea un sunet gînditor, plăcut aproape.

— Aminteşte-ţi ce ţi-am spus despre timp, zise. Pe vremea cînd eram viu, credeam – cum crezi şi tu acuma – că timpul este cel puţin la fel de adevărat şi de solid ca şi mine, şi poate chiar

şi mai şi. Spuneam „e ora unu“ ca şi cum aş fi putut să văd ora asta, şi „luni“ ca şi cum aş fi găsit ziua asta pe hartă; şi mă lăsam împins de la un minut la altul, de la o zi la alta, de la un an la altul, ca şi cum m-aş fi mişcat dintr-un loc într-altul. Ca oricine, trăiam într-o casă clădită din secunde şi minute, din sfîrşituri de săptămînă şi zile de Anul Nou, şi n-am ieşit niciodată din ea pînă cînd am murit, pentru că nu exista nici o altă uşă. Acuma, ştiu că aş fi putut să trec prin ziduri.

Molly clipea nedumerită, însă Schmendrick aprobă din cap.

— Da, spuse el. Aşa fac magicienii adevăraţi. Dar atunci, ceasul...

— Ceasul n-are să bată niciodată ora adevărată, spuse hîrca. Haggard i-a încurcat maşinăria încă de demult, într-o zi cînd încerca să apuce timpul ce trecea pe lîngă el. Principalul e ca tu să înţelegi că n-are nici o importanţă dacă data viitoare ceasul bate zece, sau şapte, sau cincisprezece. Şi tu poţi să-ţi baţi propriul tău ceas, şi să începi numărătoarea de oriunde. Cînd ai înţeles asta – atunci orice oră, oricare din ele, are să fie ora adevărată pentru tine.

În clipa aceea, ceasul bătu patru. Ultima bătaie nu-şi stinsese încă ecoul cînd se auzi sunetul de răspuns de sub sala cea mare. Nu mugetul, şi nici huruitul sălbatec de tunet pe care-l făcea adesea Taurul Stacojiu cînd visa, ci un sunet prelung, întrebător, ca şi cum Taurul s-ar fi deşteptat deodată simţind ceva necunoscut în noapte. Fiecare din lespezile pardoselii zumzăia ca un şarpe, şi însăşi întunecimea părea să se înfioare, pe cînd creaturile licăritoare ale nopţii alergau tropăind spre toate colţurile sălii. Molly ştiu, dintr-o dată şi în chip cert, că regele Haggard e pe undeva pe aproape.

— Dă-mi vinul, spuse hîrca. Eu mi-am ţinut partea mea de făgăduială. Tăcut, Schmendrick aplecă plosca goală către gura găunoasă a tidvei, şi ea gîlgîi, suspinând de plăcere şi clămpănindu-şi fălcile. A, spuse în cele din urmă, a fost ceva pe cinste, ăsta mai zic şi eu vin! Eşti un vrăjitor mai ceva decît te-am crezut. Acuma înţelegi ce vreau eu să spun cu timpul?

— Da, răspunse Schmendrick, cred că înţeleg. Taurul Stacojiu scoase din nou sunetul acela straniu, şi tidva clămpăni în parul ei. Schmendrick spuse: Nu. Nu ştiu. Nu-i vreo altă cale?

— Cum ar putea să mai fie alta? Molly auzi paşi; pe urmă nu mai auzi nimic; apoi firul subţiratec, precaut al unei respiraţii.

Însă n-ar fi putut să spună de unde venea. Schmendrick se întoarse spre ea, şi chipul lui părea mînjit pe dinăuntru, ca înlăuntrul unei lanterne cu teamă şi încurcătură. Era şi o lumină, însă tremura toată ca o lanternă pe vremea de furtună.

— Cred că înţeleg, spuse el, dar la drept vorbind nu-n- ţeleg. Am să încerc.

— Eu tot cred că-i ceas adevărat, spuse Molly. Dar n-are importanţă. Eu pot să intru într-un ceas adevărat. Vorbise în parte ca să-l liniştească pe Schmendrick, însă îşi simţea o strălucire în tot trupul, cînd înţelese deodată că ceea ce spusese era adevărat. Ştiu unde trebuie să ajungem, spuse, şi asta-i la fel ca şi cum ai şti exact cît e ceasul în fiecare zi.

Hîrca o întrerupse. Spuse:

— Am să vă dau şi un sfat pe deasupra, pentru că vinul a fost aşa de bun. Schmendrick avea un aer vinovat. Hîrca spuse: Sfărîmaţi-mă. Trînteşte-mă de pămînt şi vezi să mă fac bucăţi. Nu întreba de ce, fă ce-ţi spun. Vorbea repede de tot acum, aproape în şoaptă.

Molly şi Schmendrick spuseră amîndoi deodată:

— Ce-i asta? De ce? Hîrca îşi repetă cererea. Schmendrick o întrebă: Ce tot spui acolo? De ce să te facem bucăţi, adică?

— Fă-o! insistă hîrca. Fă ce-ţi spun! Zgomotul răsuflării se apropia acum, venind parcă din toate părţile deodată, deşi nu se auzea decît un singur pas.

— Nu, spuse Schmendrick. Ţi-ai pierdut minţile de tot. Îi întoarse spatele hîrcii şi pomi din nou către ceasul înalt şi întunecat. Molly o apucă pe Doamna Amalthea de mîna ei rece şi-l urmă, trăgînd-o pe fata albă după ea ca pe un smeu atîrnat de o sfoară.

— Bine, spuse hîrca. Eu v-am spus. Şi cu glas teribil, un glas ca al grindinii căzînd peste o foaie de fier, începu pe neaşteptate să strige: Hei, ajutor! Să vină regele! Gărzi, daţi fuga! Uite, bandiţi, tîlhari, asasini, hoţi de drumul mare, spărgători de case cinstite, ucigaşi, calomniatori, plagiatori, duşmani! Rege Haggard! Ho-ho, rege Haggard!

Şi acum, pretutindeni, asupra lor, în jurul lor, se auzeau picioare grăbindu-se, şi glasurile şuierătoare ale oştenilor îmbătrîniţi dînd fuga. Nu se vedeau torţe sclipind, căci nu era voie să se aprindă vreo lumină în castel decît dacă regele dădea poruncă, şi pînă acum Haggard însuşi nu spusese vreo vorbă. Iar

cei trei rămaseră locului, încurcaţi, descumpăniţi, cu ochii mari către hîrcă.

— Rău îmi pare, spuse craniul. Aşa sînt eu, fără caracter. Da' am încercat să vă spun... Şi atunci ochii stinşi din capul de mort o zăriră pe Doamna Amalthea, şi deodată se făcură mari, luminoşi, deşi, la drept vorbind, n-ar fi putut să se mai lumineze. A, nu, spuse, încet. Să nu faci asta. E-adevărat, nu sînt unul în care să te-ncrezi – dar nici chiar atît de necinstit.

— Fugi, spuse Schmendrick, aşa cum îi mai spusese demult făpturii nestăpînite, albă ca marea, dintr-o legendă, pe care atunci o eliberase din cuşcă. Fugiră atunci prin sala cea mare, în vreme ce oştenii se învălmăşeau pe întuneric, cu zgomot mare, iar capul de mort ţipa de mama focului:

— Licornă! Licornă! Haggard, Haggard, uite-o că fuge, se duce jos la Taur! Bagă de seamă cu ceasul, Haggard – unde dracu' eşti? Licornă! Licornă!

Şi apoi vocea regelui, şuşotind sălbatecă în tot vacarmul din sală:

— Ticălosule, trădătorule, tu i-ai spus! Paşii lui grăbiţi, tainici, sunau acum aproape de tot, şi Schmendrick se întoarse să-i facă faţă; însă îi veni în faţă un grohăit, un trosnet, un zgomot aspru de sfîşiere, şi clămpănitul oaselor peste piatra veche. Şi magicianul o rupse la fugă.

Cînd ajunseră în faţa ceasului, nu mai aveau vreme nici să stea la îndoială, nici să caute să înţeleagă. Oştenii pătrunseseră în sală acum, şi paşii lor tunau cu ecou de la un perete la altul, iar regele Haggard şuiera rău şi-i îndemna înainte cu blesteme. Doamna Amalthea nu stătu nici o clipă pe gînduri. Intră în ceas şi se făcu nevăzută, tot aşa cum luna intră în nori – ascunsă de ei, dar nu în ei, la mii de leghe departe de nori.

Ca şi cum ar fi o driadă, se gîndi Molly disperată, şi ca şi cum timpul ar fi pomul în care să se ascundă. Prin sticla întunecată, bălţată şi murdară a ceasului, Molly vedea greutăţile pendulei, limba legănătoare şi maşinăria îmbătrînită, clătinîndu-se, arzîndu-i în faţa ochilor. Dincolo de maşinăria ceasului nu mai era nici o uşă, pe unde ar fi putut să treacă Doamna Amalthea. Erau doar cărările ruginite ale arcurilor şi maşinilor, ameţindu-i privirile, ca o ploaie. Greutăţile pendulei se legănau dintr-o parte într-alta, ca nişte ierburi de mare.

Regele Haggard strigă: „Opriţi-i! Sfărîmaţi ceasul!“ Molly

începu să-şi întoarcă atunci capul într-o parte, căci ar fi vrut să-i spună magicianului că a înţeles ce voise să spună tidva; însă magicianul dispăruse; şi pierise de asemenea şi marea sală a castelului regelui Haggard. Pierise şi ceasul, şi ea se regăsi alături de Doamna Amalthea într-un loc unde era foarte frig.

Vocea regelui o ajungea de undeva de foarte departe, nu atît auzită, cît amintită. Îşi continuase mişcarea cu care-şi întorsese capul, şi se văzu privindu-l pe prinţul Lir. În spatele lui cădea o ceaţă luminoasă, tremurătoare ca pieptul unui peşte, şi nemaisemănînd deloc cu maşinăriile uzate de vreme ale unui ceas. Schmendrick nu se vedea nicăieri.

Prinţul Lir îşi înclină cu gravitate capul în faţa lui Molly, însă întîi şi întîi îi vorbi Doamnei Amalthea.

— Aşa, ai fi vrut să te duci singură, fără mine, spuse. Nici n-ai ascultat ce-ţi spuneam eu.

Şi lui îi răspunse, căci nu-i vorbise nici lui Molly, nici magicianului. Cu voce scăzută, limpede, îi spuse:

— M-aş fi întors. Nu ştiu de ce am ajuns aici, şi nu ştiu nici cine sînt cu adevărat. Însă m-aş fi întors.

— Nu, spuse prinţul. Nu te-ai mai fi întors niciodată.

Înainte ca el să mai fi putut spune altceva, Molly îl întrerupse – şi ea însăşi fu foarte surprinsă de spusele ei – strigîndu-i:

— Lasă asta acuma! Unde-i Schmendrick? Cei doi străini o priviră cu o uimire blîndă, curtenitoare, la gîndul că ar mai fi fost cineva pe lume în stare să vorbească, şi ea se simţi cutremurîndu-se din creştet pînă-n tălpi. Unde-i? întrebă. Mă întorc eu, dacă tu nu vrei, şi se întoarse pe călcîie.

Şi atunci el veni, ieşind din ceaţă, păşind cu capul în jos, ca şi cum s-ar fi străduit să înainteze împotriva unui vînt puternic. Îşi ţinea o mînă la tîmplă, şi cînd îşi luă mîna de acolo, sîngele îi picura, adunîndu-se în şiroaie liniştite.

— Nu-i nimic, spuse cînd văzu cum îi picură sîngele peste mîinile lui Molly Grue. Nu-i nimic, nu-i rană adîncă. N-am izbutit să trec pînă nu s-a întîmplat asta. Se închină tremurător în faţa prinţului Lir. M-am gîndit eu că dumneata ai fost cel care a trecut pe lîngă mine prin întuneric, zise. Ia spune-mi, cum ai trecut aşa de uşor prin ceas? Hîrca spunea că nu ştii drumul.

Prinţul părea să nu înţeleagă.

— Ce drum? întrebă. Ce era de ştiut? Am văzut pe unde-a intrat ea, şi am mers după ea.

Rîsul nestăpînit al lui Schmendrick se freca urîcios de pereţii care pluteau către ei, pe măsură ce li se obişnuiseră ochii cu întunecimea.

— Sigur, spuse. Sînt lucruri care-şi au sorocul lor, de la sine. Rîse iarăşi, clătinînd din cap, şi în vremea asta îi curgea sîngele. Molly îşi sfîşie o bucată din rochie. Săracii de ei, spuse magicianul. N-au vrut să mă facă pe mine să sufăr, şi nici eu n-aş fi vrut să-i rănesc, dacă mi-ar fi fost cu putinţă. Ne-am tot învîrtit unu-n jurul altuia, şi ne tot ceream iertare, unul de la altul, şi Haggard zbiera, şi eu tot dădeam cu nasu-n ceasul ăsta. Ştiam bine că nu e ceas adevărat, dar mi se păruse la început real, şi nu mai ştiam ce să cred. Şi pe urmă a venit Haggard cu sabia, şi m-a lovit cu ea. Îşi închisese ochii, în vreme ce Molly îi bandaja capul. Haggard, spuse. Aproape că ajunsesem să-mi placă. Şi chiar îmi place şi acuma. Părea aşa de înspăimîntat. Glasurile nelămurite, depărtate, ale regelui şi ale oamenilor lui păreau să se audă mai bine.

— Nu înţeleg, spuse prinţul Lir. De ce era înspăimîntat – tatăl meu? Ce-a făcut el...? Dar chiar în clipa aceea, dinspre partea cea mai depărtată a ceasului se auzi un chiţăit, fără cuvinte, de triumf, şi un mare trosnet. Ceaţa licăritoare se risipi de îndată, şi o tăcere neagră se lăsă asupra lor, a tuturor.

— Haggard a sfărîmat ceasul, spuse atunci Schmen- drick. Acuma nu mai avem nici un drum îndărăt, şi nici
o altă cale spre afară, decît calea pe care o ia Taurul.

Un vînt încet, gros, începu să se stîrnească.

XIII

Drumul era de ajuns de larg să poată merge toţi unul lîngă altul, însă cu toate acestea înaintau în şir. Doamna Amalthea mergea înainte, şi ea singură îşi alesese locul în frunte. Prinţul Lir, Schmendrick şi Molly Grue o urmau, şi părul ei le era lanternă, însă ea însăşi nu avea nici o lumină să-i arate calea. Cu toate acestea înainta uşor, ca şi cum ar mai fi trecut pe acolo.

Unde erau cu adevărat, nu ştiau. Vîntul îngheţat părea real, ca şi duhoarea rece care venea odată cu el, iar întunericul îi lăsa să treacă mult mai greu şi fără de voie decît o făcuse ceasul mai devreme. Cărarea era destul de aspră ca să le rănească picioarele, şi în unele locuri era năpădită de pietre adevărate şi de pămîntul care se prăbuşise de pe pereţii peşterii. Însă cărarea aceasta şerpuia după chipul nefiresc al unui vis: era întortochiată şi anevoioasă, revenind mereu asupra ei însăşi; şi uneori cădea aproape de-a dreptul, năruindu-se, alteori părea să urce puţin; iar alteori cobora în pantă dulce, ca apoi să se întoarcă iarăşi să-i ia şi pe ei cu ea, şi ducîndu-i poate iarăşi sub sala cea mare unde regele Haggard se învîrtea, fără îndoială mînios, pe lîngă ceasul răsturnat şi hîrca înfioratã. Era o vrăjitorie, fără îndoială, se gîndea Schmendrick, şi nimic din ce se face prin vrăjitorie nu e adevărat, pînă la urmă. Apoi, însă, mai adăugă în gîndul lui: Dar asta trebuie să fie cea de la urmă. Dacă nu e cea de la urmă, atunci are să fie adevărată.

Pe măsură ce înaintau împleticindu-se anevoios prin întuneric, îi povestea în grabă prinţului Lir aventurile prin care trecuseră, începînd cu propria lui poveste atît de ciudată şi cu soarta lui şi mai ciudată încă; povestindu-i nimicirea Bîlciului din Miez de Noapte şi fuga lui împreună cu licorna, continuînd apoi cu întîlnirea lor cu Molly Grue, călătoria spre Hagsgate, şi ce le istorisise Drinn despre îndoitul blestem asupra castelului şi oraşului. Aici se opri, căci în faţa lor, dincolo de vorbele acestea, era acum noaptea Taurului Stacojiu; o noapte care avea să se termine, în bine sau în rău, cu putere magică – şi cu o fată goală care se zbătea închisă în propriul ei trup ca o vacă înnămolită în nisipuri. Nădăjduia că prinţul avea să arate mai mult interes faţă de naşterea lui eroică decît faţă de povestea începuturilor Doamnei Amalthea.

Prinţul Lir se minuna bănuitor, ceea ce e un lucru de obicei

greu de făcut.

— Am ştiut de foarte multă vreme că regele nu e tatăl meu, spuse el. Dar cu toate acestea m-am străduit cît am putut să fiu fiul lui. Sînt duşmanul oricui complotează împotriva lui, şi are să trebuiască mai mult decît neroziile unei băbătii ca să mă facă să-i urzesc pieirea. Cît despre cealaltă chestie, cred că nu mai există licorne, şi ştiu că regele Haggard n-a avut în viaţa lui o licornă. Cum ar putea cineva care a dat ochii măcar o dată cu o licorna – ca să nu mai vorbim că ar vedea mii din ele la fiecare maree – să fie atît de trist cît e regele Haggard? Păi, eu dacă aş fi văzut-o, măcar o singură dată, apoi niciodată după aceea... Şi aici se opri prins într-o încurcătură, căci şi el simţea că vorbele lui se îndreaptă către o suferinţă de care n-ar mai fi izbutit să se elibereze niciodată. Ceafa şi umerii lui Molly ascultau cu încordare, dar Doamna Amalthea nu dădea nici un semn dacă auzea şi ea ce spuneau cei doi bărbaţi.

— Şi cu toate acestea, regele are undeva în viaţa lui o bucurie ascunsă, spuse Schmendrick. Cu adevărat, n-ai văzut niciodată o urmă de asemenea bucurie – nu i-ai văzut trecerea în ochii lui? Eu am văzut-o. Gîndeşte-te o clipă, prinţe.

Prinţul rămase tăcut, şi merseră înainte, împlîntîndu-se tot mai adînc în întunericul duhnitor. Nu mai puteau să-şi dea seama de fiecare dată cînd urcau sau coborau, şi nici dacă uneori cărarea nu se încovoia în drumul ei pornind îndărăt, şi uneori apropierea rece a unui perete orb le înfiora faţa. Nu se auzea nici cel mai mic sunet dinspre Taurul Stacojiu, şi nici vreo pîlpîire a luminii lui nefaste; însă cînd Schmendrick îşi atingea faţa umedă, mirosul Taurului i se desprindea de pe degete.

Prinţul Lir spuse:

— Uneori, cînd se întorcea din turn, era ceva pe chipul lui. Nu chiar o lumină, ci o limpezime, acum îmi aduc aminte. Am fost şi eu copil, şi n-am văzut niciodată aşa ceva pe faţa lui cînd se uita la mine, sau la orice altceva. Şi am visat ceva. Mergea foarte încet acum, tîrşîindu-şi picioarele. Am visat un vis, de mai multe ori acelaşi vis, spuse, cum stăteam la fereastră, în miez de noapte, şi-l vedeam pe Taurul Stacojiu, îl vedeam pe Taurul Stacojiu... Nu-şi termină spusele.

— Îl vedeai pe Taurul Stacojiu mînîndu-le pe licorne în mare, spuse Schmendrick. N-a fost un vis. Haggard le stăpîneşte acum, legănîndu-se din valuri, intrînd iarăşi în valuri, şi asta

numai pentru plăcerea sufletului lui – le are pe toate, mai puţin una. Magicianul respiră adînc. Şi aceea una este Doamna Amalthea.

— Da, vorbi prinţul Lir. Da. Ştiu.

Schmendrick se întoarse spre el.

— Ce vrei să spui, că ştii? întrebă mînios. Cum ai putea să ştii că Doamna Amalthea este o licornă? Ea n-a putut să-ţi spună, pentru că nici ea nu-şi mai aminteşte. De cînd ai cucerit-o, nu se mai gîndeşte decît cum să fie o femeie muritoare. Ştia foarte bine că adevărul era tocmai pe dos, dar acum nu-i mai păsa de asta. De unde ştii? întrebă iarăşi.

Prinţul Lir se opri din mers şi se întoarse cu faţa spre el. Era prea întuneric ca Schmendrick să vadă altceva decît lucirea rece, lăptoasă, acolo unde erau ochii mari deschişi ai celuilalt.

— N-am ştiut ce-i ea cu adevărat pînă acum, spuse. Dar am ştiut din clipa cînd am văzut-o pentru prima dată că era ceva mai mult decît vedeam cu ochii mei. Licornă, sirenă, lamie, vrăjitoare, gorgonă – nici un nume pe care i l-ai da tu nu m-ar surprinde, şi nu m-ar speria. Eu iubesc ce iubesc.

— E frumos ce spui tu, spuse Schmendrick. Dar cînd am s-o preschimb iarăşi în ce era înainte, în eul ei adevărat, ca să se poată lupta cu Taurul Stacojiu să le elibereze pe cele din neamul ei...

— Ce iubesc eu, iubesc cu adevărat, repetă ferm prinţul Lir. Tu nu ai putere asupra ce e cu adevărat important.

Înainte ca magicianul să-i fi putut răspunde, Doamna Amalthea se oprise între ei, deşi nici unul din ei nici n-o văzuse şi nici n-o auzise întordndu-se pe coridorul întunecat. În întuneric, scînteia şi tremura ca o apă curgătoare. Spuse:

— Eu nu mai merg mai departe.

Ea îi vorbise prinţului, însă îi răspunse Schmendrick:

— N-ai de ales. Nu putem decît să mergem înainte. Molly Grue se apropie şi ea: un ochi neliniştit, şi licărirea palidă a unui obraz. Magicianul spuse iarăşi: Nu putem face altceva decît să mergem înainte.

Doamna Amalthea nu-şi întoarse faţa spre el.

— Nu trebuie să mă preschimbe iar, îi spuse ea prinţului Lir. Nu-l lăsa să-şi mai încerce vrăjile pe mine. Taurului nu-i pasă de fiinţe omeneşti – am putea să trecem pe lîngă el, să ieşim afară. Taurul o vrea pe licornă. Spune-i să nu mă preschimbe în

licornă.

Prinţul Lir îşi frîngea degetele pînă îi trosniră. Schmendrick spuse:

— E adevărat. Am putea foarte bine să-i scăpăm Taurului Stacojiu chiar şi acum, aşa cum am mai scăpat şi înainte. Dar dacă facem asta, n-are să mai fie niciodată un alt prilej. Toate licornele din lume au să rămînă captivele lui pentru veşnicie, toate afară de una, şi ea are să moară. Are să îmbătrînească şi are să moară.

— Toate lucrurile mor, spuse ea, vorbindu-i şi acum numai prinţului Lir. E bine că toate mor. Şi eu vreau să mor cînd o să mori tu. Nu-l lăsa să mă vrăjească, nu-l lăsa să mă facă nemuritoare. Eu nu sînt licornă, nu sînt făptură magică. Sînt fiinţă omenească şi te iubesc.

El îi răspunse, cu blîndeţe:

— Nu prea ştiu multe despre farmece, decît cum să fac să le destram. Dar ştiu că pînă şi cei mai mari vrăjitori sînt fără putere împotriva a două fiinţe care rămîn alături una de alta – şi acesta de aici e doar sărmanul Schmendrick, la urma urmei. Să nu-ţi fie frică, să nu-ţi fie frică de nimic. Orice ai fi fost în trecut, acum eşti a mea. Şi eu pot să te ţin aici.

Ea se întoarse în sfîrşit să-l privească pe magician, şi chiar şi prin întuneric, el îi simţea spaima în ochi.

— Nu, spuse ea. Nu, nu sîntem destul de puternici. El are să mă preschimbe, şi orice s-ar mai întîmpla după aceea, tu şi cu mine ne vom pierde unul de altul. N-am să te mai iubesc atunci cînd am să fiu licornă, şi tu ai să mă iubeşti numai pentru că n-ai să poţi altfel. Eu am să fiu mai frumoasă decît orice pe lumea asta, şi am să trăiesc veşnic.

Schmendrick încercă să spună ceva, însă sunetul vocii lui o făcu să se încovoaie ca flacăra unei lumînări.

— Nu vreau. Nu vreau să se întâmple asta. Privea acum de la unul la altul, de la prinţ la magician, stăpînindu-şi vocea cu greutate, ca şi cum ar fi încercat să apropie marginile unei răni. Spuse: Dacă mai rămîne o singură clipă de iubire cînd el mă preschimbă, tu ai să ştii, căci am să-l las pe Taurul Stacojiu să mă împingă în mare, alături de celelalte. Şi atunci, în sfîrşit, am să fiu aproape de tine.

— Dar nu e nici o nevoie de aşa ceva. Schmendrick vorbea pe un ton uşuratec, încercînd să se facă singur să rîdă. Nu cred

c-aş putea să te preschimb la loc în ce-ai fost, chiar dacă-ai vrea tu. Nikos însuşi n-a reuşit să schimbe o fiinţă omenească într-o licornă – şi tu acuma eşti cu totul şi cu totul omenească. Poţi să trăieşti iubirea, şi spaima, poţi să opreşti unele lucruri să se întîmple, să şi răspunzi faţă de felul în care se întîmplă. Să lăsăm atunci să se termine toate, să se încheie aici căutarea ta. Crezi că pierde ceva lumea dacă nu mai sînt licorne, şi că pe lume ar fi mai bine dacă licornele ar începe să alerge iarăşi prin păduri şi cîmpii? O singură femeie bună mai mult pe lume face mai mult decît orice singură licornă care s-a dus. Să se termine toate. Mărită-te cu prinţul, şi n-aveţi dedt să trăiţi fericiţi după asta.

Coridorul peşterii părea să se facă tot mai luminos, şi Schmendrick îşi închipui deodată că Taurul Stacojiu se furişase către ei, cu precauţii groteşti, aşezîndu-şi copitele cu gingăşie, ca bîtlanii. Licărirea subţirică a pometţilor lui Molly Grue se stinse, cînd îşi întoarse faţa de la Schmendrick.

— Da, spuse Doamna Amalthea, asta este dorinţa mea.

Însă în acelaşi moment prinţul Lir spuse:

— Nu. Vorbele ţîşniseră din el ca un strănut, pe neaşteptate, ieşind la iveală ca un schelălăit întrebător – vocea unui tînăr prostănac, pe care îl apăsa, dincolo de putinţa de a-i face faţă, o vinovăţie bogată, grozavă. Nu, repetă el, şi de data aceasta cuvintele lui sunau într-o altfel de voce, vocea unui rege; nu a lui Haggard, ci a unui rege a cărui suferinţă nu venea din ceea ce nu avea, ci din ceea ce ştia că nu poate da. Doamna mea, spuse, eu sînt un erou. E o vocaţie şi asta, nimic mai mult, cum ar fi să fii ţesător ori berar, şi ca orice vocaţie îşi are şi ea ascunzişurile, ocolişurile, micile ei artificii. Sînt feluri ştiute în care poţi să cunoşti vrăjitoarele, şi poţi să deosebeşti firele de apă otrăvite; sînt părţile slabe pe care le au toţi balaurii, şi unele ghicitori mai ascunse pe care ucigaşii năimiţi ştiu să ţi le spună cînd îţi ies în faţă. Însă adevărata taină, atunci cînd eşti un erou, este să ştii cum se urmează lucrurile unul altuia. Porcarul nu poate să se socotească logodit cu prinţesa chiar de cînd pleacă în călătoria sa, şi nici băieţaşul nu poate să ajungă să bată în uşa vrăjitoarei, atunci cînd vrăjitoarea e plecată şi ea în vacanţă. Unchiul cel rău nu poate fi demascat şi nimicit, pînă cînd n-a apucat să facă o faptă rea. Lucrurile în basme trebuie să se întîmple atunci cînd le vine vremea să se întîmple. Căutările

astea eroice nu pot fi părăsite, pur şi simplu; profeţiile nu le poţi lăsa să putrezească precum nişte fructe pe care n-ai vrut să le culegi; licomele pot să meargă în drumul lor multă vreme, fără să fie apărate de nimeni, dar nu totdeauna. Sfîrşitul acesta fericit, vezi, nu poate veni chiar la mijlocul povestirii.

Doamna Amalthea nu-i răspunse. Schmendrick întrebă:

— Şi de ce nu? Cine spune că nu?

— Eroii o spun, răspunse prinţul Lir, trist. Eroii ştiu că se termină totul cum trebuie, că poveştile au sfîrşit frumos – eroii ştiu că unele lucruri sînt mai bune decît altele. Tîmplarii cunosc scîndurile care au noduri, şi cele care se dau bine la rindea. Îşi întinse mîinile către Doamna Amalthea şi făcu un pas către ea. Ea nu se trase îndărăt din faţa lui, şi nici nu-şi întoarse faţa; la drept vorbind, îşi ridică şi mai mult faţa spre el, şi prinţul fu cel care îşi întoarse faţa dinspre ea. Tu m-ai învăţat pe mine, spuse. N-am putut niciodată să te privesc fără să văd cu ce duioşie se strînge lumea laolaltă, sau fără să simt durere pentru destrămarea ei. Am ajuns erou ca să te slujesc pe tine, şi tot ceea ce se leagă de tine. Şi, de asemenea, ca să încep să ştiu cum să stau de vorbă cu tine. Însă Doamna Amalthea nu-i mai spuse nici un cuvînt.

O paloare albă ca lutul începea să se ridice în peşteră. Acum se puteau vedea limpede unul pe altul, şi fiecare din ei era cu chipul tras şi schimbat de teamă. Chiar şi frumuseţea Doamnei Amalthea secase sub luminiscenţa aceea posomorîtă, înfometată. Părea mai muritoare decît oricare din ceilalţi trei alături de ea.

— Vine Taurul, spuse prinţul Lir.

Se întoarse şi o porni pe coridor, cu paşii hotărîţi, îndrăzneţi, ai unui erou. Doamna Amalthea îl urmă, păşind uşor şi mîndru cum ştiu prinţesele să păşească. Molly Grue se ţinea cît mai aproape de magician, atingîndu-i mîna, aşa cum se obişnuise să atingă licorna, atunci cînd se simţea singură. El îi surîse, privind-o dintr-o parte, şi părea mulţumit de sine însuşi.

Molly spuse:

— Las-o aşa cum e. Las-o neschimbată.

— Asta spune-i-o lui Lir, îi răspunse el vesel. Eu am spus că ordinea-i totul? Eu am spus că ea trebuie să-l înfrunte pe Taurul Stacojiu pentru că aşa are să fie mai bine şi mai potrivit? Pe mine nu mă interesează evadările astea cuvenite, şi nici

sfîrşiturile fericite aranjate dinainte. Nu sînt Lir.

— Dar tu l-ai făcut să încerce asta, spuse ea. Ştii bine că tot ce-şi doreşte mai mult pe lume e ca ea să renunţe la căutarea ei, să rămînă cu el. Şi ar fi făcut-o, numai că tu i-ai amintit că e un erou, şi acuma trebuie să facă ce fac eroii. El o iubeşte, şi tu l-ai înşelat.

— Eu, deloc, spuse Schmendrick. Taci acuma, că te aude.

Molly se simţi ameţită, prostită deodată de apropierea Taurului. Luminiscenţa şi duhoarea se făcuseră o mare greoaie, bolnavă, în care plutea şi ea, asemenea licornelor, fără de speranţă şi eternă. Cărarea începuse să coboare, spre lumina tot mai densă şi greoaie, şi mult mai înainte prinţul Lir şi Doamna Amalthea înaintau spre sfîrşitul lor, la fel de liniştiţi ca şi lumînările care-şi ardeau trupul. Molly Grue pufni înăbuşit. Şi începu să vorbească:

— Ştiu şi de ce ai făcut-o. Nici tu nu poţi să redevii muritor, decît dacă o preschimbi pe ea cum a fost. Nu-i aşa? Nici nu-ţi pasă ce se întîmplă cu ea, sau cu oricare din ceilalţi, numai dacă poţi tu să ajungi, în sfîrşit, vrăjitor adevărat. Nu-i aşa? Ei bine, n-ai să fii vrăjitor adevărat, chiar dacă l-ai preschimba pe Taur într-un broscoi, pentru că asta nu e altceva decît tot vrăjitorie ieftină. Nu-ţi pasă de nimic altceva decît de puterea ta magică – şi ce fel de vrăjitor e ăsta? Schmendrick, uite, nu mă simt bine deloc, trebuie să mă aşez jos undeva.

Probabil că Schmendrick o duse o vreme în braţe, căci era sigură că nu mai mersese un timp pe picioarele ei, şi ochii lui verzi îi ardeau zumzăind în cap.

— E-adevărat. Nimic nu are însemnătate pentru mine, decît puterea magică. Le-aş mîna şi pe licorne în mare pentru regele Haggard, dacă în felul acesta mi-aş spori puterile măcar cu o iotă. E adevărat. Eu nu am nici un fel de sinceritate, şi nici un fel de credinţă. Nu am decît credinţa în magie. Vocea îi era aspră şi tristă.

— Cu adevărat? întrebă ea, legănîndu-se în vîrtejul spaimei lui, privind cum i se risipeşte strălucirea. Groaznic. Era zguduită. Cu adevărat, aşa eşti?

— Nu, îi răspunse, atunci, sau mai tîrziu. Nu, nu e adevărat. Cum aş putea să fiu astfel, şi totuşi să sufăr atîta? Pe urmă spuse: Molly, acuma trebuie să mergi pe picioarele tale. E aici. E aici.

Întîi şi întîi Molly văzu coarnele. Lumina lor o făcu să-şi acopere faţa, însă coarnele palide o izbeau amarnic prin palme şi pleoape, pînă dincolo de gîndurile care-i stăteau în ochi. Îi văzu pe prinţul Lir şi pe Doamna Amalthea opriţi în picioare, în faţa coarnelor, în timp ce focul înflorea pe pereţii peşterii şi izvora tot mai sus spre întunecimea fără acoperămînt. Prinţul Lir îşi trăsese sabia din teacă, însă sabia îi arse în mîini, şi o lăsă să cadă, şi ea se topi ca o bucată de ghiaţă. Taurul Stacojiu izbi din copite, şi toţi cei din jur se prăbuşiră la pămînt.

Schmendrick se gîndise că avea să-l găsească pe Taur aşteptîndu-i în vizuina lui, sau într-un loc destul de larg în care să se poată înfrunta în luptă. Însă Taurul se furişase tăcut pe coridor, să le iasă în întîmpinare, şi acum le şedea înainte, nu numai acoperind toată lărgimea coridorului de la un perete al peşterii la altul, amîndouă arzînd, ci părînd să fi intrat chiar în pereţi, şi dincolo. Încovoindu-se în toate cele ce le erau în faţă, acum şi totdeauna. Şi nu era un miraj, ci Taurul Stacojiu, aburind, amuşinînd, clătinîndu-şi căpăţîna oarbă. Fălcile îi clămpăneau peste aburul răsuflării, cu un icnet înspăimîntător.

Acum, acum e vremea, fie că am să năruiesc totul, fie că am să săvîrşesc un bine. Acesta e sfîrşitul. Magicianul se ridică încet pe picioare, îndreptîndu-şi trupul, ignorîndu-l pe Taur, ascultînd numai ce-i spunea propria lui fiinţă, închisă în sine ca într-o scoică. Însă nici o putere nu-i vorbea, nu se clintea în el; nu auzea nimic, decît goliciunea depărtată, subţire, uruitoare, sunîndu-i în urechi; aşa cum regele Haggard trebuie să şi-o fi auzit pe a lui, treaz sau dormind; şi nici un fel de alt sunet. Nu are să mai coboare peste mine. Nikos nu a avut dreptate. Eu sînt întocmai ceea ce par.

Doamna Amalthea se trăsese înapoi cu un pas din faţa Taurului, însă nu mai mult, şi îl privea liniştită, pe cînd el frămînta pămîntul cu copita şi scotea pufnituri mari, tunătoare, ploioase prin nările uriaşe. Taurul părea încurcat în faţa ei, aproape pierdut. Nu mugi. Doamna Amalthea îi făcea faţă, dreaptă, cu capul răsturnat puţin pe spate, să-l vadă pe de-a întregul. Fără să-şi mai întoarcă faţa, îşi întinse doar o mînă să caute mîna prinţului Lir.

Foarte bine. Foarte bine. Nu pot să fac nimic, şi-mi pare mai bine aşa. Taurul are s-o lase să treacă, şi ea are să plece cu Lir. E cel mai bun lucru care se poate întîmpla. Îmi pare rău numai

de licorne. Prinţul nu băgase încă de seamă că ea întinsese mîna spre el, însă într-o clipă avea să-şi întoarcă ochii, să o vadă, să o atingă pentru întîia oară. El n-are să ştie niciodată ce i-a dat ea cu adevărat, dar la drept vorbind nici ea n-are să ştie. Taurul Stacojiu îşi plecă atunci capul şi se năpusti spre ei.

Venea fără nici o tresărire care să-i fi anunţat zbucnirea, şi fără vreun sunet, în afară de tunetul copitelor; şi dacă ar fi vrut i-ar fi strivit pe toţi patru din prima lui năvală tăcută. Însă le îngădui să se risipească în faţa lui, să se tragă în pereţii zbîrciţi de piatră; şi trecu fără să-i atingă, deşi ar fi putut să-i smulgă cu coarnele din ascunzişurile lor găunoase în pereţi ca pe nişte flori de stîncă. Suplu ca flacăra, se întoarse acolo unde nu era nici un loc să se întoarcă, şi se năpusti din nou spre ei, cu botul aproape atingînd pămîntul, şi gîtul unduindu-i ca un val. Şi de abia atunci mugi.

Ei fugiră, şi Taurul îi urmări; nu la fel de grabnic cum năvălise asupră-le, dar destul de iute să-i facă pe fiecare să se simtă singur, înspăimîntat în întunericul de spaimă. Pămîntul se smucea sub picioarele lor, şi ştiau că ţipă de frică, însă nici ei nu se auzeau pe ei înşişi. Fiecare muget al Taurului Stacojiu năruia bucăţi uriaşe de pămînt şi de pietre care se prăvăleau asupra lor; şi ei se luptau mai departe să fugă, asemenea unor insecte înfrînte, şi Taurul venea după ei. Peste mugetul lui turbat, mai auzeau alt sunet, geamătul adînc al castelului însuşi pe cînd se zbuciuma din rădăcini, fluturînd ca un stindard în vîntul mîniei sale. Şi foarte slab, simţiră venind prin coridor mirosul mării.

El ştie, ştie! O dată l-am păcălit, dar acum nu mai pot. Femeie sau licornă, de data asta are s-o urmărească pînă în valurile mării, aşa cum i s-a poruncit s-o facă, şi nici o vrajă de a mea n-are să-l mai abată. Haggard a cîştigat.

Acestea erau gîndurile magicianului în vreme ce fugea mai departe şi, pentru prima dată în viaţa lui lungă şi ciudată, speranţa îl părăsi cu totul. Drumul se lărgise deodată şi răzbiră într-un fel de grotă care nu putea fi altceva decît vizuina Taurului. Duhoarea somnului său era atît de deasă şi de veche aici, încît dobîndise un fel de dulceaţă scîrbavnică; şi peştera se întuneca roşiatică, sîngerie, ca şi cum luminiscenţa aceasta i s-ar fi jupuit de pe pereţii de stîncă şi s-ar fi încrustat pe alocuri prin crăpături şi adînciturі. Dincolo se deschidea iarăşi tunelul, şi licărirea posomorîtă a apei izbindu-se de stînci.

Doamna Amalthea căzu deodată, la fel de fără speranţă să se mai ridice vreodată, cum se frînge o floare. Schmendrick sări într-o parte, rotindu-se în fugă s-o tragă pe Molly Grue cu el. Se izbiră cu toată puterea de un perete frînt de stîncă, şi se ghemuiră acolo în vreme ce Taurul Stacojiu trecu ca o furtună fără să-şi abată coarnele spre ei. Se opri însă între un salt şi celălalt; şi tăcerea neaşteptată – întreruptă doar de suflarea Taurului şi de foşnetul depărtat al mării – ar fi fost absurdă, dacă nu i-ai fi ştiut cauza.

Ea se prăbuşi pe o parte, cu un picior încovoiat sub greutatea trupului. Se mişcă încet, dar fără să scoată vreun sunet. Prinţul Lir se oprise, înalt, în picioare, între trupul fetei şi Taur, fără arme, dar cu braţele ridicate ca şi cum ar mai fi ţinut în ele o sabie şi un scut. Şi încă o dată, în noaptea fără sfîrşit, prinţul spuse: Nu.

Părea neînsemnat şi prostesc, şi te aşteptai să-l vezi pe dată strivit sub copitele fiarei. Taurul Stacojiu nici nu putea să-l vadă, şi l-ar fi nimicit chiar fără să-şi fi dat seama că i se oprise în drum. Uimire, şi multă iubire, şi o mare suferinţă îl cutremurară pe Schmendrick magicianul atunci, şi îl năpădiră pe dinăuntru, cuprinzîndu-l cu totul, cuprinzîndu-l pînă cînd se simţi însufleţit şi revărsîndu-se într-un şuvoi unde nu tremurau nici unul din aceste simţăminte. Nici nu credea, însă îl năpădiră deodată, aşa cum îl mai luaseră în stăpînire de două ori înainte pînă atunci, ca apoi să-l lase mai gol decît fusese vreodată. De data aceasta era în el prea mult să mai poată ţine în sine totul: i se revărsa prin piele, izvorîndu-i prin degetele de la mîini şi picioare, ţîşnindu-i prin ochi, prin păr şi prin adînciturile umerilor. Era prea mult să mai poată ţine în el, prea mult să mai poată face ceva cu ceea ce era în el; şi simţea că plînge, suferind ca de o foame de nesăturat. Se gîndi, sau spuse, sau cîntă: Nici n-am ştiut că eram atît de gol, ca să pot fi deodată atît de plin.

Doamna Amalthea zăcea mai departe, acolo unde căzuse, deşi acum încerca să se ridice, iar prinţul Lir o păzea încă, ridicîndu-şi mîinile goale împotriva formei uriaşe care îl cuprindea deasupra, din toate părţile. Vîrful limbii prinţului se zărea printr-un colţ al gurii, făcîndu-l să semene cu un copil care se străduieşte să înţeleagă ceva. Mulţi ani mai tîrziu, cînd numele lui Schmendrick ajunsese mai mare decît al lui Nikos şi cînd cele mai mari decît simple vrăji se destrămau la auzul

sunetului său, nu avea niciodată să mai poată face vreo vrajă, nici cea mai măruntă, fără să-l vadă în faţă pe prinţul Lir, cu ochii piezişi din pricina strălucirii care-i zbucnise în faţă şi cu vîrful limbii arătîndu-i-se printre dinţi.

Taurul Stacojiu izbi încă o dată din copite, şi prinţul Lir căzu cu faţa la pămînt, şi se ridică însîngerat tot. Mugetul Taurului reîncepu, şi capul umflat şi orb se plecă, năruindu-se ca un taler al soartei. Inima neînfricată a lui Lir atîrnă o clipă între coarnele palide, ca şi cum ar fi picurat de vîrfurile lor, şi el însuşi păru strivit, risipit; gura i se strîmbase puţin, dar nu se clinti din loc. Mugetul Taurului crescu şi mai mult cînd îşi aplecă de tot capul.

Atunci Schmendrick păşi înainte şi spuse cîteva cuvinte. Erau nişte cuvinte scurte, obişnuite, prin nimic deosebindu-se, nici prin melodie, nici prin asprime, şi nici Schmendrick nu şi le auzi prin răgetul cumplit al Taurului Stacojiu. Însă ştia ce însemnau, şi ştia şi cum trebuia să le spună, şi ştia că le-ar mai fi putut spune iarăşi dacă ar fi vrut, în acelaşi chip sau în vreun alt fel. Acum le spuse încet şi cu bucurie, şi atunci cînd le rosti îşi simţi nemurirea căzîndu-i de pe trup ca o armură, sau ca un giulgiu.

La primul cuvînt, Doamna Amalthea scoase un ţipăt subţire, amar. Îşi întinse iarăşi mîinile către prinţul Lir, însă el era cu spatele spre ea, apărînd-o de Taur, şi n-o auzi. Molly Grue – şi inima îi era bolnavă – îl apucă pe Schmendrick de braţ, însă magicianul îşi rostea mai departe vraja. Şi totuşi, chiar şi atunci cînd minunea înflori în locul unde fusese ea – albă ca marea, albă ca marea, şi la fel de nemărginit de frumoasă cît era de puternic Taurul – Doamna Amalthea se mai agăţă de ea însăşi o clipă încă. Nu mai era acolo acum, şi totuşi faţa îi mai plutea prin aer, ca o suflare prin lumina rece, urît mirositoare.

Ar fi fost mai bine dacă prinţul Lir nu s-ar fi întors către ea pînă cînd ea nu pierise cu totul, dar îşi roti într-acolo trupul. Şi o văzu pe licornă, şi licorna străluci în el ca într-o oglindă; însă el pe cealaltă o striga – pe cea pierdută, aruncată în lături, pe Doamna Amalthea. Glasul lui îi aduse sfîrşitul; ea dispăru cînd el îi strigă numele, ca şi cum l-ar fi vestit cocoşul în zori.

Lucrurile se petrecură şi repede şi încet, aşa cum se înfăptuiesc în vis, unde la drept vorbind totul e deopotrivă. Licorna sătea nemişcată cu totul, privind către ei cu ochii pierduţi, din altă lume. Părea şi mai frumoasă decît îşi amintea Schmendrick, căci nimeni nu poate ţine multă vreme minte o

licornă; şi cu toate acestea nu era aşa cum fusese, după cum nici el nu era la fel cu cel dinainte. Molly Grue făcu un pas spre ea, vorbindu-i cu voce înceată, prosteşte, însă licorna nu dădu nici un semn că ar fi recunoscut-o. Cornul ei minunat rămase posomorît şi mat ca ploaia.

Cu un muget care făcu pereţii vizuinii sale să scoată ecou mare şi să se crape ca un cort de bîlci, Taurul Stacojiu se năpusti către ea a doua oară. Licorna străbătu în fugă peştera şi pieri în întuneric. Prinţul Lir, cînd se întorsese către ea, făcuse un pas într-o parte, şi pînă să se fi putut mişca iarăşi, fuga Taurului urmărind-o îl strivi la pămînt, ameţindu-l, lăsîndu-l cu gura deschisă.

Molly ar fi vrut să se apropie de el, dar Schmendrick o apucă de braţ şi o trase cu sine după Taur şi după licornă. Nici unul nu se vedea, însă coridorul în stîncă tuna încă de ecoul paşilor lor. Ameţită, buimacă, Molly se împleticea alături de străinul încrîncenat care nu voia nici s-o lase să cadă locului la pămînt, şi nici să-şi încetinească paşii. Deasupra capului ei, pretutindeni în jur, simţea castelul gemînd, trosnind în stîncă asemenea unui dinte care se desprinde din gingie. Poemul vrăjitoarei îi cîntă în amintire, fără melodie, iarăşi şi iarăşi:

„Şi doar cineva din oraş, de aici, iată,
Poate să năruie castelul vreodată.”

Şi deodată se ivi nisipul încetinindu-le paşii, şi mirosul mării – rece ca şi celălalt miros, dar atît de bun, atît de prietenos încît amîndoi se opriră din fugă şi se auziră rîzînd în hohote. Deasupra lor, pe stînci, castelul regelui Haggard creştea către un cer de dimineaţă, cenuşiu-verde, împroşcat cu nouri subţiri, lăptoşi. Molly era sigură că regele însuşi îi pîndea de undeva, dintr-unul din turnurile lui tremurate, dar de văzut nu-l vedea. Cîteva stele mai fluturau pe cerul greu, albastru, deasupra apei. Valurile băteau, şi faleza stearpă avea o lucire cenuşie, umedă, ca o scoică bălţată, însă departe, jos pe ţărm, marea se încovoia ca un arc, şi Molly ştiu atunci că fluxul se terminase.

Licorna şi Taurul Stacojiu îşi făceau faţă unul altuia în arcuirea falezei, iar licorna era cu spatele către mare. Taurul înainta încet, fără să se arunce asupra ei, dar împingînd-o, cu blîndeţe aproape, spre apă, fără s-o atingă. Ea nu se împotrivea.

Cornul îi era întunecat şi îşi plecase capul, şi Taurul o stăpînea tot atît de desăvîrşit cum o stăpînise pe cîmpia de la Hagsgate, înainte ca ea să fi devenit Doamna Amalthea. Ar fi putut fi aceeaşi zi de atunci, aceiaşi zori, decît că acum erau în faţa mării.

Şi cu toate acestea nu era înfrîntă pe de-a-ntregul. Se dădu înapoi, pînă cînd una din copitele din spate atinse apa mării. Atunci zvîcni prin focul mocnit şi posomorît al Taurului Stacojiu şi fugi de-a lungul ţărmului: atît de iute şi de uşoară încît suflul fugii îi spulbera urmele paşilor în nisip. Taurul porni după ea.

— Fă ceva, spuse o voce spartă alături de Schmendrick, aşa cum de demult, de demult, mai spusese şi Molly. Prinţul Lir era acum în spatele lui, cu faţa însîngerată şi ochi de nebun. Arăta întocmai ca regele Haggard. Fă ceva, spuse. Tu ai putere. Tu ai schimbat-o iar în licornă – fă ceva acum s-o salvezi. Te omor dacă nu faci ceva. Îşi ridica spre magician mîinile goale.

— Nu pot, îi răspunse Schmendrick, încet. Nici toată puterea magică din lume n-o mai poate ajuta acum. Dacă nu se luptă cu el, trebuie să intre şi ea în mare laolaltă cu celelalte. Nici vraja şi nici crima n-o pot ajuta.

Molly auzea valuri mici spărgîndu-se pe nisipul ţărmului – mareea reîncepuse. Nu vedea licornele năvălind din apă, deşi se uita după ele, deşi dorea să le vadă apărînd. Adică, să fi fost prea tîrziu? S-ar fi putut să se fi dus cu valurile în reflux, în largul mării, pînă unde nu mai ajung corăbiile, temîndu-se de monştri şi şerpii de mare, de ierburile de mare care alunecă din loc în loc şi trag la fund tot ce se agaţă de ele? Atunci, n-avea să le mai găsească niciodată. Şi ea are să rămînă cu mine?

— Atunci, la ce mai e bună puterea magică? întrebă tulburat prinţul Lir. La ce mai serveşte vrăjitoria dacă nu poate salva pe o licornă? Îşi încleştase mîna de umărul magicianului, să nu cadă.

Schmendrick nu-şi întoarse capul spre el. Cu o urmă de ironie tristă în voce, spuse:

— Pentru asta există eroii.

Pe licornă n-o mai vedeau acum, dincolo de trupul uriaş al Taurului; însă deodată se întoarse pe propriile ei urme şi zbură pe ţărm către ei. Orb şi răbdător ca şi marea, Taurul Stacojiu o urma, şi copitele lui lăsau gropi adînci în nisipul umed. Fum şi flacără, valuri spulberate şi vînt furtunos, veneau amîndoi, unul

după altul, şi nici unul nu se depărta prea mult de celălalt, iar prinţul Lir scoase un scîncet mic să arate că a înţeles.

— Da, fireşte, spuse. Tocmai, pentru asta există eroii. Vrăjitorii nu izbutesc să schimbe nimic, aşa că spun şi ei că nimic nu se schimbă, dar eroii sînt făcuţi să moară pentru licorne. Îşi luă mîna de pe umărul lui Schmendrick, surîzînd gîndurilor sale.

— E un sofism mare în raţionamentul tău, începu indignat Schmendrick, însă prinţul nu mai auzi care era sofismul.

Licorna fulgeră pe lîngă ei – răsuflarea îi ţîşnea albăstruie şi albă, şi îşi ţinea capul prea sus – iar prinţul Lir sări deodată în calea Taurului. O clipă, dispăru cu totul, ca o pană într-o flacără. Taurul năvăli peste el, lăsîndu-l întins la pămînt. Rămăsese cu un obraz înfipt prea adînc în nisip, şi un picior îi mai zvîcni izbind aerul de trei ori înainte de a cădea nemişcat la pămînt.

Se prăbuşise fără să scoată un strigăt, şi Schmendrick şi Molly rămăseseră la fel de amuţiţi ca şi el, însă licorna îşi întoarse capul. Taurul Stacojiu se opri cînd se opri ea, şi se roti pe loc, s-o împingă iarăşi între el şi mare. Îşi reîncepu paşii gingaşi, ca de dans, însă ar fi putut tot atît de bine să danseze în faţa unei păsări, căci licorna nu-i dădea nici o atenţie. Rămăsese nemişcată, privind trupul răsucit la pămînt al prinţului Lir.

Mareea venea mugind acum, şi ţărmul se făcuse mai îngust cu o fîşie. În lumina tot mai limpede a zorilor, se desluşeau moluşte şi fete-ale-mării prelingîndu-se din valuri, însă Molly Grue nu vedea nici o altă licornă, decît pe a ei. Deasupra castelului, cerul era stacojiu şi, pe turnul cel mai înalt, regele Haggard se înălţa, limpede conturat şi negru ca un pom pe vreme de iarnă. Molly îi vedea şi tăietura dreaptă a gurii, şi unghiile înnegrindu-i-se pe cînd şi le încleşta pe parapet. Însă castelul nu se mai putea prăbuşi acum. Numai Lir l-ar fi putut face să se năruie.

Deodată licorna ţipă. Ţipătul ei nu semăna deloc cu clinchetul ca de clopoţei în chemare cu care-l întîmpinase pentru întîia oară pe Taurul Stacojiu; era un geamăt urît, spart, de durere şi de suferinţa despărţirii, dar şi de mînie, cum nu mai scosese niciodată vreo făptură nemuritoare. Castelul se zgudui din temelii, şi regele Haggard se trase îndărăt acoperindu-şi faţa cu braţul. Taurul Stacojiu şovăi, mişcîndu-şi pe loc copitele prin nisip, coborîndu-şi capul cu îndoială.

Licorna ţipă iarăşi şi se ridică în două picioare, ca un paloş. Unduirea dulce a trupului vietăţii o făcu pe Molly să-şi închidă ochii, însă îi deschise iarăşi, la timp s-o vadă pe licornă sărind spre Taurul Stacojiu, şi pe Taur cum se smuceşte în lături din drumul ei. Cornul licornei era aprins iarăşi, arzînd şi înfiorîndu-se ca un fluture.

Şi iarăşi se năpusti spre Taur, şi iarăşi Taurul se trase la o parte, greoi şi neînţelegător, dar tot iute ca un peşte. Coarnele lui erau de culoarea şi întru asemănarea fulgerului, şi cea mai mică zvîcnire a capului lui greoi o făcea pe licornă să se împleticească; însă el se trăgea mereu înapoi, îndreptîndu-se acum cu spatele către ţărm, aşa cum făcuse ea mai devreme. Licorna se năpustea mereu după el, smucindu-şi cornul, să-l ucidă, însă nu putea să-l atingă. Părea că se străduie să înjunghie o umbră, sau o amintire.

Şi astfel Taurul Stacojiu se trăgea îndărăt, fără să primească lupta, pînă cînd ea îl împinse la marginea liniei valurilor. Acolo el se opri, şi valurile mici îi împrejmuiau copitele, iar nisipul se învolbura printre ele. Nu voia nici să se lupte şi nici să fugă mai departe, şi atunci ea ştiu că n-avea să poată să-l înfrîngă niciodată. Se pregăti totuşi pentru un alt zvîcnet, şi în vremea aceasta Taurul mugea încet, minunîndu-se, din gîtlej.

Pentru Molly Grue lumea rămase nemişcată în clipa aceea de sticlă. Ca şi cum ar fi stat pe un turn mai înalt decît cel al regelui Haggard, îşi plecă ochii spre o fîşie de stîncă, unde un bărbat şi o femeie, micuţi ca nişte jucării, priveau cu ochi încruntaţi la un taur de lut şi la o licornă micuţă de ivoriu. Jucării părăsite – mai era şi altă păpuşă, pe jumătate îngropată în nisip; şi un castel de nisip cu un rege subţire ca un beţişor proptit într-un turn înclinat. Mareea avea să le şteargă pe toate într-o clipă, să nu mai rămînă nimic decît păsările istovite de pe plajă, sărind de colo-colo în cercuri.

Atunci Schmendrick, alături de ea, o zgudui deodată de braţ, chemînd-o: „Molly!“ Departe, din larg, veneau valuri lungi: talazuri prelungi, grele, încreţindu-se albe pe deasupra inimilor lor verzi; destrămîndu-se în fum, pe nisipuri şi pe stîncile înverzite, rîcîind ţărmul cu foşnete de foc. Păsările se ridicară în zbor cu ţipete sparte, şi spaima lor stridentă se pierdea în plînsetul valurilor ca nişte ace risipite pe apă.

Şi în albul lor, din albul lor, înflorind pe apele zdrenţuite, cu

trupurile arcuindu-li-se în adînciturile străbătute de vine ale valurilor, cu coamele şi cozile şi bărbuţele fragile ale unicornilor arzînd în lumina soarelui, cu ochii întunecaţi şi înstelaţi de juvaere ca şi marea adîncă – şi coarnele scînteind, cu strălucirea de scoică a fiecărui corn! Cornul fiecăruia venea rostogolindu-se pe valuri ca şi catargele bătute în curcubeie ale unor corăbii de argint.

Însă nu îndrăzneau să urce pe ţărm, cîtă vreme Taurul Stacojiu era acolo. Se rostogoleau în valuri şi se roteau unde erau apele mai puţin adînci, zvîcnind laolaltă nebuneşte, ca nişte peşti speriaţi cînd se ridică spre suprafaţă plasele; nu mai erau acum în maree, îi scăpau. Sute, veneau cu fiecare creştere a talazurilor şi se izbeau de celelalte care se luptau să nu se lase împinse pe ţărm, şi fiecare la rîndul lor se lupta, cabrîndu-se, împleticindu-se, întinzîndu-şi gîturile lungi, ceţoase, de departe, din spate.

Licorna îşi coborî capul o ultimă oară şi se mai aruncă o dată spre Taurul Stacojiu. Dacă el ar fi fost un trup adevărat sau o stafie vîntoasă, lovitura ei l-ar fi sfîrtecat ca pe un fruct putred. Însă el se întoarse, fără s-o ia în seamă, şi păşi încet în mare. Licornele din valuri zburară înnebunite din lături, să-l lase să treacă; se zbăteau şi zvîcneau în apa spulberată, prefăcînd-o într-o ceaţă rotitoare pe care cornul fiecăreia din ele o schimba în curcubeu; însă pe ţărm, şi pînă în susul stîncilor, şi în lung şi în lat în regatul lui Haggard, pămîntul suspină uşurat de povara taurului.

El păşi în apă mult timp înainte de a începe să înoate. Valurile cele mai uriaşe nu-i ajungeau mai sus de crupă, şi fluxul înfricoşat se trăgea în lături din jurul lui. Dar cînd, în sfîrşit, se lăsă în apă cu totul, atunci o mare zbucnire a mării i se ridică în spate: o năvală verde şi neagră, adîncă, şi netedă, şi aspră ca şi vîntul. Ea se strînse laolaltă în tăcere, înfoindu-se de la o zare la alta, pînă cînd o clipă ascunse cu totul umerii cocoşaţi şi spatele arcuit al Taurului Stacojiu. Schmendrick ridică de la pămînt leşul prinţului şi, trăgînd-o cu el pe Molly, fugiră de acolo pînă cînd stîncile abrupte îi opriră. Valul căzu în jurul lor ca o izbucnire umedă de lanţuri.

Şi atunci licornele ieşiră din mare.

Molly nici nu le văzu limpede – erau ca o lumină zvîcnind către ea şi ca un plînset care-i luă ochii. Era destul de înţeleaptă

să ştie că nici o fiinţă muritoare nu era făcută să vadă toate licornele de pe lume, şi deci încercă s-o găsească numai pe licorna ei şi s-o privească numai pe ea. Dar erau prea multe, şi prea frumoase. Oarbă ca şi Taurul, păşi să le iasă în întîmpinare, deschizîndu-şi braţele să le primească.

Licornele ar fi strivit-o, desigur, aşa cum Taurul Stacojiu îl strivise pe prinţul Lir, căci erau înnebunite de libertate. Însă Schmendrick spuse ceva, şi ele şerpuiră prin dreapta şi prin stînga lui Molly, şi a lui Lir, şi a lui însuşi – unele chiar sărind peste ei – aşa cum marea se sparge de o stîncă şi apoi îşi uneşte apele dincolo de ea. De jur împrejurul lui Molly curgea şi înflorea o lumină fără seamăn, ca a zăpezii arzînd, şi mii de copite despicate cîntau ca nişte cimbale. Ea stătea nemişcată, nici plîngînd nici rîzînd, căci bucuria îi era prea mare ca s-o înţeleagă cu trupul muritor care-i rămăsese.

— Priveşte, spuse Schmendrick. Castelul se năruie.

Îşi întoarse capul şi văzu turnurile topindu-se, pe cînd licornele şi unicornii săreau în sus pe stînci şi curgeau în jurul lor, şi era ca şi cum castelul ar fi fost clădit din nisip şi l-ar fi ajuns apele mării. Castelul se sfîrteca în bucăţi mari, reci, de piatră, care se subţiau şi se topeau pe cînd se învolburau în aer, şi dispăreau apoi. Castelul se nărui şi pieri fără sunet, şi nu lăsă ruine, nici pe pămînt şi nici în amintirile celor doi care-i văzuseră năruirea. O clipă mai tîrziu, nu-şi mai aminteau nici unde se înălţase, nici cum fusese.

Însă regele Haggard care, el, era adevărat, se prăbuşi în ruinele castelului său, cu vraja risipită cu un cuţit lăsat să cadă prin nori. Molly îl auzi rîzînd o dată, ca şi cum s-ar fi aşteptat toată vremea la asta. Foarte puţine lucruri îl surprindeau pe regele Haggard.

XIV

Odată ce marea le luase înapoi urmele, ca nişte diamante, ale copitelor, nu mai era nici un semn că fuseseră acolo vreodată, cum nu era semn nici că ar fi existat castelul regelui Haggard. Singura deosebire era că Molly îşi amintea de licorne, foarte bine.

,,E mai bine că a plecat fără să-şi ia rămas bun“, îşi spuse în sinea ei. „M-aş fi purtat ca o proastă. Oricum, într-o clipă am să mă arăt proasta care şi sînt; însă, e mai bine aşa.“ Pe urmă, o căldură îi flutură peste obraji şi în păr, ca lumina soarelui, şi se întoarse şi-şi petrecu braţele pe după gîtul licornei.

—O, ai rămas! şopti. Ai rămas aici! Era cît pe-aci să se poarte chiar ca o proastă, s-o întrebe: „Ai să rămîi cu noi?“, însă licorna undui încet de sub braţele ei şi se îndreptă spre locul unde zăcea prinţul Lir cu ochii întunecat albaştri începînd să-şi piardă culoarea. Se opri asupra lui, aşa cum şi el o apărase pe vremuri cu trupul lui pe Doamna Amalthea.

— Ea poate să-i redea viaţa, spuse Schmendrick încet. Cornul unei licorne are putere chiar împotriva morţii.

Molly îl privi atunci deodată încordată, cum nu-l mai privise de multă vreme, şi văzu că el ajunsese în sfîrşit să-şi găsească puterile şi începutul vieţii sale. N-ar fi putut să spună de unde ştia asta, căci în jurul capului nu-i ardea nici o aureolă, şi nici un semn de recunoscut nu se arătă în cinstea lui, în clipa aceea. Era Schmendrick, magicianul, cum fusese întotdeauna – şi totuşi, într-un fel, era pentru prima dată.

Mult timp, licorna rămase aplecată asupra prinţului Lir, înainte de a-l atinge cu cornul. Deşi căutarea ei se încheiase cu o izbîndă, în felul în care stătea acolo, cu trupul încovoiat, era o oboseală şi era o tristeţe în frumuseţea ei pe care Molly nu le mai văzuse niciodată. I se păru deodată, privind-o, că durerea licornei era nu pentru Lir, ci pentru fata pierdută care nu mai putea fi adusă înapoi niciodată: pentru Doamna Amalthea care ar fi putut să trăiască după aceea fericită pînă la adînci bătrîneţi împreună cu prinţul. Licorna îşi coborî capul, şi cornul îi străluci peste obrazul lui Lir, stîngaci ca un prim sărut.

El se ridică clipind, surîzînd către ceva, un lucru pe care-l ştiuse de mult.

— Tată, spuse, cu glas grăbit, plin de mirare. Tată! Am visat ceva. Pe urmă o văzu pe licornă, şi se ridică în picioare, iar pe

faţa lui sîngele începu să-i strălucească şi să-i pulseze iarăşi. Spuse: Am fost mort.

Licorna îl atinse a doua oară, pe inimă, lăsîndu-şi cornul să adaste acolo o clipă. Amîndoi tremurau. Prinţul Lir îşi întinse braţele către ea, ca nişte cuvinte. Ea spuse:

— Îmi aduc aminte de tine. Îmi aduc aminte.

— Cînd eram mort... începu prinţul Lir, însă ea plecase. Nici o piatră nu se urni sub paşii ei, nici o tufă nu se înfioră cînd zvîcni în sus pe stînci; trecu uşoară ca umbra unei păsări; şi cînd mai privi o dată îndărăt, cu unul din picioarele ei despicate ridicat în aer, şi cu lumina soarelui pe crupă, cu capul şi gîtul nefiresc de firave pentru greutatea cornului, atunci cei trei rămaşi jos, sub ea, o strigară sfîşiaţi de suferinţă. Ea se întoarse şi pieri; însă Molly Grue văzuse glasurile lor pătrunzînd-o ca nişte săgeţi, şi chiar mai mult decît ar fi dorit ca licorna să se întoarcă, ar fi dorit să n-o fi strigat.

Prinţul Lir spuse:

— Cum am văzut-o, am ştiut că am fost mort. A fost întocmai ca cealaltă dată, cînd am privit de sus, din turnul tatălui meu, şi am văzut-o. Îşi ridică privirile, şi respiraţia i se opri. Acesta fu singurul sunet de durere pentru regele Haggard pe care-l scoase vreo fiinţă. Eu am fost? şopti el. Blestemul spunea că eu aveam să fiu cel care să năruie castelul, dar n-aş fi vrut s-o fac niciodată. El n-a fost bun cu mine, dar asta numai pentru că eu nu eram ce voia el să fiu. Din cauza mea s-a năruit castelul?

Schmendrick răspunse:

— Dacă tu n-ai fi încercat s-o salvezi pe licornă, ea nu s-ar mai fi întors împotriva Taurului Stacojiu şi nu l-ar fi împins în mare. Taurul Stacojiu a stîrnit revărsarea mării, şi astfel le-a eliberat pe celelalte licorne, şi ele au nimicit castelul. Ai fi vrut să nu se fi întîmplat asta, acum cînd ştii cum a fost?

Prinţul Lir clătină din cap, dar nu spuse nimic. Molly întrebă:

— Dar de ce a fugit Taurul din faţa ei? De ce nu s-a oprit să se lupte cu ea?

Nu se mai vedea nici un semn de Taur cînd priviră în larg pe mare, deşi era, desigur, mult prea uriaş să fi putut dispare cu totul în atît de puţin timp. Dar dacă ajunsese pe alte ţărmuri, sau dacă apele îi înecaseră chiar şi trupul uriaş, n-aveau să afle decît mult mai tîrziu; şi, în regatul acela, el nu a mai fost văzut niciodată.

— Taurul Stacojiu nu se luptă niciodată, spuse Schmendrick. El îi înfrînge pe alţii, şi cucereşte izbînzi, dar nu se luptă niciodată. Se întoarse către prinţul Lir şi îi puse o mînă pe umăr. Acum tu eşti rege, spuse.

O atinse şi pe Molly şi spuse ceva care semăna mai mult cu un şuierat decît cu un cuvînt, şi toţi trei plutiră prin aer ca nişte fulgi de păpădie pînă în susul falezei. Lui Molly nu-i era deloc frică. Puterea fermecată o ridică prin aer, uşoară ca şi cum ar fi fost un sunet muzical şi ar fi cîntat-o. Simţea că puterea aceasta nu era prea departe de a fi nestăpînită şi primejdioasă, dar îi păru cu toate acestea rău cînd o lăsă la pămînt.

Nu mai rămăsese nici o piatră din castel, nici o adîn- citură în pămînt; pămîntul nu era nici cu o umbră mai palid acolo unde fuseseră temeliile. Patru tineri îmbrăcaţi în armuri ruginite, găurite, rătăceau cu respiraţia tăiată prin coridoarele dispărute, şi se învîrteau încolo şi-ncoace prin golul care fusese pe vremuri marea sală. Cînd îi văzură pe Lir, pe Molly şi pe Schmendrick, alergară spre ei, rîzînd. Căzură în genunchi în faţa lui Lir şi strigară toţi deodată: „Majestate! Trăiască regele Lir!“

Lir se roşi şi se strădui să-i ridice în picioare.

— Lăsaţi asta, mormăi el, lăsaţi asta. Cine sînteţi? Privea uimit o faţă, apoi alta. Vă ştiu – vă cunosc – dar cum se poate?

— E adevărat, Majestate, răspunse primul dintre tineri cu voce fericită. Sîntem într-adevăr oştenii regelui Haggard – aceiaşi care l-am slujit atît de mulţi ani reci şi întunecaţi. Am fugit din castel după ce ai dispărut în ceas, căci Taurul Stacojiu mugea, şi turnurile toate se cutremurau, şi ni s-a făcut frică. Ştiam că vechiul blestem trebuie, în sfîrşit, să se împlinească.

— Un val mare a spulberat castelul, spuse cel de al doilea oştean, aşa cum a prevestit vrăjitoarea. L-am văzut scurgîndu-se în jos pe stînci ca şi cum ar fi fost de zăpadă, şi de ce nu ne-am dus şi noi după el, uite, nu ştiu.

— Valul s-a despicat să treacă pe lîngă noi. spuse un altul, cum n-am mai văzut niciodată să facă un val. Era o apă ciudată, ca o stafie de val, fierbea cu o lumină de curcubeu, şi o clipă mi s-a părut... Se frecă la ochi şi ridică din umeri, apoi surîse ca şi cum n-ar mai fi înţeles nimic. Nu ştiu. A fost ca un vis.

— Dar ce s-a întîmplat cu voi toţi? întrebă Lir. Eraţi bătrîni încă dinainte de a mă naşte eu, şi acum sînteţi mai tineri ca mine. Ce minune mai e şi asta?

Cei trei care vorbiseră pînă atunci chicotiră, părînd încurcaţi, însă cel de al patrulea răspunse:

— Este minunea că am fost sinceri în ce am spus. Odată i-am spus Doamnei Amalthea că vom redeveni tineri, dacă ea doreşte asta, şi probabil că am spus adevărul. Unde e ea? Vrem să-i mergem în ajutor, chiar dacă ar însemna că trebuie să ne luptăm cu Taurul Stacojiu însuşi.

Regele Lir spuse:

— Ea a plecat. Căutaţi-mi calul şi puneţi-i şaua. Cău- taţi-mi calul. Vocea îi era aspră şi înfometată, şi oştenii se grăbiră să dea ascultare noului lor stăpîn.

Însă Schmendrick, oprit în spatele lui, spuse încet:

— Asta nu se poate, Majestate. Nu trebuie s-o urmezi.

Regele se întoarse spre el, şi acum semăna cu Haggard.

— Magicianule, ea e a mea! Se opri o clipă, şi apoi continuă cu glas mai potolit, aproape rugător: De două ori m-a trezit din moarte, şi ce aş fi fără ea, decît mort, a treia oară? Îl apucă pe Schmendrick de încheieturile mîinilor cu o încleştare de ajuns de puternică să-i sfarme în pulbere oasele, însă magicianul nu se clinti. Lir spuse: Eu nu sînt regele Haggard. Nu doresc s-o iau captivă, ci doar să-mi petrec viaţa mergînd după ea – mile, leghe, chiar ani în urma ei – poate fără s-o văd niciodată, dar fericit astfel. E dreptul meu. Eroul are şi el dreptul la un sfîrşit fericit, cînd vine, la urmă, sfîrşitul.

Însă Schmendrick îi răspunse:

— Acesta nu e sfîrşitul, nici pentru tine, nici pentru ea. Eşti rege peste o ţară pustiită unde nu a domnit niciodată vreun alt rege decît spaima. Adevărata ta menire a început acum, şi s-ar putea ca toată viaţa să nu ajungi să ştii dacă ai izbîndit în menirea asta, ci numai dacă într-adevăr ai dat greş. Iar ea, ea e o poveste fără sfîrşit, fără sfîrşit nici fericit, nici trist. Ea nu poate să ajungă să aparţină niciodată vreunei fiinţe de ajuns de muritoare ca s-o dorească. Şi, foarte ciudat, îl luă în braţe pe tînărul rege, şi-l ţinu astfel, strîns, un timp. Fii mulţumit aşa, sire, spuse, cu glas coborît. Nici un alt om n-a avut vreodată mai multă parte de frumuseţea ei decît ai avut parte tu, şi nici un altul nu va fi vreodată binecuvîntat de amintirea ei. Ai iubit-o şi ai slujit-o – mulţumeşte-te cu atît – şi fii rege.

— Dar nu asta vreau eu! strigă Lir. Magicianul nu-i răspunse nici un cuvînt, ci îl privi numai. Ochii albaştri priviră ca răspuns

în cei verzi; un chip care se subţiase şi devenise stăpînitor, într-un altul care nu era nici atît de frumos, nici atît de îndrăzneţ. Regele începu să privească pieziş şi să clipească, de parcă şi-ar fi ridicat ochii spre soare, şi nu trecu mult pînă cînd îşi coborî privirile şi murmură: Aşa să fie. Am să stau aici şi am să domnesc singur peste un popor neferict într-o ţară pe care o urăsc. Dar n-am să am din stăpînirea mea mai multă mulţumire decît a avut sărmanul Haggard.

O pisică mică, tomnatecă, şi cu o ureche strîmbă, ieşi dintr-o firidă secretă de aer şi căscă înspre Molly. Ea o ridică şi şi-o apropie de faţă, şi pisica îşi încurcă lăbuţele în părul ei. Schmendrick surîse şi îi spuse regelui:

— Trebuie să te părăsim acum. Vrei să vii cu noi, să ne însoţeşti cu prietenia ta pînă la marginea stăpînirii tale? Sînt multe între locul de aici şi cele de acolo pe care ar merita să le vezi şi să le înveţi – şi pot să-ţi făgăduiesc că acolo vor fi şi semne de licorne.

Atunci regele Lir strigă iarăşi să i se aducă repede calul, iar oamenii lui îl căutară şi i-l găsiră; însă nu erau cai şi pentru Schmendrick şi Molly. Totuşi, cînd oştenii veneau cu calul regelui, îşi întoarseră capul urmărindu-i privirea uimită şi văzură alţi doi cai mergînd liniştiţi în urma lor; unul negru şi unul roib, şi amîndoi erau înşeuaţi şi cu frîiele puse. Schmendrick îl alese pe cel negru pentru sine, şi i-l lăsă pe celălalt lui Molly.

La început, ei îi fu frică de caii aceştia.

— Sînt ai tăi? îl întrebă. Tu i-ai creat? Poţi să faci şi asta acum – să faci lucruri, aşa din nimic? Şoapta regelui îi urma spusele uimite, ca un ecou.

— I-am găsit, răspunse magicianul. Dar ce vreau să spun cînd spun că am găsit ceva, e altceva decît înţelegeţi voi. Nu mă mai întreba nimic. O ridică în şa şi apoi sări şi el pe calul lui.

Şi astfel, cei trei plecară călări, iar oştenii îi urmară pe jos. Nici unul nu mai privi în urmă, pentru că nu mai era nimic de văzut. Însă regele Lir spuse o dată, fără să-şi întoarcă ochii:

— E ciudat să ajungi bărbat într-un loc, şi pe urmă să vezi că locul acela nu mai există, şi că totul s-a schimbat – şi să fii deodată rege. N-a fost nimic adevărat din toate astea? Sînt eu adevărat, atunci? Schmendrick nu-i răspunse nimic.

Regele Lir ar fi vrut să înainteze cît mai repede, însă Schmendrick îi ţinea la pas domol şi pe cărări ocolite. Cînd

regele cerea nerăbdător să meargă mai repede, i se amintea să se gîndească la oamenii săi care veneau pe jos – deşi, în chip minunat, ei nu se arătară deloc obosiţi, în ciuda drumului lung. Dar Molly înţelese curînd că magicianul îi întîrzia în drum pentru a-l face pe Lir să-şi cerceteze mai îndeaproape şi mai atent regatul. Şi, spre surpriza ei, constată că ţara aceasta merita să fie cercetată astfel.

Căci, foarte încet, primăvara venea în pustietatea care fusese ţara lui Haggard. Un străin n-ar fi băgat de seamă schimbarea, însă Molly vedea cum pămîntul uscat se făcea mai strălucitor, treptat, cu o înverzire la fel de sfioasă ca a fumului. Pomi pitici, întortochiaţi, care nu înfloriseră niciodată, dădeau acum la iveală cu prudenţă flori, asemenea unei armate care-şi trimite soli înainte; fire de apă, de multă vreme secate, începeau să susure în albiile lor, iar făpturi mici începeau să se strige unele pe altele. Mirosuri se strecurau spre ei în fîşii; iarbă palidă şi noroi negru, miere şi alune, mentă şi fîn, şi lemn putred de măr; şi chiar şi lumina de soare de după amiază avea o mireasmă fragilă, înţepătoare, pe care Molly ar fi recunoscut-o oriunde. Călărea alături de Schmendrick, privind sosirea blîndă a primăverii şi gîndindu-se cum venise şi pentru ea, tîrzie însă dăinuitoare.

— Licornele au trecut pe aici, îi şopti ea magicianului. Asta e cauza, sau căderea lui Haggard şi plecarea Taurului Stacojiu? Ce este, ce se întîmplă?

— Totul, îi răspunse el, totul, dintr-o dată. Nu e vremea unei singure primăveri, ci a cincizeci de primăveri, şi nu din cauză că una sau două spaime au fugit de aici, ci pentru că o mie de umbre mici au fost ridicate de deasupra ţării acesteia. Aşteaptă şi ai să vezi şi alte lucruri. Vorbind pentru urechile lui Lir, adăugă: Şi nici nu e întîia primăvară care a fost vreodată în ţara aceasta. Demult, era o ţară frumoasă, şi n-are nevoie de multe lucruri, în afară de un rege adevărat, să fie iar tînără. Priveşte cum totul se face tînăr şi frumos în faţa ta.

Regele Lir nu spunea nimic, însă ochii îi săreau într-o parte şi într-alta pe cînd călărea înainte, şi fără îndoială că vedea cum se deschide totul la viaţă. Chiar şi valea de lîngă Hagsgate, de tristă amintire, se acoperea de tot soiul de flori sălbatece – columbine şi albăstrele, levănţică şi cafeluţe, degeţei şi codiţa şoricelului. Urmele adînci de copite ale Taurului Stacojiu se

înecau în nalbe.

Dar cînd ajunseră la Hagsgate, tîrziu după-amiază, îi intîmpină o privelişte ciudată, sălbăticită. Ogoarele erau devastate şi părăginite, iar livezile şi viile bogate fuseseră strivite ca de furtună, culcate la pămînt, fără să mai lase arbore sau butuc de viţă în picioare. Era o ruină cum numai Taurul ar fi putut-o face, însă lui Molly Grue i se părea că suferinţele adunate de cincizeci de ani ajunseseră în sfîrşit să lovească peste Hagsgate toate deodată, întocmai cum multe primăveri se revărsaseră să încălzească în sfîrşit restul ţării. Pămîntul bătătorit părea cenuşiu în lumina tîrzie.

Regele Lir spuse încet:

— Ce este asta?

— Călăreşte mai departe, Majestate, replică magicianul. Mergi mai departe.

Soarele apunea cînd trecură prin porţile năruite ale oraşului, mînîndu-şi încet caii pe străzile pline de scînduri şi bunuri risipite, cioburi de sticlă, ziduri năruite, ferestre sparte, hornuri, scaune desfundate, oale de bucătărie, ţigle de acoperiş, căzi de baie, paturi, mese mai mici sau mai mari. Toate casele din Hagsgate erau căzute în ruină; tot ce s-ar fi putut sparge sau sfărîma era năruit. Oraşul întreg arăta ca şi cum ar fi fost călcat de nişte picioare uriaşe.

Orăşenii din Hagsgate şedeau pe prag, oriunde mai rămăsese un prag, privind ruinele. Avuseseră întotdeauna înfăţişarea unor oameni săraci, chiar şi în toiul belşugului pe care-l stăpîniseră, şi ruina adevărată îi făcea să pară aproape uşuraţi, şi nici cu o iotă mai săraci. Abia dacă-l luară în seamă pe Lir care se îndrepta călare spre ei, pînă cînd el spuse:

— Eu sînt regele. Ce vi s-a întîmplat aici?

— A fost un cutremur, murmură un bărbat cu glas visător, şi un altul îl contrazise:

— A fost o furtună, un vînt dinspre nord-vest, suflînd de-a dreptul din mare. A zguduit oraşul şi l-a năruit, l-a făcut fărîme, şi pe urmă grindina ne-a lovit ca nişte copite.

Un altul însă insistă că un val uriaş se revărsase peste Hagsgate: un talaz alb ca spuma şi greu ca marmura, care nu înecase pe nimeni şi sfărîmase totul. Regele Lir îi ascultă pe toţi, surîzînd posomorît.

— Ascultaţi, spuse cînd toţi tăcură. Regele Haggard a murit,

şi castelul lui a căzut în ruine. Eu sînt Lir, copilul din Hagsgate care a fost părăsit la naştere ca să se împiedice împlinirea blestemului, ca să nu se întîmple asta. Arătă cu braţul în jur spre casele devastate. Nefericiţilor, proştilor – licornele s-au întors – licornele pe care voi le-aţi văzut fugărite de Taurul Stacojiu, şi v-aţi prefăcut că nu vedeţi nimic. Ele au adus ruina castelului, şi a oraşului totodată. Dar lăcomia şi teama voastră, astea v-au distrus pe voi.

Tîrgoveţii oftară resemnaţi, însă o femeie mai în vîrstă înainta cu un pas şi spuse cu oarecare însufleţire:

— Pare cam nedrept, stăpîne, dacă-mi dai voie să spun aşa. Ce-am fi putut face noi să salvăm licornele? Ne era frică de Taurul Stacojiu. Ce-am fi putut face?

— Un singur cuvînt ar fi fost, poate, de ajuns, răspunse regele Lir. Acuma însă n-aveţi cum să mai ştiţi.

Ar fi vrut să-şi întoarcă pe loc calul şi să plece de acolo lăsîndu-i în plata Domnului, însă un glas slab, de om bătrîn, îl strigă:

— Lir – micuţule Lir – copilule – regele meu.

Molly şi cu Schmendrick îl recunoscură pe omul care se apropia tîrîndu-şi picioarele, cu braţele deschise, hîrîind din gîtlej şi şchiopătând şi părînd mai bătrîn decît era cu adevărat. Era Drinn.

— Cine eşti? întrebă regele. Ce doreşti de la mine?

Drinn îi pipăia scăriţa şeii, lingîndu-i cizmele.

— Nu mă cunoşti, băiatule? Nu – cum ai putea să mă cunoşti? Cum aş merita eu să mă cunoşti? Eu sînt tatăl tău – sărmanul tău tată, acum cuprins de bucurie. Eu sînt cel care te-am lăsat în piaţă în noaptea aceea de iarnă, acum multă, multă vreme, şi te-am dăruit destinului tău eroic. Cît de înţelept am fost, şi cît am suferit, multă, multă vreme, şi ce mîndru sînt acum! Băiatul meu, frumosul meu băiat! Lacrimi adevărate chiar nu putea să plîngă, însă îi curgea nasul.

Fără o vorbă, regele Lir trase de dîrlogii calului, ieşind din mulţime. Bătrînul Drinn rămase cu braţele întinse în gol.

— Uite ce înseamnă să ai copii, se tîngui el. Fiu nerecunoscător, să-ţi părăseşti tatăl în ceasul acesta de nefericire, cînd un singur cuvînt al vrăjitorului tău pe care-l ocroteşti atîta ar putea să facă totul iarăşi cum a fost? Dispreţuieşte-mă dacă vrei, dar eu mi-am jucat rolul cînd te-am

aşezat acolo unde eşti acum – să nu îndrăzneşti să tăgăduieşti. Şi faptele rele îşi au dreptul lor!

Regele încă ar fi vrut să plece, însă Schmendrick îi atinse braţul, aplecîndu-se către el.

— E adevărat, să ştii, îi şopti. Dacă n-ar fi fost el – dacă n-ar fi fost ei toţi – povestea s-ar fi desfăşurat mai departe în alt fel, şi cine ar mai şti dacă sfîrşitul ar fi fost la fel de fericit ca acum? Trebuie să fii regele lor şi trebuie să-i cîrmuieşti cu bunătate, cum ai face-o dacă ai stăpîni un popor mai bun şi mai credincios. Căci ei sînt o parte din soarta şi menirea ta.

Atunci Lir îşi ridică braţul către tîrgoveţii din Hagsgate, şi ei se înghiontiră cu toţii să facă linişte. El grăi:

— Trebuie să merg mai departe cu prietenii mei, să le ţin tovărăşie o vreme. Dar am să-mi las oştenii aici, şi ei au să vă ajute să începeţi să vă clădiţi la loc oraşul. Cînd am să mă întorc, peste puţină vreme, am să vă ajut şi eu. N-am să încep să-mi reclădesc castelul pînă cînd nu văd oraşul Hagsgate înălţîndu-se iarăşi ca înainte.

Ei se plînseră eu glas amar, spunînd că Schmendrick ar fi putut să facă oraşul iarăşi cum a fost într-o clipă, cu puterea lui magică. Însă magicianul le răspunse:

— N-aş putea, chiar dacă aş vrea. Sînt legi care conduc arta vrăjitorilor, aşa cum sînt legi care stăpînesc anotimpurile şi marea. Puterea magică v-a făcut bogaţi altădată, cînd toţi ceilalţi din ţara asta erau săraci; dar zilele prosperităţii voastre s-au terminat şi trebuie s-o luaţi iarăşi de la început. Ceea ce a fost pustiu pe vremea lui Haggard va creşte iarăşi verde şi darnic, însă Hagsgate va fi un oraş la fel de sărac şi de urît cum sînt inimile celor care locuiesc aici. Puteţi să vă lucraţi iarăşi pămînturile şi să vă îngrijiţi la loc livezile şi viile, dar ele nu vor mai fi rodnice ca înainte, niciodată – decît dacă învăţaţi să vă bucuraţi de ele, fără pricină, numai de dragul lor. Îi privi fără mînie în ochi, ci doar cu milă pe tîrgoveţii tăcuţi. Dacă aş fi în locul vostru, m-aş gîndi să am copii, spuse; şi apoi, către regele Lir: Ce spune Majestatea Voastră? Să rămînem aici peste noapte, şi să pornim mai departe în zori?

Însă regele se întoarse şi călări afară din Hagsgate, cît mai repede putu să-şi îndemne calul. Trecu multă vreme pînă cînd Molly şi magicianul îl ajunseră, şi încă şi mai multă înainte de a se opri să se odihnească peste noapte.

Multe zile călătoriră prin ţinuturile stăpînite de regele Lir, şi în fiecare zi le recunoşteau tot mai puţin şi se bucurau tot mai mult de ce vedeau. Primăvara alerga înaintea lor, iute ca flăcările, învestmîntînd tot ce fusese golaş şi deschizînd tot ce rămăsese închis atîta vreme, atingînd pămîntul aşa cum licorna îi atinsese trupul lui Lir. Tot soiul de vietăţi, de la urşi pînă la gîngănii, ieşeau bucurîndu-se, tîrîndu-se, tropăind în calea lor, şi cerul înalt, care fusese nisipos şi arid ca şi pămîntul, înflorea acum cu păsări ce se roteau în stoluri atît de dese încît ziua întreagă părea un amurg. Peştii se zbenguiau şi săgetau prin torentele înspumate, şi florile sălbatece se cocoţau şi coborau pe pantele dealurilor, ca nişte captivi eliberaţi. Ţara întreagă suna de ecoul vieţii, însă bucuria tăcută a florilor era cea care-i ţinea cel mai mult treji noaptea pe călători.

Oamenii de prin sate îi salutau cu neîncredere, şi cu doar ceva mai puţină asprime decît le arătaseră atunci cînd Schmendrick cu Molly trecuseră întîia dată. Numai cei mai bătrîni dintre ei mai văzuseră o primăvară pînă atunci, şi mulţi se temeau că verdeaţa aceasta, care năpădea totul, ar fi putut fi o molimă sau o invazie. Regele Lir le spunea că Haggard murise şi că Taurul Stacojiu plecase pentru vecie, îi poftea să-l viziteze atunci cînd avea să-şi fi înălţat la loc castelul, şi trecea mai departe.

— Au nevoie de vreme să se simtă în largul lor printre flori, spunea.

Pe oriunde trecea, lăsa vorbă că toţi tîlharii erau iertaţi, şi Molly nădăjduia că această ştire bună avea să ajungă şi pînă la căpitanul Cully şi la vesela lui ceată. Şi chiar le ajunse la urechi, şi pe dată îşi părăsiră viaţa în codrul verde, cu toţii în afară de Cully însuşi şi de Jack Jingly. Ei doi se apucară împreună de meseria de menestreli rătăcitori şi se spunea mai tîrziu că ajunseseră foarte îndrăgiţi în toate provinciile regatului.

Într-o noapte, cei trei dormeau la graniţele cele mai îndepărtate ale regatului lui Lir, culcaţi în iarba verde. Regele avea să-şi ia rămas bun de la ei a doua zi dimineaţă şi să se reîntoarcă la Hagsgate.

— Am să mă simt singur, spuse în întuneric. Aş vrea mult să merg cu voi, să nu fiu rege.

— O, cu timpul are să ajungă să-ţi placă, răspunse Schmendrick. Cei mai vrednici tineri de la sate au să ajungă la

castelul şi la curtea ta, şi ai să-i înveţi să fie cavaleri şi eroi. Sfătuitorii cei mai înţelepţi au să vină să te povăţuiască, muzicienii şi jonglerii şi povestitorii cei mai talentaţi au să vină să-ţi ceară favorurile. Şi are să fie şi o prinţesă, cu timpul – ori fugind de nespus de răii ei fraţi şi de tatăl ei nelegiuit, ori cerînd să li se facă lor dreptate. Poate că ai să auzi de ea, cum stă închisă într-un turn de cremene şi diamant, avînd doar tovarăş un păianjen milos...

— Nu vreau să aud de aşa ceva, spuse regele Lir. Rămase tăcut atît de multă vreme, încît Schmendrick crezu că adormise, însă tocmai atunci el vorbi iarăşi: Aş vrea s-o mai văd o dată, să-i spun ce e în inima mea. N-are să ştie niciodată ce am vrut eu cu adevărat să spun. Mi-ai făgăduit că am s-o văd.

Magicianul îi răspunse aspru:

— Ţi-am făgăduit doar că ai să vezi urme ale licornelor, şi ai şi văzut. Regatul tău e binecuvîntat mai mult decît ar fi meritat vreo ţară, pentru că ele au trecut libere pe aici. Cît despre tine, şi inima ta, şi lucrurile pe care le-ai spus şi cele pe care nu le-ai spus, ea are să şi le amintească, pe toate, atunci cînd oamenii au să fie poveşti şi basme în cărţi scrise de iepuri. Gîndeşte-te la asta, şi fii liniştit. Regele nu mai spuse nimic după asta şi Schmendrick se căi pentru vorbele sale. Te-a atins de două ori, spuse, după puţină vreme. Prima atingere a fost ca să te readucă la viaţă, însă cea de a doua a fost numai pentru tine. Lir nu-i răspunse, şi magicianul nu ştiu dacă îl auzise sau nu.

Schmendrick visă că licorna se ivise deodată, oprindu-se alături de el la răsăritul lunii. Vîntul subţire de noapte se ridicase şi-i resfira coama, şi luna strălucea pe lucrătura ca un fulg de zăpadă de pe capul ei micuţ. Ştia că e vis şi era fericit că o vede. „Ce frumoasă eşti“, îi spuse. „Nu ţi-am spus-o cu adevărat niciodată. “ Ar fi vrut să-i trezească pe ceilalţi, însă ochii ei îi cîntau un îndemn să n-o facă, la fel de limpede ca şi cum ar fi fost două păsări speriate, şi ştiu atunci că dacă ar fi făcut vreo mişcare să-i cheme pe Molly şi pe Lir, s-ar fi deşteptat, şi ea avea să piară. Astfel că spuse doar: „Ei te iubesc mai mult, cred, dar eu fac tot ce ştiu şi pot eu să fac.“

„Din cauza aceasta”, spuse ea, şi el n-ar fi putut să spună ce vrusese să spună cu aceste cuvinte. Rămase întins, nemişcat, sperînd că avea să-şi amintească de conturul urechilor ei cînd avea să se trezească a doua zi dimineaţă. Ea spuse: „Eşti acum

un vrăjitor adevărat şi muritor, aşa cum ţi-ai dorit-o totdeauna. Nu te face asta să fii fericit?“

„Da“, spuse el, rîzînd liniştit. „Eu nu sînt ca sărmanul Haggard, să-mi pierd dorinţa inimii cînd mi-o văd împlinită. Dar sînt vrăjitori şi vrăjitori; există magie albă şi magie neagră, şi nenumărate nuanţe de cenuşiu între ele – şi acum văd că toate sînt deopotrivă, unul şi acelaşi lucru. Fie că mă hotărăsc să fiu ceea ce oamenii spun că ar fi un vrăjitor înţelept şi bun – să-i ajut pe viteji, să destram farmecele vrăjitoarelor, să-i înfrîng pe nobilii răi şi pe părinţii neînţelegători; să aduc ploaia, să-i vindec pe bolnavi şi pe apucaţi, să dau jos pisicile rămase în copaci – fie că aleg retorte pline de elixiruri şi filtre, prafuri şi ierburi şi alte balsamuri, sau cărţile de ştiinţe vechi, ferecate cu lacăte legate în piele, de care mai bine să nu spunem din ce e, sau ceaţa posomorîtă din unele cămări şi glasurile dulci şoptind de acolo – ce însemnătate are, viaţa e scurtă, şi pe cîţi pot să-i ajut, la cîţi pot să le fac vreun rău? Am puterea mea magică în sfîrşit, dar lumea e încă prea grea ca s-o pot urni din loc, deşi prietenul meu Lir ar putea să creadă altfel.“ Şi rîse iarăşi în visul lui, puţin trist.

Licorna spuse: „Asta e adevărat. Eşti bărbat, şi bărbaţii nu pot să facă nimic, să schimbe prea mult lucrurile.“ Însă vocea îi era ciudat de înceată şi de împovărată. Îl întrebă: „Şi ce ai să alegi?“

Magicianul rîse pentru a treia oară. „O, magia cea bună, fireşte, pentru că aşa ţi-ar place ţie mai mult. Nu cred că am să te mai văd vreodată, dar am să încerc să fac ce ţi-ar place ţie dacă ai şti vreodată ce fac eu. Şi tu – unde ai să fii tot restul vieţii mele? Credeam că te-ai întors în pădurea ta de mult.“

Ea se mişcă, îndepărtîndu-se puţin de el, şi lumina neaşteptată a stelelor coborîndu-i pe umeri făcu deodată ca toate vorbele lui despre puterea magică să-i rămînă în gît ca nisipul. Molii şi fluturi de noapte mărunţi, şi tot soiul de alte gîngănii, prea mici ca să fie ceva anume, veniră să danseze încet în jurul cornului ei strălucitor, şi aceasta n-o făcea pe ea să pară mai neînsemnată, ci le făcea pe gîngănii foarte înţelepte şi frumoase, sărbătorind-o astfel pe ea. Pisicuţa lui Molly i se freca de picioarele din faţă.

„Celelalte s-au dus“, spuse licorna. „S-au răspîndit în pădurile de unde veniseră, nicăieri două deodată, şi oamenii n-au să le

mai vadă des, şi e ca şi cum ar mai fi toate în mare încă. Şi eu am să mă întorc în pădurea mea, dar nu ştiu dacă am să trăiesc fericită acolo, sau oriunde în altă parte. Am fost muritoare, şi o parte din mine e muritoare încă. Sînt năpădită de lacrimi şi de foame şi de spaima morţii, chiar dacă nu pot să plîng, şi nu doresc nimic, şi nu pot să mor. Acum nu mai sînt ca celelalte, căci nici o licornă nu s-a născut vreodată să poată să simtă regretul, însă eu îl simt. Simt dorul.“

Schmendrick îşi ascunse faţa ca un copil, deşi era un mare magician. „Îmi pare rău, îmi pare atît de rău”, murmură el peste mîna care-i acoperea gura. „Ţi-am făcut un mare rău, aşa cum i-a făcut Nikos celeilalte licorne atunci, deşi eram deopotrivă de dornici să facem bine, şi nu mai pot să fac lucrurile cum au fost înainte, cum nici el n-a putut atunci. Baba Fortuna şi regele Haggard şi Taurul Stacojiu, toţi laolaltă nu ţi-au făcut atît rău cît ţi-am făcut eu.“

Însă ea îi răspunse cu blîndeţe, spunîndu-i: „Cele din neamul meu sînt iarăşi pe lume. Nici o durere n-are să mai trăiască în mine atîta timp cît are să rămînă bucuria asta – mai puţin o suferinţă, şi chiar şi pentru asta îţi mulţumesc. Rămîi cu bine, bunule magician. Am să încerc să mă întorc acasă.“

Nu scoase nici un sunet cînd se depărtă de el, însă el fu treaz deodată, şi pisica cu urechea strîmbă mieuna singuratecă. Întorcîndu-şi capul, văzu lumina lunii tremu- rînd în ochii deschişi ai regelui Lir şi ai lui Molly Grue. Toţi trei rămaseră întinşi în iarbă, treji pînă dimineaţa, dar nici unul din ei nu scoase o vorbă.

În zori, regele Lir se ridică şi îşi înşeuă calul. Înainte de a se urca în şa, vorbi către Schmendrick şi Molly:

— Mult m-ar bucura dacă aţi veni să mă vedeţi într-o zi.

Îl încredinţară că au să vină, dar el mai şovăia încă alături de ei, răsucind frîul printre degete. Am visat-o astă-noapte, spuse.

Molly strigă:

— Şi eu! – şi Schmendrick deschise gura, dar pe urmă o închise la loc.

Regele Lir spuse, şi glasul îi era răguşit:

— În numele prieteniei noastre, vă rog – spuneţi-mi şi mie ce v-a spus vouă. Mîinile i se încleştaseră pe cîte o mînă a fiecăruia dintre ei, şi îi erau reci, şi strînsoarea lor îi durea.

Schmendrick îi adresă un surîs palid.

— Sire, atît de rar îmi mai aduc aminte de visele mele. Mi se pare că am vorbit cu solemnitate despre nişte lucruri prosteşti, aşa cum se întîmplă – o solemnitate prostească, găunoasă, pieritoare... Regele îi lăsă mîna lui, şi îşi întoarse spre Molly privirea hăituită.

— Eu n-am să spun niciodată, rosti ea, puţin speriată, dar roşindu-se la faţă într-un fel ciudat. Îmi aduc aminte, dar n-am s-o spun nimănui niciodată, chiar de-ar fi să mor – nici chiar ţie, sire. Nu-l privea pe el în timp ce vorbea, ci pe Schmendrick.

Regele Lir dădu drumul şi mîinii ei, şi se aruncă în şa atît de sălbatec, încît calul ţîşni în soarele ce tocmai răsărea, boncăluind ca un cerb. Însă Lir rămase bine înfipt în şa şi mai privi în jos către Molly şi Schmendrick cu ochii mari, şi chipul îi era atît de întunecat şi de brăzdat de zbîrcituri şi de supt, de parcă ar fi fost rege la fel de mulţi ani ca Haggard însuşi înaintea lui.

— Mie nu mi-a spus nimic, şopti. Înţelegeţi, nu mi-a spus nimic mie, chiar nimic.

Pe urmă faţa i se mai îmblînzi, aşa cum chiar şi faţa regelui Haggard se făcuse puţin mai blîndă cînd privea licornele în mare. În clipa aceea scurtă fu iarăşi prinţul cel tînăr căruia îi plăcea să stea cu Molly în bucătărie. Spuse:

— M-a privit. În visul meu, ea m-a privit, şi n-a spus nici un singur cuvînt.

Plecă de la ei, fără să-şi ia rămas bun, şi ei priviră în urma lui pînă cînd colinele îl ascunseră ochilor lor; un călăreţ trist, stînd drept în şa, întorcîndu-se acasă la el, să fie rege. Molly spuse în cele din urmă:

— O, sărmanul de el. Sărmanul Lir.

— Nu-i chiar aşa de rea soarta lui, vorbi magicianul. Marii eroi au nevoie de suferinţe şi poveri mari, sau dacă nu, măreţia lor rămîne pe jumătate neobservată. E şi asta o parte din basm. Însă glasul îi suna puţin încărcat de îndoială, şi îşi lăsă braţul încet pe după umerii lui Molly. Nu poate să însemne să fi avut soartă rea dacă a iubit o licornă, spuse. Sigur, acesta trebuie să fie cel mai mare noroc din toate, chiar dacă şi l-a cîştigat cel mai greu.

Curînd însă, o îndepărtă de el întinzîndu-şi braţele, şi o întrebă:

— Acuma, ai să-mi spui mie ce ţi-a spus ea? Însă Molly Grue

rîse doar, şi-şi scuturǎ capul pînǎ cînd pǎrul îi cǎzu pe ochi, şi deodatǎ fu mai frumoasǎ decît Doamna Amalthea. Magicianul spuse: Foarte bine. Atunci, am s-o gǎsesc iarǎşi pe licornǎ, şi poate cǎ are sǎ-mi spunǎ ea. Şi se întoarse calm sǎ fluiere caii.

Ea nu spuse nimic cîtǎ vreme el îşi înşeuǎ calul, dar cînd începuse sǎ punǎ şaua pe al ei, îşi aşezǎ mîna pe braţul lui.

— Crezi – nǎdǎjduieşti cu adevǎrat cǎ o s-o gǎsim? E un lucru pe care am uitat sǎ i-l spun.

Schmendrick o privi peste umǎr. Soarele de dimineaţǎ îi fǎcea ochii limpezi şi voioşi ca unduirea ierbii; însǎ din cînd în cînd, atunci cînd se apleca în umbra calului, se stîrnea în ei un verde mai adînc – verdele acelor de pin care are în ele o amǎrǎciune rece. Spuse:

— Mǎ tem de asta, cînd mǎ gîndesc ce e bine pentru ea. Ar însemna cǎ şi ea e acum o rǎtǎcitoare, şi aceasta e soarta fiinţelor omeneşti, nu a licomelor. Dar nǎdǎjduiesc, sigur cǎ da, trag nǎdejde. Pe urmǎ îi surîse lui Molly şi îi luǎ mîna într-a lui. Oricum, dacǎ tot trebuie ca noi, tu şi cu mine, sǎ alegem o cale pe care sǎ mergem de acum înainte, din cele multe care duc toate în acelaşi loc pînǎ la urmǎ, e mai bine sǎ luǎm calea pe care a apucat-o licorna. S-ar putea sǎ n-o mai vedem niciodatǎ, dar vom şti întotdeauna pe unde a fost ea. Haide acum. Vino cu mine.

Astfel îşi începurǎ noua lor cǎlǎtorie, care îi duse cu timpul prin cele mai multe din locurile blîndei, rǎutǎcioasei, îmbǎtrînitei lumi, şi apoi dincolo de fiecare din ele, şi astfel, în cele din urmǎ, spre soarta lor, ciudatǎ şi minunatǎ. Însǎ acestea toate au fost mai departe; şi înainte, cînd nu trecuserǎ nici zece minute de cînd ieşiserǎ din regatul lui Lir, se întîlnirǎ cu o fecioarǎ care se grǎbea pe jos înspre ei. Rochia îi era sfîşiatǎ şi murdarǎ de noroi, însǎ era limpede cǎ fusese o rochie de preţ, iar deşi pǎrul îi era despletit şi plin de scaieţi, braţele zgîriate, şi faţa frumoasǎ – murdarǎ, nu ai fi putut deloc greşi cînd ai fi spus despre ea cǎ e o prinţesǎ aflatǎ la ananghie. Schmendrick coborî de pe cal s-o ajute, şi fecioara se agǎţǎ de el cu amîndouǎ mîinile, ca şi cum ar fi fost un fruct pe care sǎ-l smulgǎ.

— Ajutor! strigǎ, ajutor, *au secours*! De eşti bǎrbat cu inimǎ şi milosîrdie, atunci dǎ-mi ajutor. Mi-e numele prinţesa Alison

Jocelyn, fiica bunului rege Giles, şi iată, el fost-a ucis mişeleşte de fratele său, sîngerosul duce Wulf, care luatu-i-a pe cei trei fraţi buni ai mei, prinţii Corin, Colin şi Calvin în urîcioasă captivitate, şi aruncatu-i-a în cea mai adîncă temniţă ca ostateci, ca să mă poată lua de nevastă grăsanul lui fecior, lordul Dudley, dar iacă-tă, că eu am dat mită grea străjerului şi le-am înfundat gîtlejul cîinilor şi...

Însă Schmendrick magicianul îşi ridică mîna şi ea tăcu privind în sus spre el, cu uimire în ochii-i viorii.

— Frumoasă prinţesă, spuse el grav, omul de care ai tu nevoie a pornit tocmai pe-acolo..., şi arătă în spatele lui către ţara pe care o părăsiseră atît de curînd. Ia calul meu şi ai să-l ajungi chiar cîtă vreme umbra-ţi mai este în spate.

Îşi făcu palmele căuş, ca prinţesa Alison Jocelyn să-şi pună piciorul să se salte în şa, şi ea se urcă obosită, şi încă neînţelegîndu-l cu totul. Schmendrick se întoarse spre calul lui, povăţuind-o:

— E sigur că-l vei ajunge, căci el călăreşte încet. E un om bun şi un erou mai mare decît s-ar cere în orice faptă de vitejie. Toate prinţesele mele, lui i le trimit. Îl cheamă Lir.

Apoi îl lovi pe cal cu palma peste crupă şi-l împinse pe drumul pe care plecase regele Lir, şi pe urmă rîse atît de multă vreme, încît nu mai avea puterea să se salte şi el în şa în spatele lui Molly, şi o vreme trebui să meargă pe jos în urma ei. Cînd îşi recăpătă în cele din urmă respiraţia, începu să cînte, şi ea îşi uni glasul cu al lui. Şi acesta a fost cîntecul pe care l-au cîntat ei în timp ce se îndepărtau călare pe acelaşi cal, de locurile acestea, părăsind povestirea de pînă acum şi intrînd în altă poveste:

„Nu sînt rege, nu sînt nobil, stăpîn,
Nici nu sînt oştean, vezi bine,
Spuse el, sînt doar un biet menestrel,
Şi-am venit să mă însor cu tine.
Dacă ai fi stăpîn, mie mi-ai fi stăpînul,
Şi ai fi la fel chiar de-ai fi hoţ de drumul mare,
Spuse ea, şi dacă eşti menestrel, tot la fel,
Căci pentru mine nici o însemnătate nu are,
Pentru mine o însemnătate nu are, nu are, nu are.
Dar ce faci dacă se-arată că nu-s menestrel?
Că te-am minţit din iubire, a spus el.

Atunci, te-nvăţ eu să cînţi mult melodios,
Spuse ea, căci mie îmi place cîntul frumos.”

Tînărul scriitor american PETER BEAGLE, ale cărui cărţi au fost salutate cu aprecieri elogioase de critică şi primite cu entuziasm de cititori, ne introduce **odată cu prima pagină a romanului ULTIMA LICORNĂ într-o lume de feerie, în care fantezia, miraculosul** şi umorul se împletesc într-o realizare plină de graţie.

Dincolo de atmosfera de o mare densitate poetică a cărţii, scriitorul a căutat să desprindă sensuri mai adînci — valoarea curajului, a dăruirii, a dragostei şi a sacrificiului de sine.

Lei 8,75

Lector: MARIA VONGHIZAS
Tehnoredactor: ELENA BABY
Bun de tipar 18.07.1977. Tiraj 25 130 exemplare.
Coli tipar 13,50.
Comanda nr. 70 284
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii",
Bucureşti – Piaţa Scînteii nr. 1,